ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-17-Ledova_spolecnost-Propast_vlkodlaku.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-17-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
17. Ledová společnost

Propast vlkodlaků

1

Gola vstával obden uprostřed noci a vydával se na lov spolu se sousedem, který bydlel v iglú, vyhloubeném v mořském ledovci. Bývalý velitel Kidovy policie odmítl po vypuknutí převratu kolaborovat se spolkem harpunářů. Dostal se do vězení na okraji městských kopulí, kde teplota nikdy nestoupla nad nulu. Pak město ovládli Panameričané, ale o periferii se stejně nestarali, jako předešlá vláda, a tak se vězni sami osvobodili a vmísili se mezi bizarně nesourodé osazenstvo místní zóny. Gola tu narazil na nejubožejší obyvatele Kaempolisu. Na lidi nejrůznějšího věku, přežívající v nemilosrdných podmínkách zimy, hladu a špíny. Nejmladší z nich se sdružovali v bandách, které budily strach — říkali si Beltupsové, podle řemenů, které používali při rvačkách. Tihle velmi dobře organizovaní lumpové se přidali k harpunářům a vytvořili milice, páchající hrůzné represálie. I Panameričané jich náležitě využili. Teď se tedy začali paktovat s Lidovými Koordinačními Buňkami, které sem přišly z Amertume Station a po odchodu Panameričanů usilovaly o ovládnutí města. Město bylo rozděleno v duchu teorie soustředných kruhů, v centru byly LKB a na vnějším okraji vyděděnci.

Vynalézavý rybář Frimosk přišel na trik, jak si opatřovat ryby. Na konci jedné nevyužívané odstavné koleje si vybudoval iglú, ve kterém na oko bydlel. Uvnitř stavby se však skrývala dvířka s poklopem a pod nimi příkře se svažující podzemí, které vedlo ledovcem až k oceánu. Tady Frimosk líčil svoje nástrahy a sítě na ryby. Chytal hlavně sledě a makrely, jiné zvláštní sítě vytahoval zas plné malých krevetek, další napěchované planktonem. Někdy se mu poštěstilo a v sítích uvízl i nějaký větší kus.

Frimosk byl bývalý trestanec, kterého sám Gola kdysi zatkl pro krádež na Skládce, ještě v dobách, kdy tu Zrzavci obírali z velrybích koster maso a tuk.

Golu později zavřeli do cely spolu s Frimoskem a půltuctem dalších pochybných lumpů. Gilda ho mstivě vydala do rukou jeho minulých obětí. Ale ani v úzkém kupé, kde se všichni museli tísnit, si Gola nepouštěl spoluvězně k tělu. Nakonec se prosadil svou robustností a Frimosk jako první zapomněl na odplatu a stal se jeho přítelem.

Když se dostali z vězeňského vlaku, ztraceného na samém okraji nejodlehlejší kopule, nezbývalo jim, než se vydat za teplem a za potravou. Gola si našel v jednom starém vagóně kupé, které bylo rozděleno na čtyři úzká oddělení. Aby se do něj člověk vůbec dostal, musel se vydrápat přes dva schůdky a dál lézt po čtyřech. Frimosk, který měl jiný nápad, začal zprvu se stavbou iglú a pak přizval Golu, aby mu pomohl vyhloubit přístupovou šachtu skrz mořský ledovec.

„Patnáct metrů, víc ne."

Nakonec stačilo necelých osm. Týden nenápadného hloubení a kutání v ledu a zřídili rybolovnou rampu. Frimosk se dal do splétání různých sítí a zároveň hned začal s lovem na udici. V prvních dnech svůj úlovek vždycky zhltali, nacpávali si břicha, aniž by přemítali o tom, že by mohli přebytky prodávat.

„Bacha," říkal pořád Frimosk. „Nesměj naši díru vyčmuchat. Lidi tu maj prázdný palice, klidně bez řečí zhebnou a jsou furt nachystaný zabít, aby se dostali k nějakýmu žvanci. Nejdřív ty ryby zmrazíme a pak je budeme prodávat, ale co možná nejdál vodsuď. Půjde hláška, že je to od nějakýho překupníka. Čím míň se bude vědět, tím lip."

Gola tedy slézal až k oceánu a celé hodiny vytahoval sítě. Zpočátku ho černá voda i hloubka oceánu, která místy dosahovala devíti tisíc metrů, k smrti děsily. Nakonec si ale zvykl.

Zpočátku si svítili lampami na velrybí tuk. Teď už používali olej z ryb, který strašlivě páchl. Mořská kra samozřejmě nezůstávala na vodě v klidu, občas se zvedala do neuvěřitelných výšek, a vytvářela tak jeskyně a dutiny. Průvan okamžitě přinášel odporný puch rybiny.

Té noci Frimosk pořád strkal ruku do vody a Gola si jeho posedlosti všiml. „Co tě na tom tak baví?"

„Každej den je oceán o fous teplejší. Všim jsem si toho před tejdnem… Šiknul by se teploměr. Teď má dobrý tři stupně."

Gola podotkl, že se sem nejspíš stočil nějaký mořský proud. Stávalo se to často. Pokračoval v práci a za světla se vydal prodat svůj náklad ryb. Sledě, krevetky, slisované do placek. Zašel do okrajových čtvrtí a dal se do obchodování. Žádné peníze. Jenom výměnný obchod. Za trochu velrybího oleje, svíčku, za špetku obilné mouky.

„Čistá pšenice," řekla žena, která ji vyměnila za pět velkých mražených sleďů.

Ve skutečnosti šlo většinou o směsku s ostatními moukami a mastkem. Občas i s umělohmotným prachem. Do té míry, že chleba nikdy nenakynul. Frimosk si ve svém iglú postavil pícku vytápěnou olejem.

Gola přinesl výsledek svého výměnného obchodu, který si spravedlivě rozdělili. „Jdu spát," řekl.

„Rači si postav iglú místo tý svý smradlavý díry."

Asi měl pravdu, ale jakmile si jednou Gola zalezl do svého kutlochu, bylo mu docela dobře. Mohl v něm sedět a z kulatého okénka zírat na nuzný život na okraji kopule. Kdesi ve vzdáleném centru nastolily LKB svoje zákony. Pásmo, které leželo nejblíž, bylo obsazeno nucenými dobrovolníky. Lidmi po třicítce, kteří byli dřinou odsouzeni k rychlému stárnutí. Jakmile se vyčerpali, odsunuli je na periferii, kde devět z deseti záhy zemřelo. Těla se nikdy nenašla a rozumově nejpřijatelnějším vysvětlením bylo, že posloužila jako palivo. Ale Gola tušil, že mohla skončit i jinak.

Uvelebil se ve svém doupěti, vystlaném přírodní hliníkovou rudou, která ho izolovala od chladu. Malými kamínky na rybí olej si zde udržoval příjemné klima. Mohl si tu v teple číst, jíst i spát. Dával přednost životu v ústraní, aby se na něj zapomnělo. Čekal, až přijde jeho chvíle.

Kid vítězně odrazil Lady Dianu, která musela své mocné, nyní však otřesené válečné loďstvo stáhnout. Přišla o spoustu pevností, strojů a obřích pokladačů. Také o tisícovky mužů, ale že by tato bilance tlustou panamerickou akcionářku dvakrát rmoutila? Gola o tom pochyboval. Kid dobyl zpět celou svou koncesi, kromě Kaempolisu, jeho bezprostředního okolí a Západní dráhy, která spojovala město s odpornou stokou zvanou Amertume Station. Tvrdilo se, že jakási trať teď obchází Kaempolis a napojuje se na sto šedesátku, odkud pokračuje východním směrem a dál k Mikadově Společnosti, takže Kaempolis se spolu s Amertume Station ocitlo v dokonalé izolaci. LKB už nevěděly, jak se s tím vším vypořádat, chybělo totiž úplně všechno. Dokonce ani velryby už do obvyklého loviště nepřiplouvaly. Trať, kterou dal Kid postavit, je nutila plout jinudy. Trochu se tedy snažili lovit, ve sklenících pěstovali zeleninu. Chov zvířat se kvůli nedostatku tepla nijak zvlášť nedařil. Pěkná mizérie.

Gola čekal jen na první příležitost, aby se znovu připojil ke Kidovi. Neměli si navzájem co vyčítat, nijak si neublížili, i když nekladl žádný aktivní odpor a spokojil se s tím, že zůstal neutrální. Kid ho bude dozajista potřebovat.

Možná, že by se dalo nějak navázat spojení. Všiml si několika vedlejších tratí, které na periferii nebyly pod dohledem a směřovaly na východ či na sever. Některé z nich kdysi vedly k pěstitelským či chovatelským farmám i k malým rybářským staničkám. Drezínou by se dostal ven z města. Ale kde vzít velrybí tuk?

O osmačtyřicet hodin později se znovu setkal s Frimoskem a jeho starostmi s mořskou vodou: „Přísahám, že se otepluje. Dej tam ruku."

Golu překvapilo, že nebyla tak studená, jak očekával. Také mezi oceánem a ledem byl vzduch mnohem teplejší, a poněvadž mu začínalo být horko, napadlo ho, že ze sebe svlékne kožichy.

„Viděl jsem plavat kus ledovce, velký jako lidský tělo."

„No a co? To je snad normální, ne?"

„Moc ne, musel se urvat od klenby. Protože se zahřívá vzduch. Musíme sehnat teploměr."

Toho rána zašel Gola k jedné postarší dvojici, která vyměňovala předměty za jídlo. Právě od nich získal olejová kamínka, kterými si topil, knížky a budík.

„Teploměr," pravila žena se zájmem… „Seženu vám ho za deset sleďů."

„To je moc."

„Za osum?"

„Za sedum. Dal bych si trochu čaje."

Nebyl to žádný čaj. Jen odvar z bůhvíčeho. Někteří si strouhali staré dřevo, které dodávalo vodě příchuť lékořice či dehtu. Bylo to lepší než samotná teplá voda. Žena odešla a Gola zatím rozmlouval s mužem, bývalým železničářem, kterého Gilda vyhodila za jeho oddanost Kidovi. „Ve funkcích zůstali jen výhybkáři. Ti nafoukanci. Já dělal v údržbě a jen co Kida vyhnali, řekl jsem si…"

Žena už se vracela se starým, bohatě zdobeným teploměrem. „Vzácný kousek, starožitnost. Moje přítelkyně za něj chce patnáct sleďů."

„Je mi líto," řekl Gola, „to nejde… Nehledám věc na ozdobu. Chci prostě jenom měřit teplotu. Je tenhleten alespoň přesný?"

Ukazoval sedm stupňů. Dvojice topila v kamnech jen slabě. Velrybím olejem přefiltrovaným několikrát po sobě. Musel tedy měřit celkem přesně. „Na dva dny si ho půjčím, za tři sledě."

Obchod byl uzavřen a Gola se vrátil bez meškání zpátky do iglú, kde probudil Frimoska, vyspávajícího po opici. Když zrovna nelovil, lil do sebe pašovaný alkohol.

„Ve dne chodim dolu nerad. Někdo může přijít a domyslet si, že jsem tam v tom propadlu. Jdi sám."

Gola ponořil teploměr do oceánu, vrátil se zpátky na skleničku a zatímco se voda měřila, rozprávěl se svým společníkem.

„Vsadim se, že má aspoň šest nebo sedum," mlel Frimosk.

Naměřili osm a Gola se rozhodl, že tady teploměr nechá. Vrátil se domů a pročítal starý zeměpisný atlas, který si koupil za dva sledě. Kdysi nedaleko těchto míst protékal teplý proud, nazývaný „Východoaustralský". Možná, že se nějak stočil. Není proč se znepokojovat. Trochu si zdřímnul a pak se vydal na obchůzku po okolí. Měli tu cosi na způsob baru, kde se podávaly podivné pančované nápoje. Dal si kvašené sójové pivo. Bylo dost hrozné, ale pil horší.

Řeč šla o trhání mořské kry na Jihovýchodě. Bylo to ovšem jedno z obvyklých konverzačních témat, spolu s budoucím triumfálním návratem Kida a vyhlazením LKB. Třebaže se tyto jednotky těšily o něco menší nenávisti než Panameričané a harpunáři.

„Prý se dva vagóny zničehonic propadly do ledu a ty nešťastný lidi museli ještě v noci evakuovat. Několik stovek.

Beltupsové si mysleli, že je to nějaká demonstrace a začali je hlava nehlava mlátit řemeny. Pak řekli, že si ti lidi museli nejspíš moc topit, takže led začal tát. Udělali šťáru, aby našli olej, ale marně."

Gola pil pivo a objednal si ještě kořalku. Potajmu se pálilo kdeco všechno, dokonce se používaly i dřevěné odřezky, z čehož mohl člověk i zešílet. Pil jen zřídka. Říkal si, proč asi teploměr dál stoupá, a rozhodl se jít za Frimoskem, kterého zastihl, jak sedí u polévky a láhve s alkoholem.

„Už ukazuje devět, viděl jsem celý hromady utrženejch ker. Sledi se začínaj ztrácet. A jestli se voda dál ohřeje, krevety taky zmizí. Říkám si, co za ryby pak budem chytat. Chceš panáka nebo najíst?"

Gola si vzal misku polévky. Byla rybí, zahuštěná moukou z rozemletého hrachu. Byla moc dobrá, vydatná. Pěkně hřála.

„Otepluje se jenom voda, vzduch na povrchu ne. Prostě oceán a tím pádem taky vzduch pod klenbou. Jestli to takhle půjde dál, mořská kra bude slabá jak papír. Asi bysme měli rychle vzít roha."

„Kam chceš jít?"

„Za chvíli stejně nebudeme moct dolů, všechno bude hrozit zřícením."

Na to Gola nepomyslel. Voda podemele lovnou rampu.

„Stočil se sem mořský proud. V tyhle oblasti se vyskytuje teplé proudění, viděl jsem to v atlase."

Frimosk potřásl hlavou. „Ani bych neřek. Možná, že tu vodu zahřívaj jaderný motory strojů, které Kid potopil."

„Jsou tak šest až devět tisíc metrů hluboko. I kdyby vodu ohřívaly, nešlo by to tak rychle. Já pořád myslím, že je to ten proud. Půjdu se dolů podívat."

„Bacha, klouže to. V podzemí je voda."

Měl pravdu. Golu překvapil příjemný vlahý vzduch a když došel až k oceánu, začal mít doopravdy nahnáno. Lovná plošina se pěkně smrskla a tunel se teď divně nořil do vody. Musel se plazit a celý se zmáčet, aby teploměr vylovil.

Teplota se teď blížila deseti stupňům. Samozřejmě na povrchu, ale vzduch se teď ohříval zjevně ještě rychleji. Umístil teploměr jinam a vycouval.

S pohledem upřeným na Frimoska upíjel ze sklenky alkohol.

„Začíná to být děsivé."

„To jo. Za dva dny už se dolu nedostaneme."

Na peronech bylo víc zevlounů než obvykle, mluvilo se o trhlinách jižně od Kaempolisu. Zatím jen o trhlinách.

Vrátil se k Frimoskovi. „Musíme dnes dostat ven co nejvíc ryb. Jinak už to nezvládnem."

Jeho společník byl téhož názoru. Spustili se ihned dolů a vytáhli sítě. V hloubce byli pořád ještě sledi.

„Důkaz, že je to jenom na povrchu," řekl Gola. „Takže za to nemůžou žádné potopené motory."

„Ani mořský proud. Obyčejně bývá mnohem širší."

Celou noc vytahovali ryby a krevetky. Ale brzy museli místo opustit. Z tunelu crčela voda a po zemi se klikatila stružka, která na každém ledovém schůdku vytvářela malý vodopád.

„Musíme nahoru, brácho. Jinak tu zůstanem."

„Půjdu ještě jednou."

Vtom se za nimi zhroutila ledová stěna a ucpala tunel. Na druhé straně sice zůstal ještě jeden pytel sleďů, ale raději se kvapem hnali na povrch.

„Jestli to takhle pude dál, potopí se mi iglú," mumlal zadýchaný Frimosk. „Musíme najít nějaký místo se silnějším ledem a tunel znovu vykopat."

Gola se vrátil domů vyčerpaný, na pár hodin usnul, ale probudil ho venkovní mumraj. Když oškrabal z okénka jinovatku a pohlédl ven, naskytl se mu otřesný pohled. Jejich kopule byla nakřivo. Sestávala z kusů průsvitného materiálu, které byly přivařeny k sobě, takže vytvářely linie, sbíhající se k vrcholu. Jenže vrchol už nebyl na svém obvyklém místě, tedy v pravé horní části jeho okénka. Byl sice pořád napravo, ale svezl se až do poloviny okna.

Vyšel ven a celou tu pohromu si měřil starostlivým pohledem. Kopule se naklonila k jihovýchodu. Bezpochyby o několik metrů.

„Evakuovali celou jednu čtvrť," řekli mu. „Tamhle."

Zašel se podívat na Frimoska v jeho iglú, ale nenašel ho tam. Otevřel poklop dveří a zachvěl se. Tunel už tu nebyl, jen hromada ledových bloků. Teplota mořské vody zase stoupla a došlo k sesuvu kry.

Dotyčná čtvrť sestávala z desítky obstarožních vagónů, které napůl trčely z rozbředlého ledu. Některé v něm byly zabořené až po střechu. Bylo to neobyčejně působivé.

„V tom mají pracky Obnovitelé slunce," řekl někdo.

Gola tomu nevěřil. Slunce, vlastně ona oslňující věc, která se kdysi objevila na nebi, zůstávala nadále schovaná. Tentokrát přicházelo horko přímo z moře. Říkal si, jestli byly podobným způsobem postiženy i severní čtvrti.

2

„Tak komisi, prý nějakou vyšetřovací. Glindo, chtějí zřídit vyšetřovací komisi! Profesor Ikar, kterého jsem vytáhl z Mikadovy nemocnice, mi není ani trochu vděčný za všechnu tu péči, kterou dostal… A Lien Rag, ten dobrák, ten zas tvrdí, že o událostech v Radar Station musí vyjít všechna pravda najevo. Ještě pořád jsme ve válce. Všichni na to zapomínají a navíc všechny pravomoci mám já."

Blondýna v poklidu přihlížela, jak se rozčiluje, až nakonec dosedl na svůj pracovní stůl. „Pochybují o tom, co říkám. Pochybují o mých důvodech. Radar Station jsem nechal zničit a vyhráli jsme. Stanice prostě z té kry zmizet musela, i velryby musely pryč."

Zavřel oči. Glinda k němu přistoupila, vzala mu hlavu do svých dlaní a přitiskla si ji na svá přejícná ňadra. Spokojeně

zamručel a nebránil se. Musel přece počítat s tím, že po něm přátelé budou chtít jednoho dne vysvětlit, co se doopravdy stalo, jestli skutečně chladnokrevně zlikvidoval několik desítek lidí.

„Lien Rag, Yeuze, Leouan, Jdrien… I Jdrien už se na mě začal nějak divně dívat…“

Nikdy nic neříkala. Konejšila ho dočista mateřsky, dokud se jí nakonec zuřivě nezmocnil, zoufalý při pomyšlení, že po ní jednoho dne přestane toužit. „No a co? Zjistí, že jsem nařídil zničení stanice plamenomety. A co mi můžou udělat? Budou mě soudit? Mě, hlavního ředitele nejrozsáhlejší železniční Společnosti?“

Vymanil se z její pohostinné náruče, slezl dolů a šel se podívat ven. Konečně je v Titanpolisu a od obyvatelstva sklidil nadšené uvítání. Celé měsíce musel žít kraj jen z toho, co si sami vyprodukovali, pokračovalo se v těžbě síry, křemíku, běžela řemeslná výroba. Jakmile skončila válka s Panameričany, začalo se s exportem po nové síti, střídaly se tu vlaky ze všech konců země. Východní síť byla obnovena až k samému Kaempolisu. Poslední stanice na trati ležela padesát kilometrů od hlavního města, Carson, hrdina z Junction Station, s tisícovkou mužů a vojenským materiálem osobně řídil ostrahu hranice.

Pořád bylo co dělat, hlavně při rekonstrukci. Lov velryb se odehrával na jiných místech, značně vzdálených od Kaempolisu, které tím pádem postupně odumíralo. Kidovi to bylo napohled jedno, třebaže nepřestával snít o tom, že vzpurné město zničí, celé jeho čtvrti zapřáhne za silné stroje a rozpráší je do všech světových stran. Zatím ale kul svou pomstu trochu jinak.

Když Glinda viděla, že se trochu uklidnil, opustila kupé a šla se nenápadně zabývat domácími pracemi, což byl její úděl. Nikdy si nestěžovala a vypadala šťastně.

Přijal inženýra Olgareva, který v Titanpolisu řídil veškerý průmysl. Založil celou řadu podniků, které využívaly zdrojů ze sopky. Křemíkaté sklo začalo jít vzhledem ke svým izotermickým vlastnostem na dračku.

„Vodní přivaděč začíná najíždět na plný výkon,“ řekl vědec. „Jak jste nařídil. Malé pobřežní stanice ožívají a celá oblast se brzy zalidní, pokud ovšem Kaempolis zůstane ležet mimo trasu.“

„Zůstane,“ odpověděl Kid rázně.

„Nová síť je i tak rentabilní. Lien Rag si myslí, že by viadukt mohl postupovat dopředu celkem rychle, ale dovolí to současný stav věcí s Panamerickou? Nemáme s ní příměří ani mírovou smlouvu.“

„Lady Diana bude potřebovat náš velrybí olej.“

„Máme obrovské zásoby. Několikaměsíční produkci.“

„Musíme zakázat lov některých velrybích druhů…“

Zejména Lien Rag hájil určité druhy velryb a Kid si říkal, proč asi, tušil totiž, že jde nejspíš o nějaké úžasné tajemství.

Zkoušel to vytáhnout ze Jdriena, ale Dítě mu nehodlalo odpovídat.

„A jak se vám tedy podařilo dostat z té stanice, je přece úplně odlehlá, někde uprostřed severní kry?“

„Po síti,“ odpovědělo Dítě.

Kidova zvědavost byla napjatá k prasknutí a už brzy se to měl dozvědět. Použil snad Lien Rag plachetnice na lyžích, se kterou se dalo jezdit po ledu zcela mimo koleje? Tedy jeden z dopravních prostředků zakázaných Dohodami z NY Station? Jak to, že si v takovém případě troufal volat po vyšetřovací komisi, když se tím sám vysmál obecně platnému zákonu? Pomalu začínal mít jasno.

„Ještě k tomu vodnímu přivaděči… Jen co se uvedl do provozu, zásobuje i Kaempolis, že?“

Kid prudce vstal.

„Pro dnešek je to všechno, inženýre Olgareve.“

„Mohli bychom po proudu vystavět minielektrárny…“

„Budu o té otázce přemýšlet,“ opáčil Kid stejně suše.

Olgarev vyšel se zvláštního vlaku zadumaný. Již několik dnů byla horká voda, pod tlakem čerpaná v okolí vulkánu, opět hnána směrem ke Kaempolisu, vzdálenému tisíce kilometrů odtud. Rozvaděče tepla vybavené horkovodnými čerpadly dorovnávaly původní teplotu vody a díky těmto technickým vymoženostem byla ztráta energie značně snížena. Avšak bylo to náročné na energii, platy a na techniku. A to všechno kvůli zásobování vzbouřeneckého města, o němž neměli žádné zprávy? Pokud bude Kid dodávat LKB teplo, nikdy se nevzdají.

O něco později navštívil Kida profesor Lerys. V Titanpolisu byl od toho, aby zde založil novou univerzitu, protože ta v Kaempolisu byla mezitím zčásti zrušena. V krajní nouzi se mu podařilo uprchnout z hlavního města do Titanpolisu s vagónem archivních materiálů a spisů. Založil katedry, ústavy a laboratoře. Věnoval se sice studiu nové migrační trasy velryb, ale souhlasil s tím, že se bude podílet na činnosti komise, vyšetřující události v Radar Station.

Kid ho přijal bez valného nadšení.

„Vím, že se na mě zlobíte,“ řekl Lerys, jen co vešel do kanceláře, „ale vyšetřovaní zchladí mnohé horké hlavy. Tady žijeme v intelektuálském hnízdě, kde nemohou vystát historky, které kolují o nějaké mučednické stanici.“

„Pořád jsme ještě ve válce,“ řekl Kid. „Zákony jsou přísnější, prostě tvrdší. Budeme potřebovat ocelové nervy, abychom dosáhli zničení LKB, které se uchytily na západě. Zvážil jste dobře svoje rozhodnutí?“

„Ponecháme všechno v tajnosti. Ví o tom jen hrstka lidí a naše závěry budou zveřejněny až ve chvíli, kdy bude koncese úplně osvobozena… Řekli mi, že LKB spálily všechny knihy z univerzitní knihovny. Ty, co jsem nestačil odvézt, když se Gilda chopila moci. Je to zločin proti rozumu. Unikátních děl, které byly nalezeny pod ledem, použili na topení v elektrárenských kotlech. Za tři dny bylo všechno pryč… Tři dny, tisícovky knížek.“

„Je mi líto,“ řekl Kid.

„Máme je sice na mikrofilmech, ale ty nikdy nemohou nahradit takové poklady.“

Kid zařídil, aby Glinda přinesla čaj, a zeptal se, jak se tu zprávu dozvěděl.

„Z pirátského rozhlasového vysílání ze severu města… Informují o podivných událostech. Jihovýchodní část města se propadla do ledu. Lidé obviňují LKB, že chtějí nechat zmizet celou jednu městskou čtvrť. Chudinskou.“

„Vyskytly se nějaké další zprávy k téhle věci?“

„Pokud vím, tak ne.“

Pak se dal do vysvětlování, na kterém místě by se měla nejlépe zřídit nová univerzita. Měla by svou vlastní průsvitnou kopuli, vyrobenou zvláštními kmeny bakterií.

„Naše vlaky jsou z velké části z křemíkatého skla. Bude to nejkrásnější dílo svého druhu na světě.“

„Přesně to zapadá do mých představ o tom, co tu chci postavit. Křišťálové město, čiré jako led, hračku, která bude fascinovat lidi ze všech ostatních Společností,“ řekl Kid.

Škaredý trpaslík se svou výškou metr deset profesora Leryse dočista okouzlil, byl to vizionář k pohledání, prodchnutý přesvědčením, že vystaví z ledu celá pohoří. A přesto byl schopen klidně nechat smést z mořské kry stovku mužů, kteří se mu postavili na odpor.

„Prostředky na to budou,“ ujistil ho Kid. „Výroba v Titanpolisu vynáší. Kurz kalorie už stoupá. V nejhorších časech vzpoury se dávalo dvanáct set kalorií za dolar a teď dostanete jednu za osm stovek. Je to pozoruhodný obrat. Naše akcie už jsou znovu kotovány. Tentokrát vyhrajeme. Bude to nejkrásnější koncese, největší a nejdemokratičtější.“

Dojatý Lerys vstal. „Budeme vás podporovat… Jen co se to nedorozumění vysvětlí, nebudeme mít už žádný důvod, proč vám nevěřit. Ale šetření v terénu uskutečnit musíme. Přišel jsem požádat o propustku do oblasti Radar Station.“

„Je to vojenské pásmo. Přístup do něj je v tuto chvíli velmi obtížný, přímo nebezpečný. Musím o tom podat zprávu veliteli štábu Stamwsovi.“

„Doprovodí mě profesor Ikar a Lien Rag,“ dodal rychle Lerys.

„Mám se zanedlouho setkat se Stamwsem. Dám vám vědět.“

Lerys vypadal rozpačitě, ale usoudil, že další naléhání by bylo k ničemu, proto kancelář zanedlouho opustil.

3

Leouan se vybavovaly dramatické dny, které prožila v Titanpolisu, když se na týden znovu objevilo slunce a ona přes všechnu Lienovu snahu umírala vedrem. Neměla ráda tohle veskrze dokonalé a vypulírované město s novými kopulemi, které chránily jen malou hrstku lidí. Stovky mobilních obydlí čekaly na své obyvatele, ale lidé se od samého počátku báli usadit tak daleko na ledovci. Fascinováni pověstí Kaempolisu už nechtěli po přejití hranice pokračovat dál. Jenže Kaempolis s LKB odumíral pozvolnou smrtí koncentračního tábora.

Toho večera se sešli všichni. Kid a Glinda, kteří byli pozváni na večeři, právě přijeli drezínou. Lien Rag dostal přepychový komplex mobilních domů s křemíkatými okny a panoramatickou střechou, odkud se dala pozorovat nachová záře Titanu, sopky, poskytující četná bohatství.

„Myslím, že viadukt bude za pár měsíců postupovat mílovými kroky k východu,“ vykládal Lien Rag. „Bude přímo konkurovat velkému dílu Lady Diany, jejímu mezipolárnímu tunelu.“

„Domníváte se, že bude podepsán mír?“ zeptala se Yeuze.

„Ona potřebuje olej,“ řekl Kid. „A my ho začínáme znovu ve velkém vyvážet. Odříznutí Kaempolisu a západní sítě nevyžaduje žádné velké energetické náklady. Lovci tuleňů se z velké části vrátili ke svému povolání a lov obřích kytovců je v nové oblasti velmi čilý. Á propos, Liene, zpracoval jsem projekt, který zakazuje lovit bílé velryby, ale chtěl bych znát důvod vašeho nadšení pro tyhle velké savce.“

Rozhostilo se všeobecné a tíživé ticho. Díval se na všechny podezřívavě, jako by proti němu kuli nějaké pikle. Yeuze byla celá bledá a notně nervózní. Najednou jí v paměti vytanulo celé jejich fantastické putování v těle obří velryby, v doprovodu lidí-Jonášů, kteří takto trávili celý svůj život, jedli, co jim velryba poskytla, využívali jejího tepla a kyslíku.

„To se podívejme,“ řekl Kid, „co je to s vámi?“

Lien se obrátil na Jdriena.

„Řekni mu všechno. Přenosem myšlenek. Nezapomeň na nic. Musí se to dozvědět.“

Kidovi se dostalo neuvěřitelných obrazů, strnule a nehybně zíral. Objevily se organické buňky, v nichž po celá pokolení žili lidé-Jonášové, takříkajíc v symbióze s živočichem. Nebyla to ani drezúra ani parazitování. Prostě jen láskyplné pouto mezi člověkem a zvířetem.

Jdrien nezapomněl na sebemenší podrobnost, počínaje prvními pochybnostmi, objevením pohřebiště pod ledovcem, velrybářem, přes setkání s rodinou Runeů, po nalodění do velryby Ehvoule, staré stotřiaosmdesát let. O cestě pod mořskou krou, o jednotlivých etapách nabírání vzduchu před cestou obtížnými místy, až po vylodění v jedné malé Společnosti. Jdrien mu řekl i o svém mořském rackovi, stanici fantomů, a o jejich odloučení.

Když skončil, Kid si uvědomil, že zavřel oči, aby si mohl všechny vzrušující obrazy lépe představovat. Hned vzápětí pomyslel na lidi, kteří zrovna ve stejnou chvíli pluli v břiše kytovců pod ledovou krou.

Mlčel, dokud nedojedli.

„Tenhle příběh se nesmí nikdo dozvědět,“ řekl pomalu. „Dopustili jste se svatokrádežného činu proti obecně platnému zákonu. Neodpustili by vám to.“

„Ani já jsem si nikdy neodpustila,“ řekla Yeuze. „Jsem si jistá, že jsem spáchala zločin proti lidstvu. Že jsem jednala proti přírodním zákonům, porušila tabu. Občas se probouzím hrůzou.“

„Já se na to dívám s větším klidem,“ řekl Lien. „Jednoho dne budeme stejně muset koleje opustit a nebude to ani svatokrádež ani zločin.“

Leouan pokývala souhlasně hlavou. Glinda na ně vyjeveně třeštila oči. Jakoby se náhle ocitla ve Společnosti bytostí z jiné planety.

„Nesete stejnou vinu jako Obnovitelé slunce,“ trval na svém Kid.

Lien Rag se zamračil:

„Tak trochu přeháníte, ne? Copak není nádherné takhle cestovat, žít si v pohostinném břiše báječného živočicha? Kdybyste je slyšel povídat si s Runeovými, smát se, vykládat o potížích s navigací… Proč jste tak strašně přísný?“

„Nechápu, jak jste mohl poté, co jste se dopustil nezákonného jednání, přijmout členství ve vyšetřovací komisi,“ pravil Kid hlasem třesoucím se rozčilením.

„Ale to přece není totéž…“

Nastalo ticho, stejně divné jako prve.

„Nespáchali jsme žádný zločin proti lidstvu. Přestoupili jsme pouze jistý kodex. Určité tabu. Jako bychom se dopustili incestu. Těžko by nás mohli obvinit, že jsme prolili něčí krev nebo snad někoho okradli. Zrovna tak jako se Wark na palubě svých oplachtěných lyží nedopustil žádného skutečného zločinu. Ale pověrčivost a nedostatek tolerance způsobily, že byl souzen jako nějaký odporný zločinec. Dokonce jste ho zavřeli do psychiatrického vlaku, abyste se ho zbavili. Vy sám jste byl z toho vedle. A jste pořád. Nevěděl jsem, že tak moc dbáte na dodržování Dohod z NY, když jste nechal zapálit mořskou kru a vyhodit do vzduchu tratě…“

„Válka,“ zabručel Kid, „ospravedlňuje všechno.“

„Tedy i zmasakrování nevinných,“ vyhrkl rozčileně Lien Rag.

Hned toho zalitoval, ale bylo už pozdě. Kid seskočil s židle: „V tomhle domě nezůstanu už ani minutu. Urážejí mě tu.“

„Promiňte mi to, prosím,“ řekl Lien Rag. „Mluvil jsem rychleji, než myslel. Popravdě řečeno vám nic nevyčítám. Projevili jsme vám důvěru tím, že jste se dozvěděl o naší podmořské odysee. Neříkejte mi ovšem, že jsme pochybili. Vydáte nás teď i se Jdrienem lidovému soudu?“

Kid se otočil a s překvapením zjistil, že jeho družka Glinda zůstala sedět. Třebaže i ona přijala Jdrienovo telepatické vyprávění, nevypadala nijak nepřátelsky naladěna.

„Nikomu nic neřeknu. Nikdy. I kdybyste na mě svalili odpovědnost za bůhvíjaký masakr. Teď ovšem vím, že zrůdný, tělesně postižený člověk bude posuzován přísněji než kterýkoliv normální jedinec. Zákon platí pro všechny. Zákon z NY Station je dodržován celá staletí, protože je pro naše přežití nezbytný. Koleje nás zachránily a zachrání nás znovu, zatímco vaše velryby zůstanou dopravním prostředkem pro privilegovanou, nafoukanou rasu, která opovrhuje zbytkem lidstva. Prostě pro aristokraty. Jenže já vím, kde je moje místo. Musím žít se zbytkem lidstva, strádat s nimi a snažit se v mezích nezbytného a spravedlivého zákona odolat mrazu a hladu. Bez kolejí bychom nemohli těžit ani ze zdrojů tamhleté sopky.“

„Nemýlíte se,“ odpověděl Lien Rag, „ale je to něco jako pootevřené dveře. Důkaz, že lze přejít i na jiné dopravní prostředky, najít i jiné metody boje proti zimě a hladu. Nové metody, které před námi otvírají neslýchané možnosti. Poprvé žije člověk v souladu se zvířaty. Nevidíte snad, co to vlastně znamená? Takové sblížení může plynout jen z úplného ovládnutí našich nejbarbarštějších pudů. Tihle lidé-Jonáši dosáhli vysokého stupně civilizace. Žijí nazí a svobodní, s několika málo důmyslnými nástroji.“

Kid potřásl hlavou. „Já nejsem básník, já se zabývám prachobyčejnými věcmi. V téhle koncesi musím sehrát určitou úlohu a já ji dotáhnu až do konce.“ Glinda se konečně s omluvným úsměvem zvedla.

„Vy už jdete a ani jste se nerozloučili?“ řekla Leouan. „Zítra už tady nebudu. Chtěla jsem vám říci, že odjíždím. I já musím splnit svoje poslání.“

„Vracíte se do Západní Zóny, zpět do své Společnosti?“ „Ne. Jsem mimořádná velvyslankyně a chci přímo na místě zjistit, co dělají LKB v Kaempolisu.“ Kid na ni zíral, jako by mluvila z cesty.

4

Frimosk se domníval, že směrem na Sever by mohl mořský ledovec lépe odolávat, ale protože se do téhle části města začali hrnout všichni, LKB uzavřely přístupovou komoru. Oba muži se tak ocitli ve své čtvrti sami, jen s pytli plnými ryb. Iglú se zřítilo do jakési trhliny a Golův vagón se silně nachýlil na stranu, přičemž kolejnice zmizely pod ledem.

„Můžeme se tam zkusit dostat přes periferii,“ vybízel Frimosk. „Průhlednými tunely. Podhrabeme se, když na to příde. LKB nemůžou být všude.“

Zamířili na okraj města, kde kopule vyrůstala ze země. Ale protože se silně naklonila, strhla s sebou i průhledné tunely, a tak byla většina z nich zmačkaná jako papír a tudíž nepoužitelná.

„Najdeme si na noc nějakou zašívárnu,“ řekl Frimosk. „Kra se jen tak na jeden prásk neotevře. Dá si načas. Hrozí nám jedině, že odplujem na nějakém kusu ledu.“

Vlezli do vagónu, který vypadal, že ještě stojí rovně, a našli tu pánev a olej.

„Všechno tu zůstane vzhůru nohama. LKB jsou schopný se zdejchnout,“ drmolil Frimosk a hryzal přitom do napůl zmrzlé ryby, kterou po každém kousnutí strčil zpátky na oheň. „Že sme si ale uměli najít voba dva fajn prácičku. Zkusíš se dostat ke Kidovi?“

„Ještě nevím. Chtěl bych zjistit, co se to tu zrovna děje.“

„Hřeje se voda. To je jistý. Ale proč?“

Usnuli jeden po druhém, ale před svítáním museli z vagónu v panice uprchnout, takže v něm zanechali i vaky s rybami.

Zadek vozu se totiž zčistajasna vymrštil do vzduchu. Přední část se začala propadat, kola už zmizela úplně. Když byli už o nějaký kus dál, uviděli, jak se vůz postavil kolmo a pak se začal pomalu a klouzavě potápět. Za půl hodiny zůstala nad krou trčet už jen pouhá třetina.

„To máme pod nohama už jen slabejch padesát čísel,“ řekl Frimosk.

„Jseš si tím jistej?“

„Jo. Můžeme vysekat díru a něco si ulovit, esli chceš.“

Našel něco jako starou nápravu a začal pravidelnými údery bušit do ledu. Když vysekal asi čtyřiceticentimetrovou díru, kus železa zmizel a vytryskla voda. Byla úplně vlažná.

„Vidíš to?“

„Zdrháme,“ řekl Gola. „Na sever.“

„Na severu už jsou všichni. Tudy se nedostanem. Zkusíme to na západ přes centrum. LKB už asi vyklidily pořádnej kus města.“

Nakonec se vrátili na jih, do nejnebezpečnějšího pásma. Většina vyřazených vagónů, v nichž přebývali tisíce lidí, se propadly do rozbředlého ledu. Gola cítil, jak se mu lepí podrážky kožených holínek, a občas se musel dokonce zastavit, aby si je očistil. Frimosk na něj vždycky počkal. Sám měl na sobě obuv z umělé hmoty, která usnadňovala chůzi. „Tady muselo zařvat hodně lidí,“ řekl.

Poprvé se začaly objevovat díry.

„Kra určitě slábla postupně. Za kopulema museli zjistit trhliny, mizerové. Jak mohli nechat lidi jen tak, bez varování? Jsou to hajzlové.“

Protože hladina oceánu nestoupla, mořský ledovec se určitě ztenčoval pozvolna, ztrácel přece na síle. Musely se nenadále objevovat praskliny i pořádné trhliny. Čvachtali teď centimetrovou vrstvou vody, ale doufali, že narazí na spojovací komoru, která byla zřizována vždy mezi dvěma polokruhovitými kopulemi. Už zdálky ji zahlédli. Nebyl tu jediný milicionář. Nikde nikdo.

„Koukej.“

Díra jako hrom, plná vody. Plovoucí těla. Dobrý tucet. Jejich mobilní obydlí se nejspíš potopilo na jeden ráz a v noci.

„Už nejsme daleko od centra, parádní čtvrti, co?“

Gola znal město jak svoje boty. Coby velitel policie křížem krážem vymetal bez ustání všechny kouty, někdy inkognito v anonymní drezíně, jindy pro změnu s hlídkami.

„Co má bejt tohle?“

„Opera.“

„Ta dostala na frak.“

Gola se na okamžik zastavil, aby si prohlédl pětipatrový mobilní komplex, naparáděný jako někdejší historické budovy v řeckém stylu. Nebo v římském? Nevěděl to přesně, ale večery tu bývaly náramné. Kaempolis bylo město hýřivé, město slavností a snadno vydělaných peněz. Velrybí olej vytvářel zdání prosperity. Litoval těch zašlých časů.

„Jeden by řek, že je centrum pustý.“

Opera se silně nakláněla a ostatní budovy kolem jakbysmet. Koleje na změklém ledu už neunesly jejich tíhu. Po milicionářích nebylo vidu ani slechu.

„Mohli bychom se zdejchnout přes jih,“ řekl Frimosk. „Myslíš, že by se tu dalo něco čmajznout?“

Ožil v něm starý chmaták a Gola se tvářil, že mu nic nedochází. Kráčel teď vpředu a o svého parťáka se vůbec nestaral. Musel ovšem zeširoka obcházet nebezpečná místa. Odevšad prýštila voda a s ní i vlahý vzduch. Teplota na povrchu ovšem způsobovala, že všechno okamžitě zamrzalo. Občas bylo propadání vagónů silným mrazem zastaveno, trčely tu nadále v nanejvýš nebezpečné poloze.

Když se na něj málem zřítila pětipatrová budova, dal se do běhu. Otočil se a uviděl, že Frimosk míří úplně jinam. Budova vydala dutý zvuk a rozpadla se. Podvozky dosud spočívaly na nosné koleji. Uvnitř byly učiněné poklady, starodávný nábytek, koberce, možná zlato, zajímavé pro jeho přítele.

Gola kráčel na jih. Otáčel se zpátky jen zřídka, věděl, že ten druhý si bude dávat načas v naději, že se mu podaří urvat nějaké to jmění.

Z překoceného obchůdku si vzal pouze jídlo. Sušené maso a chléb. Uvědomil si, že polokruhovitá kopule se na jižní straně čím dál víc boří. Střed teď měla nachýlený v pětačtyřicetistupňovém úhlu. Severní stranou teď určitě proudil ledový vzduch, protože už neseděla na kře a otvor musel mít dobrých patnáct metrů.

Cestou narazil na blýskavý povrch čerstvě zamrzlého ledu. Pouhých pár centimetrů silná vrstva a pod ní propast oceánu. Vydal se doprava a spatřil spirálu vládní budovy. Vlastně jenom změť oblouků z ocelového krajkoví. Tam nahoře kdysi kraloval Kid, dozíral na město, které nenáviděl. Až se při tom pomyšlení sám lekl. Kid opravdu Kaempolis nenáviděl. Pořád to opakoval dokola. Vzniklo navzdory jeho prostinkému projektu. Neměl rád ani jeho obyvatele, kteří byli lační blahobytu, ani jeho kulturní život. Smířil se jen s Univerzitou a výzkumnými ústavy. Hlavně se zajímal o Zrzavce. Gola tomu dvakrát moc nerozuměl. On a Zrzavci!… Zpočátku měl za úkol chránit ho proti rasisticky orientovaným bandám. Ale pak se z něho stal hlavní velitel policie.

Otočil se ke spirále z oblouků a pomyslel si, že už tu dlouho nejspíš nevydrží. Před ním se tyčily elektrárny, topné a chladicí systémy. Byla tu celá soustava mrazicích potrubí, ale od vypuknutí občanské války už nedodávala chlad, který by obrovskému městu umožňoval udržet se na kře. Kid svoje město rád neměl, ale přesto do něj vrazil spoustu peněz. A město se mu za to odvděčilo těmi nejhoršími starostmi. Teď ho musel teprve strašlivě nenávidět. Koneckonců ho ponechal jeho hrůznému osudu, aniž se ho pokusil na milicionářích LKB získat zpátky. Jako kdyby ho s definitivní platností obětoval.

Tohle pomyšlení vrtalo Golovi hlavou celou cestu k technickým zařízením. Teď už na vzdálenost několika stovek metrů rozpoznával konec viaduktu.

5

Leouanin malý diplomatický vláček ujížděl jižním směrem na 160. poledník. Kid její propustku nepodepsal zrovna bez výhrad. Musela za ním několikrát zajít, aby ji dostala. Viditelně nebyl vůbec nadšený tím, že chce do Kaempolisu.

Možná se obával, že to vezme oklikou přes někdejší okrsek Radar Station, ale na to neměla ani pomyšlení. Celá tahle temná záležitost kolem masakru nevinného civilního obyvatelstva se jí bezprostředně nijak netýkala. Zpočátku bylo jejím posláním navázat vztahy se Společností Mořského ledovce. Když se na scéně objevily LKB, přimělo ji to zkontaktovat se s těmito mladými revolucionáři a odeslat zprávu svým nadřízeným. LKB to se svou kolektivistickou ideologií a prosazováním mladých kádrů hnaly do krajnosti. Odmítaly dospělé po třicítce, obviňovaly je, že kazí děti, protože jim autoritářsky vnucují stejně vyježdděné koleje, po kterých se sami ubírali. Stačilo, aby poukázaly na město Amertume Station, stoku, kam se stahovali všichni ztroskotanci, vyvržení ostatními Společnostmi. Všichni tihle bezdomovci očekávali od Společnosti Mořského ledovce zázrak. Jen hrstka z nich, asi tak jeden z pěti set, se mohl dostat do ráje v dobách, kdy Kid neochvějně zastával funkci generálního ředitele a Kaempolis bylo městem hojnosti, v němž se dovolovaly a podporovaly všechny sny o zbohatnutí. Avšak těm druhým, nemilosrdně zapuzeným, nezbývalo než bídně zdechnout v gigantických chudinských koloniích. Děti byly v těchto podmínkách prvními mučedníky. Lidové koordinační buňky pak snadno našly tisíce spřízněných sedmi až třicetiletých fanatiků.

Leouan začala z těchto svých poznatků sestavovat zprávu. Chtěla ji doplnit o přesný rozbor situace v Kaempolisu.

Jen co se dostala do válečného pásma, začaly potíže. Přestože na frontě byl klid. Nezazněl jediný výstřel z pušky. Kidovi stoupenci postoupili až k bránám města. Zleva, na východě, se tyčila stará železniční pevnost harpunářů.

Jakási vojenská šarže od lovců tuleňů jí oznámila, že dál už nemůže jet. Nebezpečí bylo příliš veliké a Kid by zuřil, pokud by se jí něco stalo.

„Máme svoje rozkazy."

„Kdo vám je vydal, Kid nebo velitel Hlavního štábu? Jmenuje se přece Stamw?"

„Ten, kdo má velení v tomhle regionu," odpověděl jí dotyčný.

Nakonec se jí podařilo domluvit si schůzku. Zatímco čekala, mohla si prohlédnout vojenská zařízení a uvědomila si, že Kidova armáda působí strhujícím dojmem. Flotila sestávala z jednotek, ukořistěných Panameričanům. Nejmocnější stroj, torpédoborec, by snadno rozprášil veškeré milicionáře LKB už jen svou přítomností.

Řekli jí, že Kaempolisu hrozí úplné zničení, aniž by kdo dokázal vysvětlit proč. Všichni se domnívali, že rozzuření milicionáři ke konci svého vzdorování mořskou kru podminovali. Na důmyslných obrazovkách mohla spatřit, jak se všechny městské kopule naklánějí stejným směrem. Zanořovaly se na své jižní straně a severní jim trčela do vzduchu. Ledový vzduch se rval dovnitř a toho dne bylo minus šedesát stupňů.

„Milicionáři přehradili tratě, po kterých by obyvatelstvo mohlo prchat směrem k nám. Bojí se, že by se město rázem vylidnilo. Potřebují otroky, aby jim udržovali hospodářství v chodu. Nedovolili projet jedinému vlaku a celý včerejší den bylo slyšet střelbu. Od té doby je klid, ale stejně nevíme, co se ve stanici vlastně děje."

„Kid o tom ví?"

Nikdo neodpověděl a Leouan začaly napadat všelijaké otázky. Zdálo se, že maličkého generálního ředitele Společnosti jeho bývalé hlavní město na rozdíl od Titanpolisu vůbec nezajímalo. Spokojil se s tím, že ho nechal obklíčit, aniž by svým jednotkám povolil vniknout dovnitř. Dobytí muselo být hračkou.

„Ale kdepak," řekli jí. „Milicionáři použijí obyvatelstva jako živých štítů a my nedokážeme střílet."

Stamw ji nakonec přijal mezi dvěma poradami hlavního štábu. Byl to hezký a urostlý chlap, kdysi velel syndikátu lovců tuleňů. Jeho oddanost Kidovi, který ho vyrval z rukou harpunářů z gildy, z něj udělala významného válečného velitele. Měl v sobě cosi z barbarského dobyvatele, vyžíval se v drahých kožešinách a vytříbeným vkusem vyvažoval surovost svých slov a činů.

Tvářil se přívětivě a vypadalo to, že ho zaujala krása mladé ženy. Málem zapomněl, že je zrzavou míšenkou, a jen co si na to vzpomněl, nevypadal už tak smířlivě.

„Ne, nemohu vás nechat jet dál. Právě jsem varoval Kida, který si nedokáže představit hrozící nebezpečí. Sjízdných tratí zůstalo už jen pár a my je musíme nechat výhradně pro zbědované obyvatelstvo, které se odtud pokouší uniknout před hrůzným osudem."

„LKB je nenechají nikdy odjet."

„Člověk nikdy neví."

Byl to zamítavý konec a ona se rozhodla, že už nebude naléhat. Nelíbilo se jí, jak se musí celé dny ponižovat, a hrozně se za to na Kida zlobila. Pokusí se dostat do Kaempolisu od západu.

Tvářili se šťastně, jakmile přestala naléhat. Oznámila jim, že raději toto území opustí po nové síti 5. rovnoběžky, která jako jediná vedla ven z koncese. Zjistila, že hranice s Mikádem je přísně střežena. Na straně Společnosti Mořského ledovce stály staré panamerické stroje a na Mikadově straně korvety z Chinal Vokzal s asijskými posádkami, možná dokonce sibiřskými. Panovalo snad mezi oběma Společnostmi nějaké vyhrocené napětí?

Mohla pokračovat v cestě, aniž by jí v tom kdo hodlal bránit, ale jakmile se pokusila dojet do Amertume Station po staré síti, byla z toho aféra. Oznámili jí, že veškerá povolení ztrácejí platnost. Znovu se musela u Mikáda doprošovat, dokud po třech dnech neustoupil a nepřikázal, aby ji nechali projet.

Měla štěstí a jen co se přiblížila k Amertume Station, hned ji poznali. Zanedlouho jí přišel naproti obtloustlý mladík Aba. Honosil se svou novou uniformou a čišela z něho strohá vážnost.

„Domnívala jsem se, že jste v Kaempolisu," řekla mladá žena.

„Vrátil jsem se zpátky, abych převzal situaci znovu do rukou. Myslel jsem, že vás už neuvidím," řekl. „Vaše přítelkyně se synem není s vámi?"

„Mám namířeno do Kaempolisu. Od počátku je to cílem mé mise. Chci ji dovést řádně do konce."

Aba se nechal pozvat na čaj a vypil hned několik šálků. Přiznal se, že už ho nepil celé měsíce. V Kaempolisu už prakticky neměli žádné potraviny. Obyvatelstvo si svoje zásoby schovávalo. Před příchodem LKB obchod úplně ustal.

„Čistě výměnný obchod. Dokonce i panamerickými dolary se tu pohrdá."

„Ale to je pro vás skvělé, ne?“

Nevypadal zrovna nadšeně. Tihle revolucioáři si mysleli, že tu objeví Eldorádo, město přecpané bohatstvím, jídlem a zapovězenými radovánkami, jenže harpunáři a po nich také Panameričané, nemluvě již o Beltupsových bandách, všechno vyrabovali, vydrancovali a zničili. Lady Diana je ve skutečnosti podvedla, odevzdala jim město v troskách, dokonale ohlodanou kost. „Ještě aby tak zaútočili ti z Mořské kry. Zatím se spokojují s úplnou blokádou města. Nenašli jsme tu vůbec nic. Ani velrybí olej. Sklady byly vyprázdněny a zbytek obyvatelé pečlivě ukryli.“

Dál už se s ničím nesvěřil a slíbil, že jí pomůže dostat povolení k průjezdu. Vrátil se až po osmačtyřiceti hodinách.

„Máte povolení odjet. Na místě si sama uděláte představu o celé situaci. Všechny kopule jsou nakloněné a my v tom nemáme ani v nejmenším prsty. Můžete to pak dosvědčit.“

Poprvé pomysleli fanatici z LKB na svou historickou odpovědnost, na pocit, kterým nejen opovrhovali, ale především od uchopení moci vůbec neuznávali.

„Pověřili mě, abych vás doprovázel.“

Zrudl. „Jenže nemám svůj soukromý vlak… Mohla byste mě vzít do vašeho?“

„Dostanete osobní kupé. Není nijak velké, ale úplně stačí.“

Nazítří Amertume Station opustili. Na západní síti uvízly stovky ledem pokrytých konvojů, jimž došlo palivo či elektřina. V mnohých z nich musely zůstat poživatelné věci, ale nikoho to jak se zdálo nezajímalo. Zaměstnanci nakonec z těchto nehostinných pustin uprchlí. Malý diplomatický konvoj musel soustavně manévrovat mezi nahuštěnými soupravami a hledat svou cestu spletí výhybek. LKB nepovažovaly za účelné vyznačit nejrychlejší trasu.

Byla to zdlouhavá cesta: nesnesitelných osmačtyřicet hodin. Aba viditelně neztrácel trpělivost. Jedl a pil s nelíčeným nadšením. Leouan nabyla dojmu, že se svým fanatismem skoncoval. Jen co se však přiblížili ke Kaempolisu, sebral se a oprášil svou uniformu. „Dovnitř na nádraží se asi nedostaneme.

Bude lepší nechat vlak venku, tam co se odstavují obchodní vlaky.“

„Nějaké drezíny budou?“

„Obávám se, že ne. Budeme muset po svých.“

Na obzoru trčely městské kopule, podobné škeblím, které zůstaly na severní straně pootevřené.

6

Zrzavci se znovu shromáždili v okolí Titanpolisu. Zpráva o tom, že jejich Boží Dítě je ve stanici, se rozšířila po celé kře a kmeny, které byly nejblíž, přicházely v naději, že ho uvidí. Na začátku převratu napadly skupiny nakloněné gildě harpunám Lidi z Chladu, pracující na těžbě síry a křemíku pod hladinou oceánu. Zrzavci naráz zmizeli a inženýr Olgarev sem musel nainstalovat technická zařízení, aby je nahradil, avšak bylo to spojeno s neustálými těžkostmi všeho druhu, a tak byl rád, když se kmeny vrátily. Ale jejich počet znovu začal obyvatelstvo z Tepla znepokojovat.

Kid o tom řekl Lienu Ragovi a ten si zavolal syna. Jdrien pak vyšel z města ven, aby se svým věrným ukázal a telepaticky s nimi navázal spojení. Řekl jim, že by se měli vrátit na svá obvyklá místa, poněvadž dosud nenastal čas, aby se zcela oddal svému božímu poslání, že je zatím ještě dítětem, které musí teprve nabýt velké moudrosti.

Musel to ovšem několikrát znovu opakovat, aby i ty nejprimitivnější kočovné kmeny souhlasily s tím, že z Titanpolisu odejdou. Nechal jim rozdat stovky svých fotografií.

V té době, po několika dnech horečného přemýšlení, dospěl Lien k ráznému řešení. Rozhodl se, že se nebude podílet na činnosti vyšetřovací komise k událostem v Radar Station. Necítil se dost oprávněný k tomu, aby mohl Kida z něčeho obvinit. Kid ho navíc mohl nechat vydat Lady Dianě, která nabízela hory doly, aby ho dostala živého či mrtvého. Nejdřív ho sice chtěla raději živého, aby s ní spolupracoval, ale od té doby, co Lien Rag odhalil záležitosti kolem rodiny Bermann-Veriano a úlohu Tarphysů, jiné rodiny, která již dlouho pracovala pro Panamerickou, viděla by ho Lady Diana raději po smrti.

„Vrátím se do Transevropské,“ oznámil jednou večer vyplašené Yeuze. „Jen tam se doberu minulosti své vlastní rodiny. Říkám znovu, náhody se nedějí. Zrzaví se domnívají, že můj syn je Bohem. Ale odkud berou takovou jistotu? Možná, že k tomu byla jeho matka Jdrou předurčena. Ale proč by tomu nebylo stejně tak i v mém případě?“

Yeuze si povzdechla: „Jakmile se tam dostaneš, skončíš ve vězeňském vlaku.“

„Musím taky najít Harl Merna. Má novou hypotézu o původu Zrzavých. A pak taky ta záhada kolem Bermannových, prý snad potomků nějakého kosmonauta? Zlikvidovali je před padesáti lety z důvodů světové bezpečnosti. Chci to dokázat. Bohatství Tarphysových pochází od jejich otce, který Panameričanům sloužil jako nájemný vrah a všech patnáct lidí zabil.“

„Domníváš se, že tě někdo od začátku řídí?“ zeptala se vyděšeně Yeuze. „Nezačínal jsi snad pátráním po Zrzavých, ještě než se narodilo Dítě? A nebylo to v Transevropské? Pak jsi odjel k Lady Dianě. Později ses snažil přesně zjistit, jak po sobě následovali papežové od roku 2050. A když tě pověřili, abys odjel na Jih s LKB, mohlo to být někde takhle naprogramované? Abys nakonec objevil tu mrtvou rybářskou rodinu z roku 2298?“ Zachvěla se. „Liene, já mám strach… Myslíš si, že je to…?“

Mladá žena si zakryla ústa dlaní, aby jí neuklouzlo, co by mohla nechtěně vyslovit.

„Koho tím myslíš? Nějakého Boha? Nějakou vyšší bytost, která řídí naše osudy?“ Usmíval se na ni, malinko posměšně, ale cítila, že je rozrušený a neklidný. Nikdy dřív neprojevoval podobné pochybnosti, snad z důvodů svého náboženského cítění. Jenže náhody, k nimž docházelo, už se nedaly nijak vysvětlit. Jakýsi bezvýznamný inženýr glaciolog praští jednoho krásného dne se svou obvyklou prací a pustí se do zkoumání Lidí z Chladu. Neokatolíci, nebo možná někdo jiný, ve snaze odvrátit ho od jeho bádání, mu dovolí odhalit přihlouplé vysvětlení, které ho načas uspokojí. Zrzavci nejsou prý nikdo jiný než jacísi smrtelníci, kteří podstoupili určité genetické manipulace, což jim

přineslo schopnost vzdorovat polárním mrazům, avšak snížilo to jejich intelektuální schopnosti. Lien Rag nakonec zjistí, že to není pravda. A že Zrzaví mají dokonce některé mimořádné schopnosti.

„Nelíbilo by se mi, kdybys byl naprogramovaný," řekla.

„Mám sice svobodnou vůli, ale občas je tu něco silnějšího, než celá vůle, co mě donutí jednat, prostě mi vnutí nějaký cíl. Člověk by řekl, že jsem fantasta, tak trochu zakomplexovaný a rozháraný člověk. Ale ve skutečnosti pořád zvažuju, co chci já sám a co se mi jeví být důležitější a přitažlivější. Jednoho dne budu konečně držet konec nitě, který mě zavede až k velikému klubku, do něhož je spleteno posledních tři sta let Dějin. Všechno to do sebe zapadne, všechno se vyjasní a zdůvodní. Tomu pevně věřím."

„Potřebuješ mi to všechno říkat, jen abys setřásl problém s vyšetřovací komisí?"

Zavrtěl hlavou. „Ne. Pravda je, že nechci vystupovat jako žalobce proti Kidovi, ale Ikar, Lery, ani ostatní mě nepotřebují, aby přišli na to, kde je pravda. Válka musí skončit dřív, než se začne s pátráním. To je první věc. Kid musí dokončit své vítězné dobyvatelské tažení."

„No právě," řekla Yeuze. „Nic ho netlačí, jako by snad chtěl válečný stav jen prodlužovat, což mu umožňuje řídit Společnost jako diktátor. Udržuje si dál cenzuru, výjimečné zákony, omezování svobody."

Lien Rag potkal Kida tentýž večer. Trpaslíka glaciologovo rozhodnutí očividně překvapilo. „Potřebuji vás na stavbě spojovacího viaduktu."

„Dostaví ho docela dobře i beze mě, stačí pár dobrých techniků."

„Taky nesmíme zapomenout na místo, kudy budou proplouvat hejna velryb. Chci postavit vedle Hot Station továrnu na zpracování tuku. Lidé si tam zaslouží, aby jejich kraj začal pořádně vzkvétat."

„Musím se vrátit do Transevropské. Důvod znáte."

Kid se uvelebil na svém pracovním křesle a vzal do rukou nějaký dopis: „Od Společnosti Tarphysových."

„Co chtějí?" vylekal se Lien Rag. „Od chvíle, co jsem zjistil, že jejich předek byl nájemný vrah, se rozhodli, že mě dostanou."

„Nabízejí své služby vyjednavačů mezi námi a Panameričany, jen co se skončí s nepřátelskými akcemi. Domnívají se, že tu mohou sehrát určitou úlohu. Pravdou ale je, že na vás posílají zabijáky. Ani jsem vám to neřekl, ale už jsme zatkli tři osoby ze Stanley Station. Na hranici s Mikádem. Je možné, že další prošli. Jestliže se nám podařilo chytit tři, znamená to, že jich máte na stopě dobrý tucet. Sem se těžko dostanou, protože nebyl dosud povolen volný pohyb osob. Radím vám zůstat v Titanpolisu, kde jste v bezpečí. Mohu posílit jednotky pro vaši osobní ochranu."

Lien Rag zavrtěl hlavou. „Stejně mě jednou dostanou. Vědí, že po rodině Bermann-Veriano budu pokračovat v pátrání ještě dál. Kdo by to jinak dělal, kdybych zemřel?"

„Můžeme vytvořit orgán, který by hledal souvislosti mezi všemi těmi divnými věcmi, o nichž nám často vyprávíte."

„Máte mě asi za pomatence, že je to tak?" ušklíbl se Lien Rag. „Jsem sice dobrý glaciolog, ale čas od času mě to posedne, prostě takové psychické vyšinutí z tratě. Všude vidím nějaké záhady, prohlašuji se za předurčeného. Za chvíli se začnete obávat, jestli se nebudu přestrojovat za proroka, trpícího halucinacemi, co?"

„Kdepak, Liene, nemyslete si, že už ničemu nevěřím. Ale nemám čas na podobné věci myslet. Řídím tuhle Společnost, vedu válku k zdárnému konci, zkouším vytvořit nový způsob života a to není vždycky jednoduché… I já si kladu otázky. Například všechny ty náhody, Jdrienovo zbožštění… Musíte najít profesora Harl Merna."

„Muž, který ho zajal, už si ani nepamatuje, komu ho prodal. Panameričanům, nebo Neokatolíkům… Možná nějaké další zainteresované skupině… Vytvořil další hypotézu o původu Zrzavých."

„Jakmile profesor Ikar ukončí řízení vyšetřovací komise k těm mým údajným zločinům, možná že vezme znovu do rukou výzkumný ústav o Zrzavcích," prohodil roztrpčeně Kid.

„Proto chci také na nějakou dobu ze Společnosti odjet," řekl Lien Rag. „Radši se těch debat nebudu účastnit."

Kid si ho užasle změřil. „Nechcete mě snad soudit?"

„Radši zůstanu stranou celé téhle záležitosti. Vím, že jsem zpočátku souhlasil, ale pak jsem si to rozmyslel. I já se dopustil trestného činu proti lidstvu. Nejsem žádný svatoušek. Zachránil jste mi život. Zachránil jste ho i Jdrienovi, který vás má radši než mě… Ale jistě, jeho náklonnost k vám není stejná jako ke mně. Ale já nežárlím. Nalézá u vás plno něhy a trpělivosti, kterou já nemám. I kdyby to mělo být jen kvůli němu, musím od toho dát ruce pryč."

„Zabijí vás hned, jak opustíte tuhle Společnost, možná i jen tuhle stanici."

„Já vím. Proto musím zmizet jako pára. Bez jediné stopy."

Kid se zatvářil pochybovačně.

„Taková možnost existuje," řekl Lien Rag.

„V přestrojení? Neskočí na to."

„V žádném přestrojení."

7

Aby se Gola dostal k tepelným a elektrickým instalacím Kaempolisu, musel podstoupit rizika, která mu později připadala nesmyslná. Většina mobilních budov trčela vyvrácena na nástupištích, kde zely obrovské trhliny. Každou chvíli vystříkla z oceánu voda, která vzápětí mrzla. Občas musel rozšlapat celé pole stalagmitů, které vznikly z malých tryskajících gejzírů, ztuhlých mrazem. Jižní čtvrtí svištěl divoký průvan. Kopule na několika místech pukla a proud vzduchu se rval dovnitř, vířil a točil se spolu s větrem od severu. Gola šel tvrdohlavě za svým. Věděl, že zařízení byla na kře pevně ukotvena. Jediná výjimka v tomto ohledu oproti Dohodám z NY Station. Byl k tomu dobrý důvod. Gola sem v dobách největšího lesku často zajížděl. Vzpomínal si, že centrály měly vlastní mrazicí okruh, který udržoval jejich ledové základy dostatečně silné. Každopádně měly víc jak dvanáct metrů. Tam bude živ a zdráv, možná, že se i někde

ohřeje. Pytel zmrzlých sleďů neustále vlekl za sebou. Frimoska už nespatřil, představoval si ho, jak rabuje opuštěné domy.

Málem už zmizel v oceánu, ucítil totiž, jak pod ním povoluje led. Naštěstí hned vedle byla mořská voda pořádně zamrzlá, takže se na první pohled dala rozpoznat bezpečná místa. Přešel stometrovým brodem a ocitl se před obrovskými stroji, kondenzátory a kompresory, které svého času zpracovávaly horkou vodu z přivaděče, než byla odesílána do města.

„A hele," řekl si polohlasně, „ono je to v provozu."

Vedle kvílejícího větru se mu rval do uší pravidelný hukot a jak se pomalu přibližoval, hluk byl čím dál zřetelnější. Už viděl i vagóny s technickým zařízením za řadou kanceláří s panoramatickými okénky. Jako první se tu instalovaly z křemíkatého skla. Dokonce se mu zdálo, že zahlédl jakýsi stín, zamával rukou, ale marně. Popadl znovu svůj vak, obešel horkovodní čerpadlo a alternátory, až konečně našel průchozí komoru, kudy se dostal do kanceláří. Panoval tu zběsilý mráz, ale také udivující naprosté ticho. Byl radši, když slyšel kvílet vítr a hučet stroje. Prošel desítkou opuštěných kanceláří. Všude stará lejstra a magnetické pásky. Možná práce LKB, když vtrhly do města. Snad…

Do kontrolních sálů se však nedostal. Několikrát povyskočil po kulaté okénko z tlustého skla, až zahlédl konzole, světelné panely a obří manometry. Svítily tu i žárovky, modré, červené, zelené a žluté. Všechno bylo v provozu. Počítače, ale i složitá rozvodná zařízení na dodávky elektrického proudu a tepla. A přitom město bylo po celé měsíce vytápěno jen velmi slabě a od příchodu milicionářů už vůbec ne.

Nakonec našel v koutě jakési kladivo a pokusil se jedno okénko rozbít. Jenže sklo bylo příliš silné. Hledal dál kolem instalací, až konečně prorazil odvětrávač na střeše vagónu a vlezl do potrubí. Dolezl až ke spojovacímu kolenu a mlátil do něj jako šílený tak dlouho, až ve sváru povolilo. Spadl z výšky dvou metrů na zadek a ocitl se tváří v tvář ústí automatické pušky. V zásobníku bylo šedesát trhavých nábojů.

„Hej," řekl, „copak mě nepoznáváte?"

Muž oblečený v zelené hedvábné kombinéze a s průsvitnou plastovou helmou si ho nedůvěřivě měřil. Gola si uvědomil, že má neholené strniště a dlouho nestříhané vlasy. Nikdo by v něm na první pohled nepoznal bývalého náčelníka policie.

„Ale já vás poznávám. Jste Valgio, náměstek ředitele pro tepelná a elektrická zařízení Kaempolisu."

„Už jsme se někdy potkali?"

„Jsem Gola, bývalý velitel policie."

„Gola… Hajzle prodejná! Místo abyste vzdoroval až do konce, kapituloval jste v okamžiku, kdy Kid potřeboval vaši pomoc. Jste zrádce."

Užaslý Gola si říkal, jestli ho muž neoddělá rovnou na místě. Seděl, opíral se o ruce, hlaveň karabiny mezi očima.

„Koukejte, byl jsem uvězněn a pak deportován na periferii. Celé měsíce jsem dostával do těla. Kida jsem nikdy nezradil. Odmítl jsem kolaborovat s harpunáři, Panameričany i s těmi dalšími. Můžu vstát? Bolí mě to."

Valgio o dva kroky couvl a naznačil mu zbraní, aby vstal. Gola se zvedl a rukama si drhl kříž. Ukázal na pytel, který bez úhony přečkal pád.

„Sledě, pokud máte chuť. Ale vy jste také pracoval pro Kidovy nepřátele."

„Pozor na hubu. Pěknejch pár měsíců se schovávám a likviduju zrádce. Takže už není, kdo by se mi postavil. Všichni zradili a pak si mysleli, že znovu všechno uvedou do chodu, aby okupantům udělali radost, všem těm grázlům, co přišli z Amertume Station. Štěstí, že to byli divoši, obyčejní barbaři. Nikdy nic podobného neviděli. Stačilo pustit do výstupů proud, aby se vyděsili. Taky jsem použil hologramy, aby se jim pěkně zježily vlasy na hlavě, a lasery, odpálil jsem jim do vzduchu drezínu. Nikdy víc se tu neobjevili a teď jsem tu jediným pánem já. Až Kid vjede triumfálně do města, budu při tom a předám mu klíče."

Gola přimhouřil oči a chvíli si chlapíka v zelené kombinéze prohlížel. Za průhledným hledím mu blýskaly oči, snad v horečce, ale nic neprozrazovalo zuřivého šílence.

„Zavřu vás. Jste mým vězněm. Kid vás předá soudnímu tribunálu. Zasloužíte si exemplární potrestání."

„Počkejte… Nejsem zrádce… Přísahám… Kid nemá nejmenší důvod se na mě zlobit. Pomůžu vám… Pokud by se sem milicionáři vrátili, budeme mít ve dvou co dělat, abychom je odrazili."

Valgio se zařehtal: „S takovým vybavením se nikoho nebojím. Jak se vám podařilo vrátit zpátky?"

„Tahle pevnost není nedobytná. Jsem toho živý důkaz… Musíme všechno překontrolovat… LKB mají strach z příliš moderních zbraní, ale v boji zblízka, při gerile, se nebojí nikoho. Můžou vás dostat uskokem."

„To jsou doopravdy ryby? Poslední dny už mám jenom sójovou mouku."

„Sledě, pěkně tučné, čerstvě nalovené," řekl Gola na obhajobu svého zboží.

„Vezměte ten pytel a jděte napřed."

Vešli do kontrolního sálu, který předtím bývalý policista spatřil přes okno. Jediné, co neviděl, byly televizní obrazovky.

„Viděl jsem vás, jak přicházíte," řekl Valgio. „Dokonce i to, jak šplháte na střechu a prorážíte ventilátor."

„No dobrá," řekl Gola. „Hledal jsem tu útočiště. Vím, že led je tu silnější díky chlazení základů. Ale co je tu vlastně v provozu?"

„Všechno."

„A co palivo?"

Valgio ukázal na vak a řekl, aby ho otevřel. Gola ho naráz vysypal a před vyvalenýma očima technika navršil na podlahu místnosti hromadu sleďů.

„Panejo, těch je hezkých pár kilo… Vy jste si je sám nalovil?"

„Jo. Jestli máte olej, můžeme si je udělat."

„Mám něco lepšího.“

Aniž by na něj přestal mířit svou puškou, nasměroval ho do kouta. Něco jako bývalá laboratoř byla přestavěna na obydlí s kuchyňským koutem a pohodlnou postelí. Gola spatřil elektrický vařič.

„Vy máte dost proudu i na vaření?“

„Taky na vytápění. Když si sundáte ty svoje kožichy a helmu, poznáte sám.“

Gola si s rozechvěním sundal rukavice a shodil svršky. Kolik měsíců už nepoznal takhle přívětivé teplo. Vhrkly mu z toho slzy do očí.

„Neuvěřitelné,“ řekl. „To je skutečně neuvěřitelné… Kdyby to tak LKB jenom tušily…“

„Mají příliš mnoho práce na jihu, aby zatlačily zpátky obyvatelstvo, které chce uprchnout. Kopule se směrem k nám propadají a směrem opačným zvedají do vzduchu. Všichni obyvatelé by se mohli vrhnout na mořskou kru k osvobozeneckým armádám a LKB tu nechtějí zůstat samy, bez pracovních sil, otroků, bez pronásledovaných obětí. Když na to ale přijde, tak si všichni ti lidi svůj osud zasluhují… Zrádci… Ani jeden Kidovi nepomohl, nepostavil se proti gildě.“

„Přeháníte, Valgio. Byli tu i jiní.“

„Jenže kolik… Všichni zasluhují smrt a stejně…“ Namířil ukazovákem na strop. „Kopule se čím dál víc naklání. Brzy praskne a rozpadne se na kusy. Na některých místech to může být nebezpečné, i když je lehká… Zmizí jakákoliv tepelná ochrana. Mobilní domy jsou už neobyvatelné. Není co jíst. Chybí palivo… Možná zbývá pár dřevěných vagónů na periferii… A kdoví jestli…“

„Ty už jsou dávno spálené. Odkud berete elektřinu?“

„No, vyrábím vakuově páru.“

„Dobře, ale jak?“

„Pomocí horké vody. Z vodního přivaděče. A co zbyde, vypouštím do oceánu… To jsou rozkazy, co? Zničit tohle odpadlické město.“

Golovi ještě úplně nedošla celá hrůznost jeho sdělení, měl pocit, že se mu to jen zdá. „Rozkazy? Čí rozkazy?“

„Čí? No přece Kidovy. Našeho mocného velitele, hrdinného přemožitele zlých sil.“

8

Velrybářská stanice v Titanpolisu byla na Jižní polokouli ze všech stanic nejmodernější. Nacházela se uprostřed mořské kry, dvě stě padesát kilometrů severně od vulkánu. Jelo se k ní po osmikolejce. Říkalo se jí Bod X. Lovci vynalézavě pracovali na okraji rozsáhlého slaného jezera, kam velryby pravidelně připlouvaly, než se odtud vydaly na další pouť — ty největší kusy podmořskou cestou, menší po zemi.

Lien Rag sem přijel s celou rodinou novým zvláštním vlakem a byl přijat ředitelem rybářství. Jmenoval se Zter a celá léta studoval morfologii různých druhů velryb. Byl vzděláním veterinář. Dokud mu Kid nenabídl toto místo, pracoval na jatkách gildy.

„Lákáme samce napodobováním křiku či spíš zpěvu říjných samic. Samice zabíjíme až po dosažení pokročilého věku. Pomocí speciálních harpun jim vstřelujeme implantáty, které pak vysílají signály. Lovíme je až po dosažení třiceti či čtyřiceti let, pokud se jim ovšem podaří mezitím uniknout jiným lovcům.“

„Mohl bych získat nahrávku jejich milostného zpěvu?“

Ztera to viditelně překvapilo, ale téhož večera mu ji přinesl. Lien si s ní hrál pomocí několika magnetofonů skoro celou noc.

„Poslouchej,“ řekla mu Yeuze, která kolem čtvrté hodiny ranní celá ospalá vstala, „umírám zvědavostí. Můžeš mi to vysvětlit?“

„Dávám dohromady sdělení po naše přátele Runeovy. Lidi-Jonáše, kteří sdílejí život s velrybou Ehvoule. Protože je to samec, zachytí ho, ale neobvyklé zvuky mu budou dělat potíže. Požádá Runeovy, aby to srozumitelně přeložili, a tím se dozvědí, že je potřebuji.“

Pokývala hlavou a šla uvařit kávu. Ta se začala pěstovat ve sklenících Titanpolisu silně vyhřívaných horkým sopečným vřídlem. Stála ovšem celé jmění a jeden šálek představoval půldenní mzdu posunovače.

„Potřebuješ je?“

„Abych mohl zmizet.“

„Ty chceš zmizet?“ opakovala poslušně. Pak zčistajasna vyskočila. „Se mnou nepočítej, nenechám se znovu zavřít do břicha toho zvířete. Je to moc hodná velryba, mám ji ráda, ale už nikdy v životě!“

„Zmizím jenom já. Ty tady zůstaneš. Se Jdrienem, s Kidem. Chápeš?“

„Moc dobře… Chceš se znovu setkat s matkou nebo dcerou? Tyhle jonášovské ženy, co si žijí nahé, nestárnou a vyspí se lhostejno s kým, třeba s otcem nebo synem. To úplně zapadá do té tvojí chabé morálky a chlípné sexuality… Nutil jsi mě, abych bydlela spolu s Leouan, ale to ti nestačilo, ty…“

„Ale prosím tě. Mizím kvůli Tarphysovým. Kid si myslí, že na mě poslali deset zabijáků. Tři už chytili.“

Yeuze prudce vydechla: „Nelžeš? Nevymýšlíš si nějaké záminky?“

„Ne. Prostě se vypařím. Runeovi a Ehvoule mě odvezou do Transevropské. Vynořím se odnikud s úplně novou totožností. Budu moci v klidu pátrat po své minulosti, zkoumat všechny ty zneklidňující shody okolností. A taky záležitosti rodiny Bermann-Veriano a Tarphysových. Jakmile nashromáždím informace, podrobnosti a dokumentaci, stanu se nezranitelným. Proto musím do naší Společnosti, odkud pocházíme.“

„Já… já bych tak ráda, já taky… Už je to dávno… Byla jsem moc šťastná v Kabaretu Miki. Kid dělal své trpaslické číslo a rozesmával diváky… Žili jsme jednoduše, jako umělci…“

„Až jindy," zašeptal Lien Rag. „Přísahám, že se tam jednou vrátíme… Vláda se změní, bude lidštější…"

Zter souhlasil, že odvysílá podivnou nahrávku stvořenou Lienem Ragem. Glaciolog mu řekl, že jde o vědecký experiment. Zter už nevyžadoval žádné další vysvětlení.

„Velryby si stejně mezi sebou vyměňují informace. Vaše zpráva bude každopádně během několika dnů kytovci rozšířena z jednoho konce světa na druhý."

Lien sázel na obdivuhodnou inteligenci Ehvoule, velryby Runeových. Odjel z Bodu X a doprovodil Yeuze a Jdriena do Titanpolisu. O čtyřiadvacet hodin později je bez rozloučení opustil na palubě nevelké drezíny, kde mohl bydlet a vařit si. Odjel po malé záchranné trati severovýchodním směrem, sto osmdesát kilometrů od Titanpolisu. Nedaleko se nacházelo jezírko, kde se prohánělí rypouši. Bylo to místo setkání s lidmi-Jonáši. Nezbývalo mu než trpělivě snášet všechny nesnáze. Na palubě drezíny vysílalo návěstidlo ultrazvukem na stejné frekvenci, jako jedna z těch, kterou používaly velryby.

Neměl žádné výčitky, necítil se vůbec provinile, že porušuje zákony z NY Station. Naopak Yeuze mu vyčetla, že se jim vysmívá, i když ho k tomu okolnosti zrovna nenutí. Domnívala se, že chce znovu spatřit hezké ženské z jonášovské rodiny.

„Můžeš přece zůstat tady a nesetkat se s jediným vrahem. V Transevropské tě budou pronásledovat."

Pár dnů předtím rozmístil svoje glaciologické zařízení. Chtěl, aby si všichni mysleli, že zmizel při vědeckém bádání, že se utopil v jezírku na mořském ledovci. Jezírko se bezpochyby vytvořilo nedalekou podmořskou erupcí.

Každé ráno se mu zdálo, že užuž vidí černý hřbet Ehvoule, ale jezerem pluli jenom rypouši v honbě za potravou. Četl si, prováděl vyměřování, zapisoval údaje. Mořská kra byla silná až k samému okraji vody, takže se bude moci bez potíží nalodit, jen co jeho přátelé dorazí.

S nikým nebyl ve spojení, neměl vysílačku. Snažil se nemyslet ani na Jdriena, ani na Yeuze, ani na Leouan, jenže samota v něm budila úzkost. Zahájil třetí týden čekání.

Nestalo se tak ráno, ale uprostřed dne, kdy se Ehvoule vynořila uprostřed jezera. Zprvu ho napadlo, že to bude zase nějaký potápějící se rypouš.

9

Leouan Kaempolis nepoznávala, i když tu s Lienem Ragem nějakou dobu dřív žila po jejich návratu z Patagonie, poté, co půlku světa přejeli na palubě oplachtěné kocábky, jedoucí po kolejích.

Město bylo vylidněné, kromě milicionářských oddílů LKB. Kopule se nakláněly, vítr se divoce prohánělměstskými tepnami, jako by si to chtěl po všech těch letech vynahradit. Město mělo záhy zmizet, probořit se do tajícího ledu mořské kry, nad kterou vyčnívalo už jen pár trosek. Stejně jako mrtvoly, napůl vězící v ledu, žčernalé mrazem pod vrstvou jinovatky, která je obemkla jemným krajkovím. Stejně jako parní lokomotiva, ze které zůstal trčet jen obrovský komín.

Milicionáři táhli pěšky, pořád směrem na sever, se zmateným výrazem dítěte, kterému vzali dort. Jejich někdejší sen se propadal do hloubi oceánu, rajské město zmíralo a jeho obyvatelstvo prchalo na sever, vstříc osvobozeneckým armádám. Kidova moc na Abu silně zapůsobila. Nikdy by si nepomyslel, že se tenhle mužík dokáže zmocnit poloviny panamerické flotily.

„Ta nás dostala, baba tlustá," zajektal. „Nechala nám tu jen shnilou mrtvolu."

„Měl jste si vzít u mě ve vlaku něco na sebe," poznamenala.

„Vy máte pro strach uděláno, co?" řekl pichlavě.

Mýlil se, bála se kruté zimy a surového větru, ale snášela to všechno o trochu lépe, protože byla míšenka. Žalostný pohled na město ji však roztrásl. Ukázal na pole zmrzlých krápníků, což nebylo nic jiného než tryskající voda zmrzlá v kulminačním bodě, na řasení stékající po mobilních domech, které dosud ještě stály. Ochranná parabola nad jejich hlavami se nepřestávala kácet směrem k jihu a odhalovala čím dál větší kus strupatého nebe. Na několika místech už byla popraskaná a celé kusy teď plachtily k zemi. Odolávala už jen opěrná kostra. Kopule byla nová, utkaná bakteriemi, nakoupenými za cenu zlata v Panamerické. Vítr, dující z antarktických krajů, ji teď strhával v cárech.

„Voda je vespod teplá, ale jen co vystříkne ven, zmrzne," řekl Aba. Nakonec zalezl do jednoho přepychového butiku, prohrabal regály, ale našel jen dlouhou šálu, kterou si nacpal pod kombinézu v podobě uniformy.

„Vůbec nevíme, co se kde děje… Nevíme vůbec nic o moderním životě. Amertume Station je docela něco jiného. Jiný svět. Svět smetí, odpadků, vyhozených věcí. Stanice šrotu. Něco jako tady jsme nikdy neviděli. Třeba počítače, výkonné elektrické lokomotivy, přepychové vagóny… Tamhle je úžasný hotel, z vagónů poskládaných na sebe. Moc nóbl, s výtahem, koupelnami, dokonce i s kožešinami po zdech." Ukázal na jih. „Tamhle jsou podivné stroje, které nám brání dostat se dovnitř. Paprsky, které spalují a rozkrajují, východy jsou pod elektrickým proudem."

Zamračila se. „Ale k výrobě elektřiny je potřeba pára a k ohřátí páry…"

„Nikdo se neodvažuje přiblížit. Je jich tam uvnitř plno."

Vzpomněla si na teplárny a elektrárny. Musela kolem projít v Lien Ragově společnosti. Nebo je snad dokonce navštívit.

Přivaděč napájel město horkou vodou, z níž se vakuově vyráběla pára, poháněnící turbíny.

„Můžete mě tam zavést?"

Mezi troskami se přestávala orientovat. Ze čtyřpatrových domů se do hodiny stávaly mizející přízemní domky, stříkance vody mrazem tuhly a vytvářely úžasné skulptury. Tady bylo dokonce křoví jako v dávných dobách, i stromy, jejichž větve se půvabně skláněly k zemi. Opodál pak zbytek města znetvořovaly skutečné hradby z průsvitného ledu, což stupňovalo úzkost.

„Vzpomínáte si ještě, jak to tu vypadalo?“ zeptal se Aba.

Zavrtěla hlavou, nechtěla oživovat staré stesky. Jako dítě určitě snil o vstupu do bran Edenu, ve kterém pak skončil v kůži rozčarovaného milicionáře, který tu bloumá pustinou a jektají mu při tom zuby.

„Možná, že by člověk ani neměl… Jsme stvořeni pro Amertume Station, ne pro tohle.“

„Skončíte jako zrádce Společnosti, buržoazní nepřítel lidu.“

Neurčitě se usmál a ukázal jí cosi v dálce. Průmyslová zařízení zahalená v oblaku rychle mrznoucí páry. „Je to tamhle.“

10

V teplém kumbálu pozvolna skomíralo světlo z alkalických baterií, až zůstal jen mlhavý růžový přísvit. Odmítl hormonomorfin, produkovaný žlázami velryby Ehvoule, a pozřel vitaminizovaný proteinový nápoj, extrahovaný z její krve. Všiml si, že veškeré předměty v řídící kabině i v obytných buňkách byly živočišného původu. Umělá hmota, derivát formaldehydu, byla získaná z kyseliny mravenčí z krve a moči. Veškeré filtry, víceúčelové přístroje, byly výsledkem organické chemie.

„Máme velké množství mnohostranně využitelného uhlíku. Ehvoule ho umí schraňovat ve svém těle.“

Lien Rag už usínal, když mu nějaká ruka zlehka přejela po koleně a pak i po stehně. Pootevřel oči a rozpoznal nejasnou siluetu. Tvrdý hrot prsu se mu otřel o břicho. Pohladil jemnou hřívu vlasů. Když mu něžná ústa obemkla jeho úd, vzpomněl si na Yeuze, která takový vývoj událostí předvídala. Nevěděl, kdo je ta obratná žena, do níž se pak v noci dvakrát ponořil. Za úsvitu byl sám. Z taktního chování usoudil, že to byla nejspíš matka Nou. Přiznala se mu jednoho dne, že je jí třiašedesát, ačkoliv by jí hádal necelých čtyřicet.

Několikrát se vynořili uprostřed pacifické mořské kry. Velryba občas prorazila led na místech, kde byla jen slabá vrstva, případně znala jezera, kde teplota nedovolovala, aby voda zamrzla. Runeovi se koupali, zatímco je rozdrkotaný Lien pozoroval okénkem svého příbytku.

Cesta měla trvat celé týdny. U někdejšího Hornova mysu se velryba musela ponořit do velké hloubky, aby překonala delší úsek. Mořská kra dosahovala značně daleko, spojovala tak Antarktidu s Patagonií pořádně silnou vrstvou ledu. Panameričané tu ostatně vystavěli rozsáhlou a čile využívanou síť. Dovážela se po ní převážná část tolik potřebných surovin.

„Teď plujeme podle neznámých údajů. Ostatní velryby Ehvoule sdělují, kudy má plout, označují vzduchové kapsy pod mořskou krou, kde si může doplnit vzduch. Čeká nás dvanáct perných hodin, než se dostaneme k jedné takové kapse. Zkuste spát. Kyslíku teď trochu ubude, takže pocítíte určitou malátnost.“

O tři hodiny později se začal potýkat s dýchacími potížemi, zatímco jeho druhové snášeli řídnutí kyslíku mnohem lépe. Ležel natažený na tuleních kůžích. Ve stejnou chvíli došlo zároveň k tomu, že se mu úd ztopořil takřka bolestivou erekcí.

Nou vešla do jeho buňky a s úsměvem u něj poklekla.

„Najednou mě napadlo, že mě potřebuješ.“

Zlehka ho namasírovala a on se uklidnil a usnul. Když se probudil, všichni spali. Zašel do řídící kabiny a spatřil jen nejasnou záři. Spočívali právě v jedné ze vzduchových bublin uprostřed Atlantiku. Pod mořskou krou. Podíval se na ciferníky a jemně světélkující pultík a šel si znovu lehnout.

Vynoření v tulení díře vyvolalo pořádnou paniku, zvířata se domnívala, že se na ně vrhl nějaký dravec.

Dalekohledem mohl Lien Rag spatřit zdvojenou železnici, několik starých opuštěných vagónů, sloužících jako útočiště sezonním lovcům tuleňů. Avšak díra byla příliš daleko od pevninské kry, než aby tu lidé chtěli přebývat po celý rok.

„Někdy se musíme dát na útěk,“ řekl mu Uny. „Ti volové po nás střílejí. Ehvoule je tak krásná, že se jen třesou na těch sto padesát tun oleje, které by z ní mohli vytěžit. Stejně by to bylo jenom marné plýtvání, mají výzbroj pouze na tuleně.“

„Nikdy nedošlo k něčemu vážnějšímu?“

„Ehvoule byla jednou zasažena výbušnou harpunou do boku. Museli jsme najít odlehlé místo a čtrnáct dnů ji léčit. Měla zasaženou krev a nemohli jsme z ní čerpat svoji obživu. Museli jsme sbírat vejce tučňáků a zabít mladého tuleně. Pro náš žaludek je to pěkně nepříjemná vzpomínka. Nejsme už vůbec zvyklí na tuhle barbarskou stravu.“

Lien Rag si zase nemohl zvyknout na jídlo, které mu tady každý den servírovali, ale podmínky plavby byly jinak velmi příjemné a Nou měla značné milostné zkušenosti. Rád by si vyzkoušel i druhé dvě ženy, Oun a Vo. Vo čekala dítě. Břicho se jí kulatilo a Lienovi připadala ještě žádoucnější. Poznala to, jednou večer přišla klidně namísto své matky a vzala si ho, aniž skrývala své vlastní potěšení. Z hloubi buňky přihlížela přívětivě Nou.

Pak následoval dlouhý rozhovor mezi velrybou a Unyem o dalším postupu. Ehvoule vyluzovala zvláštní prudké skřeky, ale podle Unyho byla celkově klidná. „Máme před sebou asi desítku kilometrů po povrchu mořské kry, Ehvoule si nadělala zásobu helia a je připravena vydat se na obtížnou cestu. Bude na překonání téhle vzdálenosti potřebovat asi tři hodiny.“

„To se nemůže ponořit?“

„Je to tu plné obrovských žraloků. Tohle místo je nebezpečím proslulé. Ehvoule by nebyla schopna proti monstrózním žralokům bojovat. Útočí v hejnech po desítkách a neponechávají nic náhodě.“

Ehvoule si vybrala příhodnou tulení díru, aby se mohla vyhoupnout ven z vody. Pro obyvatele asi kilometr vzdálené malé rybářské stanice to musela být úchvatná podívaná. Lovili tu jen makrely a sledě. Lidé v zásadě nikdy neútočili na velryby putující po mořské kře.

Kra se mírně svažovala do vody, jako na někdejších přístavnich skluzech. Ehvoule se začala soukat ven a obří ocas jí vypomáhal jako pohon.

„Je to náročné," vysvětloval mu Uny. „Tři hodiny nesnesitelných vibrací. Někdy jdeme vedle po kře, ale když jsou tu rybáři, radši se neukazujeme. O kus dál, až na nás nebude vidět, vyjdeme ven."

Lien Rag brzy pochopil, že ani trochu nepřeháněl, a po půl hodině si říkal, jestli to vůbec vydrží. Zuby mu jektaly hned jak přestal svírat k sobě čelisti, celé tělo se zmítalo a žaludek se mu nepřestával obracet. Vyzvracel se do záchodu, ale nijak se mu neulevilo. Vo byla rovněž postižena a matka se pokoušela její utrpení zmírnit. Po hodině velryba znehybněla a Lien Rag si říkal, jak asi přežije zbývající dvě hodiny.

„Jsem trochu rozčilený," řekl Uny. „Cestu nám přehrazuje železnice, musíme přes násep. Když ho zničíme, začnou lidé ječet, že velryby škodí."

„Trať je nově postavená?"

„Vypadá to tak."

„Nemůžeme ji obejít?"

„Podívejte se sám."

Nevelký násep přímou čarou přehrazoval cestu na sever. Nikde žádný ohyb, nic, co by umožňovalo pokračovat obchvatem.

„Víc jak dvě stovky tun… Kolejím to neprospěje."

Bylo to hlavně zdlouhavé. Vyšli ven na kru a pokoušeli se Ehvoule pomoci, avšak bylo to prakticky nemožné.

„Jsme teď maximálně zranitelní… Kterýkoliv velrybář nás může napadnout a my naši přítelkyni nedokážeme ubránit. Nemáme zbraně."

„Vím, že tudy jezdí železniční plachetnice," řekl Lien Rag, „velrybáři a tuleňáři. Naštěstí je víc těch druhých."

„Také průzkumné vozy z Afrikanie nebo Patagonie. Už abychom byli zase ve vodě."

Ehvoule konečně překonala překážku. Koleje byly úplně zkřivené. Napříště musí inženýři zřídit klenutý viadukt, aby tudy velryby mohly proplouvat. Každý den se jich pár našlo, jak se sunou po mořské kře, sami na jedno hejno opodál narazili. Byl to jiný druh, ne tak těžký, ale soukaly se rovněž po povrchu. Pak se objevil otvor do vody, byl úzký, takže se Ehvoule jen tak tak mohla zanořit.

Plula pod mořskou krou z jedné vzduchové kapsy do druhé. Rovník přepluli po otevřené hladině, podivnou krajinou s plujícími obřími ledovci. Na jednom z nich spatřil Lien Rag lední medvědy. Nevěděl, že teď putují tak daleko na jih. Byla tu různá zařízení postavená lidskou rukou, hlavně rybáři, sběrači chaluh, vajec tučňáků a také prachového peří těchto ptáků.

„Běžně by tu velrybáři neměli být, ale kdo ví?"

Sledovali pozorně okolní pobřeží. Ehvoule se sice mohla na pár sekund zanořit, ale musela kus dál znovu nahoru, aby se připravila na delší plavbu pod mořskou krou. Bylo namístě, aby co nejdéle zůstala na volném vzduchu.

„Budeme vás moci vysadit na Severu," řekl Uny. „Je tam několik dobře přístupných jezer a podle toho, co se Ehvoule dozvěděla od ostatních velryb, není tam tak nebezpečno."

Lien Rag si z Transevropské mimo jiné odvezl i abonentní jízdenku. Mohl se nechat vysadit poblíž několika různých stanic malého polárního kruhu. Odtud mohl bez problémů dojet do Grand Star Station. Měl nové doklady a pokud nešťastnou náhodou někoho nepotká, mohl doufat, že tu zůstane inkognito. Od konce války se Sibiřskou se policejní opatření určitě zmírnila a zesílilo budovatelské hnutí na obnovu zničených krajů na Východě.

Velryba se ponořila přímo naproti velkého útesu, který se táhl čtyři stovky metrů do hlubin oceánu, takže Ehvoule dlouho trvalo, než objevila místo, kudy proplout, a musela pak opět stoupat, aby si našla nějakou vzduchovou kapsu. Sice ji našla, ale vězely v ní dvě jiné velryby a zabíraly veškeré místo. Musela tedy ještě o kus dál a právě tehdy se před řídící kabinou mihl velký stín. „Kosatka… A pěkně velká," zamumlal Uny.

Zmizela v modrozelené vodě a všichni si vydechli, že šlo jen o planý poplach. Ale Lien Rag ji zahlédl, jak se rychlostí řízené střely vynořila vzadu za velrybou, s rozšklebenou tlamou plnou silných zubů.

„Pozor!"

Ehvoule porozuměla a ponořila se. Dravá kosatka ji minula. Byla o polovinu menší než velryba, ale zuby z ní dělaly obávaného protivníka. Ehvoule navíc docházel dech. Lien Rag znovu pocítil příznaky nedostatku kyslíku. „Je tu znova."

Tentokrát se vyřítila přímo pod velrybou, připravena rozervat jí měkké břicho. Ehvoule se nedokázala vyhnout a vyrazila drásavý bolestný výkřik. Kosatka se jí právě zakousla svými čelistmi do boku a vyrvala odtud kus masa. Na pultíku se ihned rozblikaly tísňové signály, které oznamovaly úbytek krevní tekutiny, ztrátu helia, lymfy, přetržení nervových vláken a cév. Organický počítač, který pracoval na fluidní látku, a byl tudíž pomalejší než počítač elektronický, poměrně rychle ukázal celkovou bilanci.

„Žádná velká katastrofa," řekl Uny. „Postačí, když najdeme odlehlé jezero, aby se tam mohla trochu vzpamatovat, víc jak osmačtyřicet hodin to nebude."

„Vrací se."

Ale Ehvoule se přes veškeré oslabení neměla v úmyslu jen tak vzdát. Právě objevila vzduchovou kapsu a vyrazila vzhůru jako šipka, přičemž se za ní černou vodou táhla krvavá stopa. Kosatka se domnívala, že zaútočí na řitní krajinu, ale dostala do hlavy přímý úder ocasní ploutví. Lien v pološeru spatřil, jak byl dravec prakticky zdeformován úderem dobrých dvaceti tun. V příští vteřině udeřil fantastický ocas znovu, až krev stříkala z dýchacích otvorů a tlamy. Kosatka se začala plnou rychlostí točit kolem osy a pak zůstala plavat břichem vzhůru.

„Má zničena centra pro rovnováhu," řekl Uny.

Ehvoule se konečně pořádně nadechla ve vzduchové kapse a do řídíci kabiny se znovu vrátil kyslík. Lien Rag cítil,

jak se mu vracejí síly. „Podívejte, žraloci.“

„Ztrácí krev.“

„Nemějte strach. Vypustí zvláštní hormon, který mořské supy zažene. Vrhnou se teď hlavně na kosatku.“

Hejno třiceti až čtyřiceti modravých střel zaútočilo na těžkou kosatku, vážící přinejmenším osmdesát, možná až sto tun. Během několika sekund zakryl černý oblak místo tragédie. Pod mořskou krou se rudá krev neobjevila. Ehvoule se obezřetně přesunula do jiné kapsy. Zranění na boku jí začalo vadit a mikroorganismy se pustily do díla. Teplota stoupla. Nejrůznější přístroje, filtry a katalyzátory přestaly pracovat. Zvíře vydávalo všechny síly na boj se začínající infekcí. Tři červené kontrolky to lidem-Jonášům sdělovaly jasně.

„Získáme tím některé bakterie, které se nám budou hodit,“ řekl Uny. „Přefiltrováním pak zregenerujeme Ehvoule krev. Ale musíme se dostat do odlehlého jezera na západě mořské kry.“

11

Gola, němý úžasem a vyjevený Valgiovou notnou prostoduchostí, naslouchal inženýrovu vysvětlování, jak dočista sám zahájil zničení Kaempolisu, stanice s třemi sty tisíci obyvateli, hlavního města Společnosti Mořské kry.

„Vodní přivaděč byl nahoře směrem proti proudu u Junction Station a Round Station, opraven. Po několika dnech jsem věděl, že horká voda zase poteče. Zlikvidoval jsem všechny techniky, kteří zradili Společnost a Kid mi odesílal radiové kódované zprávy. Jednoduchým kódem, protože se používal odedávna pro příjem horké vody v Titanpolisu. Dostal jsem příkaz vybudovat pod mořskou krou potrubí. Sestavil jsem rozvětvené plovoucí rozvody ve tvaru vějíře a dírou vyvrtanou v ledu je odesílal, jak to šlo nejdál. Samozřejmě, že pod ledem jsou nerovnosti, takže jsem se daleko nedostal. Světelná signalizace mi pak jednoho dne oznámila, že přitéká horká voda, že musím vyčistit vodní přivaděč, aby nedošlo k natlakování vzduchu.“

„To je ale strašný rozkaz,“ řekl Gola. „Přece se takhle velké město nemůže ničit… Přece nejde obětovat zařízení za miliony a miliony dolarů…“

Valgio se díval jakoby skrz něho.

„Vy jste taky zrádce. Jestli budete ještě chvíli pokračovat, zabiju vás jako obyčejného sprostého parchanta.“

„Mám právo být zákonným způsobem souzen.“

„Jsem tu jediný věrný pracovník,“ ječel mužíček, „mám veškeré pravomoce do chvíle, než se sem dostaví Kid a svěřené odpovědnosti mě zbaví.“

„Ale jak dlouho se bude horká voda do oceánu vypouštět?“

„Takových deset dnů. Představuje to tisíce kubíků, možná miliony.“

Zhroucený Gola zavřel oči. Je vůbec možné, že Kid vydal takovýhle rozkaz? Jak mohl tak chladně pověřit Valgia, aby tohle město zničil? Inženýr byl napůl blázen, vybičovaný do krajnosti, možná špatně pochopil, co po něm Kid přesně chce. Možná, že generální ředitel chtěl LKB vyděsit, zahnat je na útěk a pak vypouštění horké vody pod led zastavit.

„Jeden by řekl, že zrovna nadšený nejste,“ pošklebo val se inženýr.

A ještě ta hnusná historie s Radar Station, zmasakrování plamenomety. Veškeré obyvatelstvo spálené zaživa a nakonec laserem rozkrájená kopule, aby stopy zločinu pohltil oceán. Odsoudil snad chladnokrevně Kid Kaempolis za zločin urážky Jeho Veličenstva? Za zradu?

„Nevěřím vám,“ řekl Valgio, „proto vás zavřu. Musím to dotáhnout až do konce. Myslím, že tak za čtyři dny, možná za týden, už nezbyde po tomhle proklatém městě ani památky. Jen kusy kopulí a pár trosek. Kra se zase rychle zacelí a jenom ďábel bude schopen říct, kde se nalézal Babylon z dob ledových.“

Blázen, pomatenec a ještě k tomu znal bibli.

„Problém dělá jenom čím dál hustší pára, která stoupá z trhlin. Než se stačí změnit na ledové krupky, tvoří mlhu, která mi vadí při pozorování LKB. Kamery už nefungují a radar je bezmocný. Jenom infračervená návěstidla by byla schopna signalizovat blížící se drezínu, jenže třeba taková lidská těla v izotermických kombinézách už nic nevyzařují. Musím jít na hlídku a vás strčím zatím do cely.“

„Můžu vám pomáhat,“ řekl Gola.

Rozhodl se, že bude předstírat svou oddanost v naději, že využije nepozornosti inženýra, odzbrojí ho a zastaví proud horké vody. Část severního města je možné ještě zachránit, pokud se přeruší oteplování mořské vody. Povrch směrem od jihu byl samá otevřená vodní plocha, šířily se do všech stran.

„Jo, jseš pěkně vykutálenej, chceš mě doběhnout, co? Ale já nejsem blbej, abych si myslel, že nějakej zrádce jako vy by se takhle se mnou spojil.“

„Nejsem zrádce. Vzdal jsem se, abych zabránil zmasakrování svých lidí. Pak jsem byl ve vězení a od té doby vedu mizerný život. Kdybych byl zrádce, asi by to se mnou bylo růžovější, ne?“

Valgio se zašklebil a ukázal na sousední dveře vedoucí do úzkého kupé, které mělo nerozbitné okénko.

„Už ať jste vevnitř… Jestli si vzpomenu, tak vám donesu něco k jídlu.“

„Řekněte Kidovi, že jsem tady.“

„Vysílačka přestala fungovat a už několik dní mám potíže s přijímáním zpráv.“

„Víte určitě, že to byl Kid, kdo vám přikázal pouštět horkou vodu pod město?“

„Docela určitě. Nechal provést svou identifikaci počítačem, který analyzuje podobu hlasu, provádí srovnání. Provedl jsem osumdesát porovnání, souhlasily do jednoho.“

„Takže jste nejdřív pochyboval?“ řekl Gola. „Rozkaz vám připadal přehnaný, že jo?“

Valgio pokrčil rameny.

„Podle mě jsme ve válečném stavu. Poslouchám, to je celý. Stejně to město nenávidím. Měli jsme skvělý zařízení.

Mohli jsme obyvatelstvu dodávat teplo, světlo, energii, aby mohli pracovat, jezdit drezínou, dokonce se i bavit. A co udělali? Žili si v přepychu a orgiích, stahovaly se sem prostitutky z celého světa, podvodníci velkého formátu, pasáci a profesionální hráči, organizátoři hnusnejch večírků. Jedli si vybraná jídla bez ohledu na cenu, pili stará vína, báječný tvrdý pití. Uráželi počestnost. A když chtěl Kid nastolit pořádek, postavilo se obyvatelstvo proti němu. Já jsem hrdej, že přispěju ke zmizení tohohle hříšného města…“

„Jsou v něm i nevinní lidé,“ řekl Gola.

„Málo. Necelá stovka, a stejně nejspíš zemřeli v žalářích gildy, Panameričanů nebo milicí LKB. Nemůžu se na ně ohlížet.“

Přerušilo ho zvonění a on se vrhl k obrazovkám.

„Poplach, už jdou.“

12

Jednoho večera dorazil do Knot Station, na okraji sítě malého polárního kruhu. Toto Transevropské město leželo na hranici západního mořského ledovce vedoucího do Panamerické. Lien Rag si vzpomněl, jak byla tahle stanice jednoho slavnostního večera přepadena Zrzavci ze západní zóny, kteří přišli osvobodit svoje bratry, pracující na báni stanice, ze které oškrabovali led. Celá záležitost nadělala spoustu rozruchu. Snahou bylo všechno před veřejností utajit. Lidé z Chladu tehdy poprvé projevili agresivní nepřátelství a chopili se střelných zbraní.

Od chvíle, co ho lidé-Jonáši zanechali na kře, uplynuly čtyři dny. Dostal se tak do jedné rybářské stanice, zamíchal se mezi obyvatele a sedl na omnibus, směřující na jih. Avšak pozornost upoutaly jeho Transevropské dolary. Už tři měsíce byly staženy z oběhu jako opatření proti spekulantům, což ovšem nevěděl. Nějaký železničář je od něj nakoupil za poloviční cenu, takže tím pádem neměl pomalu žádné peníze. Panamerickými dolary se totiž mohl prozradit.

V Knot Station si najal kabinu v malém hotýlku. Expres, kterým chtěl odjet na polární síť, byl už plný. Nezbývalo než počkat osmnáct hodin, aby dostal lehátko. Cesta do River Station trvala týden. Pak musel přesednout na konvoj do Grand Star Station.

Město už zjevně zapomnělo na těžké roky války. Znovu byla hojnost potravy a také teplota pod klenutou bání se zvýšila. V průměru na pět až osm stupňů. Ulehl záhy a celý druhý den bloumal stanicí, kde objevil v jednom obchodě prapodivné obrázky. Dva snímky vlkodlaků: člověk s hlavou psa a pes s rukama namísto pracek. Oba exempláře našli mrtvé na mořské kře. Lien Rag podobné obludy už ve svém životě viděl, na severu planety, tehdy nabyl jistoty, že se tu před sto či dvěma sty lety prováděly genetické manipulace. Ale protože od té doby pochyboval o tom, že z těchto experimentů vzešla rasa Zrzavců, nedokázal ani vysvětlit původ těchto zjevení.

O něco později nastoupil do lehátkového kupé s třemi dalšími osobami. Dva muži a manželka jednoho z nich. Odložil si své zavazadlo a odebral se do restauračního vagónu.

Když prošel půltuctem vozů, uviděl mladou hostesku, která byla přidělena do této části soupravy. Znal ji nadmíru dobře. Dokonce spal v jejím kupé, ještě v dobách, kdy prchal se svým synem Jdrienem před úřady. Dítě zplozené se Zrzavou ženou nebylo pro lidi z Tepla přijatelné.

Odvrátil tvář a zdržel se v restauračním vagóně v naději, že si ho Mouna nevšimne. Měl teď husté vousy, kožešinovou čepici a tmavé brýle.

Po návratu do svého kupé se natáhl na horní lehátko. Ostatní si stěžovali na topení. Nemohl celou cestu proležet. Možná, že Mouně skončí služba ještě než budou v cíli.

Ale hned nazítří, jen co vyšel z koupelny, která byla uprostřed vagónu, se s ní střetl tváří v tvář. Mladá žena se zamračila a otočila se za ním. Vzdaloval se co možná nejméně nápadně, ale za chvíli si to zařídila tak, aby prošla kolem jeho kupé. Dohonil ji v chodbičce. „Poznala jsem tě,“ řekla suše. „Jeden by řekl, že se pořád schováváš.“

„Ale ne…“

„Lehátko máš pronajaté pod jiným jménem. Kleen.“

„Vysvětlím ti to…“

„Jak je to dlouho, čtyři nebo pět let, ne?“

„Možná šest… Pořád jezdíš tuhle trasu?“

„Vdala jsem se,“ řekla… „Za jednoho výhybkáře z River Station. Doufá, že příští rok povýší a já přestanu pracovat. Společnost by mi tou dobou musela tak jako tak prodloužit smlouvu…“

„To je fajn…“

Netvářila se už tak přísně a jemu bylo jasné, zeji pořád stejně zajímá. Před šesti lety projevovala až zvrácenou zvědavost ohledně jeho intimního poměru se Zrzavými Ženami. Vzpomněl si, že si tehdy navymýšlel hromadu nepravdivých podrobností, což ji zběsile vzrušovalo. Chtěla po něm, aby jí to dělal úplně stejně. Na oplátku ho schovala i se Jdrienem ve své soukromé kabině. Bylo to milé děvče, které ho nikdy nezradilo.

„V šest budu mít volno až do půlnoci… Mám v kabině sibiřskou vodku. Manžel má vysokou funkci. Účastnil se jednání o příměří na východní frontě.“

„Dobře, přijdu na skleničku,“ slíbil.

Když k ní přišel, vrhla se mu zpola nahá do náruče a řekla, že nikdy nezapomněla na jeho vynalézavé mazleni a že výhybkář není v erotice zrovna dvakrát zběhlý. Až do půlnoci po něm chtěla maximální výkon. Chtěl si s ní i povídat, ale ona myslela jen na milování.

„Zůstaň tady, vzbudím tě ve čtyři hodiny. Až si půjdu lehnout.“

Chtěl se dozvědět co nejvíc, jak se tu změnila s příchodem míru morálka a vůbec zvyklosti. Měl pocit, že se lidé cítí, jako by setřásli těžké břemeno, znovu se objevila veselost. Dostatek potravy a teplo na tom mělo určitě velkou zásluhu.

Nejdřív se chtěla zase pomilovat, pak se nechala přesvědčit a začala povídat. Věci skutečně běžely lépe, ale Správní rada přijala velmi tvrdé kroky, aby se hospodářství stalo výkonnějším, přičemž válečné ztráty zůstávaly tajemstvím. Pořád se opakovalo, že bude potřeba čtyřiceti let, než se všechno znovu postaví či opraví. Tvrdilo se, že byly zabity dva miliony mladých lidí a že čtyři až pět milionů tělesně postižených zůstává práce neschopných a jsou upoutáni na lůžkách v nemocnicích anebo na invalidním vozíku.

„Víš, na báni jsou pořád Zrzavci. Hlavně na jihu. Hodně jich odešlo do západní zóny, ale vrátili se. Museli nějaké dovézt z Jihu. Jsou hrozně velcí, s plavou srstí a samci vypadají, jako když mají pořád erekci."

Zjistil, že je vlastně posedlá chlapy z Chladu. Říkalo se, že každá čtvrtá ženská trpí sexuální neurózou kvůli Zrzavcům, pracujícím na průsvitných kopulích nebo skleněných poklopech. Psychiatři se domáhali, aby se zakázalo pracovat s nahým tělem, a v některých stanicích Zrzavce nutili nosit spodky. Mouna se mu ostatně svěřila, že se občas neudržela a musela masturbovat, když uviděla nad hlavou Zrzavého samce. Nervózně se zasmála a přiznala, že si přála, aby na ni některý z nich otvorem v kopuli namočil. „Jenom namočil?" zeptal se ohromen. „Nepřeháníš trochu?!"

Zrudla a změnila téma. Mouna ho svými neukojenými představami znovu vrhla do divné atmosféry panující v Transevropské. Nikde jinde se nesetkal s tak hysterickými reakcemi. Muži z Tepla nebyli o nic méně než jejich manželky přitahováni zrzavými samičkami. A traumatizováni rozměry mužského přirození samců. Dokonce ani v Panamerické se neobjevily příznaky nějakého vykolejení nebo obecně panující frustrace.

„Dám ti svůj rozpis na příští měsíce. Pokud bys někdy zase cestoval po téhle síti… Budu mít čtrnáct dnů dovolené a manžel nebude doma. Dám ti také svou adresu v River Station."

Čekal ho přestup na expres do Grand Star Station, kde se hodlal chovat nenápadně. Kdysi v tomto hlavním městě 17. provincie žil, málem se tu oženil s guvernérovou dcerou a před osmnácti měsíci se sem vrátil. Kdokoliv ho tu mohl poznat.

Expres však vyjel až za šest hodin. I když válka už skončila, pořád se jezdilo zoufale pomalu, s čekáním na tratích bez přednosti v jízdě, pořád dál zima, hlad, pokoutní prodej teplých nápojů a přikrývek. Tentokrát pocházely deky z nadměrných vojenských zásob a páchly potem.

Do hlavního města Společnosti dojel až nazítří dopoledne. A notně utrmácený. Dlouho hledal nenápadný hotel, ale všechno bylo plné. Vojáci byly demobilizováni po celých oddílech a spali teď po šesti v dvojlůžkových kabinách. Musel si nakonec pronajmout malý kamrlík v soukromí, v rodině železničáře. Měli nárok na čtvrt vagónu, ale jen co děti dospěly, mohli volná místa pronajímat.

Vydával se za demobilizovaného vojáka a sdělil jim, že bude pátrat na matričním úřadě, aby našel svou rodinu, což byla pravda. Všechny údaje tohoto druhu byly v hlavním městě vedeny na centrálním počítači. Společnost pořád posilovala své centralistické choutky.

Lien nepochyboval o tom, že příjmení Rag bude v počítačové paměti „poznačeno". Pak už postačí, aby se na tohle jméno dotázal, a železniční bezpečnost dostane okamžitě hlášku. Vzal to proto oklikou a od prvého dne požadoval informace o rodině Hyardových, ze strany matčiny babičky, v naději, že pod elektronickým dohledem je pouze jméno Rag.

Zatímco se na přidělené obrazovce objevovaly informace, pozoroval své okolí a každou chvíli čekal, kdy se na něj vrhnou policisté. Ale všude panoval klid a pokoj vlastní všem knihovnám, takže se odvážil zadat jméno Jube, babičky z otcovy strany. Vdala se za jistého Liena Raga. Úplně nadskočil, nepamatoval si, že by se dědeček býval jmenoval stejně. Celý rozčilený chvatně opustil úřední vlak a čtvrt hodiny čekal, než se znovu vrátil zpátky. Normálně by dědečkovo jméno, které bylo totožné s jeho jménem, mělo spustit elektronického hlídače. Protože se nic nestalo, znamenalo to, že je jeho jméno čisté a není pod dohledem. Pokračoval tedy dál v pátrání a padl na prapabábu, která se jmenovala Ragus. Vypadalo to, že se nikdy nevdala. Měla syna jménem Lienty. Pak se jméno zkrátilo. Tahle prapabábička se narodila v roce 2182 a v 2205 zemřela. Ve třiadvaceti letech, když jejímu synovi byly pouhé čtyři roky. Syn Lienty!

Nadarmo se však v genealogické paměti domáhal jména Ragus: odpověď nedostal. A přece údaje sahaly poměrně daleko do minulosti, protože se přes babiččino jméno z otcovy strany dostal až do roku 2100.

Vyžádal si tedy vytištění dokladu se všemi těmito údaji, za což musel zaplatit asi sto dolarů. Vrátil se k sobě a zbytek dne o všem přemítal. Odkud asi pocházela ona mladá žena, která měla jméno Ragus a zemřela ve třiadvaceti, zanechajíc po sobě čtyřleté dítě? Kdo se malého sirotka ujal? Odkud se tu vzala? Musela mít přece nějaké rodiče. Bylo řečeno, že se narodila v jižní provincii. Která provincie to dnes bude?

Nazítří se vrátil do úřadu, aby se pokusil zjistit, kdo se ujal malého Lientyho, jeho praděda, ale nic se mu nepodařilo zjistit. Jen to, že se narodil v nádražním městečku Val. Vůbec nic mu to neříkalo. Bude se muset obrátit na regionální úřad, aby se dozvěděl, čemu tyhle názvy dnes odpovídají. Dohodami z NY Station bylo nařízeno používání angličtiny, takže se už neříkalo nádražní městečko, ale Station. I názvy se změnily. Člověk se v tom už nevyznal.

13

Dvojice byla v Hot Station krátce. Opustili své odlehlé bydliště na mořském ledovci proto, aby si opatřili nějaké potraviny. Občanská válka ještě úplně neskončila, Kidovy vojenské složky ovšem nijak dvakrát nespěchaly, aby se Kaempolisu zmocnily.

Anna Subaová se s manželem Greogem sešla v jednom hostinci, kde si dali schůzku.

„Našla jsem něco, co tě bude určitě zajímat," řekla. „Mají to v jednom zemědělském výrobním družstvu. Prodávají tam vytápěné skleníky na klíč."

Greog zjevně nechápal, proč se tak vzrušuje. Bez potíží se jim podařilo dostat se na síť 160. poledníku, přičemž se

vydávali za rybáře, žijící na samotě na mořském ledovci. Vzhledem k současným událostem se na Obnovitele a jejich hrůzný pokus, který během týdne málem vyvolal novou Velkou Paniku, pozapomnělo. Lidé byli radostí bez sebe z drtivého vítězství, i z toho, že Lady Diana musela uprchnout s celou svou flotilou. Třebaže Kaempolis zůstávalo nadále v rukou revolucionářů LKB. Nové znepokojivé zprávy docházely z jihu, město mělo být údajně takřka zničeno. Obvinění padala na milicionáře LKB, ačkoliv nikdo moc nevěděl, co se vlastně stalo.

Dvojice opustila hostinec a vydala se směrem k okraji skleněného poklopu, pak průsvitným tunelem, vedoucím do obrovského skleníku, kde bylo stálé tržiště se skleníkovým vybavením. Ve městě byly stovky všelijakých pěstitelských či chovných zařízení.

Zmíněné družstvo vystavovalo zvláštní bakterie, produkující umělohmotné fólie. Před zraky přihlížejících se z jakéhosi stroje řinuly pásy lehounké průhledné hmoty. Mladé usměvavé hostesky nabízely vzorky. Greog si jeden vzal a pozorně si ho prohlížel.

„Odolná, nepromokavá, lehká…“ šeptala mu manželka do ucha.

Už ho to dřív napadlo, věděl, že se z takového materiálu vyrábějí kopule stanic, ale na výrobu heliem plněných balonů se nehodil.

„Mají tu soupravy, které jsou schopné vyrábět třímetrovou šíři. Všechno se pak snadno spojí lepidlem, které produkují stejné bakterie. Na výrobu téhle hmoty jsou jich miliony.“

„Vidělas tu cenu?“

Deset tisíc dolarů za soupravu pro třímetrovky. Ale nic podobného dosud neviděl. Aby obvyklým postupem získal nepropustný obal balonu, musel vymyslet hromadu přístrojů, utkat vlákno, naimpregnovat ho, pospojovat.

„Nikdo to nekupuje,“ poznamenal. „Když vytáhneme tolik peněz najednou, prozradíme se.“

„Ukradnout to ovšem nemůžeme.“

„Fungování tohohle fíglu s bakteriemi je určitě ošemetné. Chci tomu sám porozumět, dát si pozor, aby neuhynuly nebo pro tuhle činnost neztratily svoje programování. Jenže prodejci nám vnucují svůj poprodejní servis, chtějí nám to sami dodat na místo, odpovídat za instalaci na našem pozemku. Musíme jim v tom nějak zabránit.“

„Vrátíme se sem později.“

Pozdě večer u stánku prakticky nikdo nebyl a oni se představili jako obyvatelé nové Jihovýchodní sítě, která teď spojovala Hot Station s Titanpolisem.

„Noví osadníci dostávají značnou podporu… Chceme zřídit farmu na chov prasat. Představovali bychom si skleník o tisíci čtverečních metrech.“

Nakonec podepsali smlouvu a zaplatili zálohu pět tisíc dolarů. Samozřejmě, že jim hned nabídli celý tým na stavbu zařízení.

„Odjíždíme zítra odpoledne. Mohli byste nám všechno připravit hned teď?“

„Máme zrovna volný vagón. Systém kotvení je z karbonových vláken, rovněž produkovaných bakteriemi, ale jiného druhu.“

Museli si jich objednat stanovené množství a předem zaplatit tisíc dolarů. Přímo před jejich zraky byl naložen vagón bakteriových exkretorů. Vagón přistavili na odstavnou kolej nedaleko staré drezíny manželů.

Druhý den byl vagón, drezína i manželský pár pryč. Hledali je na nové síti, pak kolem poledníku, ale marně. Železniční policii putovala stížnost, ale nikoho nenapadlo, že by se bakteriových exkretorů opovážili zmocnit dva Obnovitelé slunce.

14

Gola se v přesvědčení, že zařízení napadl nějaký oddíl LKB, vrhl k oknům, aby se podíval skrz výrony páry, ale nikoho neviděl. Valgio si ho chladně změřil:

„Hned do svého kupé. Jestli si snad myslíte, že vás nechám na svobodě…“

Policejní velitel se podíval na obrazovku a spatřil dva obrysy, jeden patřil milicionáři a druhý někomu, kdo se oblékal s jistou vytříbeností.

„Jsou jen dva.“

„Na nic nečekám a sejmu je. Jestli udělají o krok víc, spálím je laserem.“

„Počkejte… Mně se spíš zdá, že se ztratili. Nemůžete střílet bez výstrahy.“

„Imbecile! S takovými nemám žádné slitování.“

Gola se zničehonic vrhl na inženýra, zírajícího na obrazovku, ten se však v posledním okamžiku otočil a chtěl po něm střelit, ale trhavá střela ho minula a roztříštila manometr, který začal zběsile syčet, přičemž směrem k nim vyrazil proud páry.

„Pozor,“ ječel Valgio, „tohle může nadělat hluboké popáleniny, je to natlakovaná pára.“

Gola se mu pokusil vytrhnout karabinu, ale jeho protivník dál pálil jako zběsilý. Kulky rozbily televizní obrazovku a po ní stropní izolaci, takže do místnosti s odlišným tlakem s kvílením vtrhl venkovní vzduch.

„Jste cvok,“ křičel Valgio.

„Spíš vy jste cvok,“ opáčil naštvaně Gola.

Nečekaně postrčil inženýra pod tryskající páru. Valgio, popálený na šíji, upustil nejdřív pušku a pak se řvoucí bolestí dal na útěk. Gola běžel za ním, protože se obával nějaké zrady, ale muž se vrhl k malé lékárničce, vytáhl všelijaké lahvičky a obvazy a začal si ošetřovat popáleninu. Gola ho na ošetřovně zavřel, protože kulatá okénka, jak si všiml, byla z tvrzeného skla.

Uzavřel přívodní kohout páry, ale s proraženou střechou laboratorního vagónu se v tuto chvíli nedalo dělat nic.

Podíval se na obrazovky. Ani jednoho cizince už nebylo vidět. Výstřely je musely vyděsit.

Nicméně po určité chvíli spatřil znovu siluetu v bílé kožešině. Byla zjevně drahá. V těchhle krajích se s ní člověk nesetkal. Pomyslel si, že bude asi z nějakého zvířete ze Severu. Zaostřil kameru a uvědomil si, že je to mladá a hezká žena. S plavými vlasy. Ačkoliv mrzlo, neměla na hlavě helmu. Už ji někde určitě viděl, ale nevěděl kde. Se zbraní v ruce vyšel spojovací komorou: „Pojďte sem a ruce nahoru. Kde je milicionář?“

„Radši utekl,“ řekla… „Vy jste tady hlavní inženýr?“

„To tedy nejsem. Pojďte pomalu sem… Moc nerad bych po vás střílel.“

„Nejsem ozbrojená. Jmenuji se Leouan a zastupuji tady zájmy západní zóny.“

No jistě, už si vzpomněl. Viděl ji u Kida, už nejmíň před rokem. Možná necelým, ale deset měsíců už každopádně uplynulo.

„Co tu děláte?“

„Jsem zvědavá. Tepelná a elektrická zařízení jsou v provozu a zároveň se kopule naklánějí směrem k jihu. Všechny anebo skoro všechny domy v tomhle pásmu už zmizely, zatímco na Severu dosud stojí na kře.“

„Nechtě toho a rozepněte si kožich.“

Měla pod ním jen izotermickou kombinézu. Nechal ji, aby pozpátku vešla dovnitř a svůj kožich odhodila daleko od sebe. Kombinéza těsně obepínala tělo, takže pod ní nemohla schovávat žádnou zbraň.

„Ale tyhle stroje přece…“ vyhrkla.

„Tepelná elektrárna funguje, vyrábí elektřinu a páru. Jenže přebytek odchází pod ledovec. Zdejší inženýr tvrdí, že dostal rozkaz, aby takhle postupoval, dokud Kaempolis nezmizí z povrchu mořské kry.“

Leouan na něj ohromeně zírala, jako by nemohla pochopit co slyšela.

„Inženýr se jmenuje Valgio a říká, že mu tuhle ohavnost rozkázal rádiem sám Kid. Není sice úplně normální, ale nevěřím, že by k takovému rozhodnutí dospěl sám. Vodním přivaděčem každopádně přitéká voda od Titanu, rozvodné tepelné stanice jsou v provozu, takže co z toho vyplývá?“

Leouan se podívala na přístroje.

„Musíme tu hrůzu zastavit. Víte, jak zablokovat vodní přivaděč?“

„Ne, ale přijdeme na to, i kdyby nás Kid měl zastřelit.“

15

Lady Diana poklepala obtloustlou rukou na silný spis.

„Začala jsem si ho číst, ale k tomu, abych ho prošla celý, bych potřebovala několik nocí nespat… Když jsem se ujala řízení Panamerické, byla jsem do tajemství tohoto spisu zasvěcena, stejně jako mí předchůdci. Dnes už jsem víc jak třicet let generální ředitelkou a zatím nikdy jsem tenhle spis nemusela otevřít. Zapomněla jsem podrobnosti.“

Podívala se na muže, který stál před ní. Měl černé vlasy, poněkud rozpláclý nos a silné rty. Lady Diana by ho s chutí viděla před sebou nahého, určitě byl porostlý hustými chlupy. Jmenoval se Tarphys a vážil sem schválně cestu až ze Stanley Station, z australasijské federace.

„Vaše rodina této Společnosti vždycky oddaně sloužila,“ pokračovala. „Váš otec byl jejím velkým přítelem. V minulém století zničil v zárodku vzkříšení jistých legend, pro planetu velmi nebezpečných.“

„Lien Rag nám unikl,“ řekl Tarphys. „Poslali jsme do Společnosti Mořského ledovce tucet zkušených chlapů. Tři z nich byli zajati. Ostatní se nedostali do Titanpolisu, až na jednoho. Dozvěděl se, že Lien Rag zmizel někde na mořském ledovci při svých vědeckých měřeních. Jeho drezínu a vybavení našli poblíž otevřené vodní plochy.“

„Nevěřím tomu, že je po něm,“ řekla Lady Diana. „Museli by mi ukázat jeho mrtvolu.“

„Jsem stejného názoru. Neházíme flintu do žita. Pátráme všude. Hranice jsou střežené. Hlavně ty se Společností Mořského ledovce, ale i všechny další. Lien Rag bude tak či onak vypátrán, třeba v přestrojení. Když nás navštívil v našich kancelářích ve Stanley, nechali jsme si udělat pár speciálních snímků.“

„Plastickou chirurgií si může změnit vzhled…“

„Získali jsme infračervenou fotografii s jeho spektrem. Tvář si může klidně změnit, ale auru bude mít pořád stejnou. Abychom si to pojistili, máme ještě rentgenový snímek jeho kostry. Nemůže nám uniknout.“

Lady Diana si svého návštěvníka pozorně měřila. To je ale výkonný jedinec! Spolu se svými sourozenci představoval nezanedbatelnou sílu. Nehledě na události, pracovali tihle miliardáři i nadále pro Panamerickou.

„Vy jste byl vychován u nás, viďte?“

„Ano, madam. Jmenuji se Rick.“

„Tenhle spis Bermann-Veriano je něco jako dědictví, které si žárlivě střežíte?“

„Zanechal nám ho náš otec, Tarphys le Bald. Kladl nám na srdce, abychom nikdy nedovolili nikomu cizímu, aby se o něj zajímal.“

„A přesto Lien Rag našel vlak rodiny Bermann-Veriano, mrtvoly a nějaké dokumenty.“

„Na základě mylných informací jsme se domnívali, že je tato vedlejší slepá trať nevyužívaná, že je na několika úsecích přerušená. Proto jsme usoudili, že rybářskou stanici nikdo nenajde. Projekt expedice jsme měli rozpracovaný už léta. Zanedbali jsme to. Když se tahle miniaturní předsunutá stanice na mořském ledovci změnila na Amertume Station, měli jsme činnost těch lidí pod kontrolou. Lovci Zrzavců používali vedlejší trati v délce nějakých dvou, tří set kilometrů, nikdy nejeli dál, tvrdili, že koleje jsou směrem na jih přerušené.“

„Nenesete za to odpovědnost jen vy sám,“ zamumlala Lady Diana, „musím přiznat, že jsem na tuhle starou historii s patnácti lidmi, co zmizeli pod ledovcem, úplně zapomněla…“

„Lien Rag dokoce objevil i kočku, nechal ji pitvat, aby se dozvěděl, jak rodina Bermann-Veriano zemřela. Když tam

otec hodil granáty s jedovatým plynem, nemohl se jít podívat dovnitř do vlaku. Musel z místa odjet s tím, že se tam jednoho dne vrátí, aby nechal všechno zbývající zmizet. Jenomže měl pak spoustu práce…“

Tarphys le Bald byl nájemným vrahem, dobrodruhem bez nejmenších skrupulí. Dostal balík peněz, aby zlikvidoval Bermann-Verianovy. Navíc svým obětem ukradl trezor a vybral si z jejich bankovního účtu deset tisíc dolarů. To všechno v tajných materiálech bylo. S těmito penězi vybudoval otec Tarphys svoje obchodní a finanční impérium. Teprve potom nabývaly jeho činy a vzpomínky pozvolna na úctyhodnosti, stal se oficiálním strážcem tohoto tajemství, přísahal věčnou oddanost Panamerické. Jeho děti byly vychovávány v kultu totální úcty, která mohla sahat až za hrob, byly v tomto ohledu mnohem opravdovější než on sám.

„Nabídl jste Kidovi své služby?“

„Moje návrhy neodmítl. Chce znovu rozjet zahraniční obchod, bude vám nabízet svou produkci. Je to neuvěřitelný chlap. Během několika týdnů se mu podařilo ekonomiku znovu nastartovat.“

Lady Diana pootevřela pověstný spis a bloudila v něm pohledem.

„Jeden jediný muž neměl na osud Bermann-Verianových vůbec přijít, právě tímhle mužem není nikdo jiný než Lien Rag. Jsou náhody, nad kterými zůstává rozum stát. Které vyvolávají záhady a nakonec i děs. Kde se vůbec vzal ve vlaku LKB, směřujícím na jih, jak to, že padl na tuhle rybářskou stanici? Lien soustavně přichází na podobná odhalení. Nikdy nepřestal do všeho rýpat, tak trochu naslepo, ale pokaždé mu v síti nějaké ty informace uvízly. Mám na něj zpracovaný celý spis, o jeho pátrání v Transevropské. Lien Rag tuší, že náš svět podléhá přísné cenzuře, která utajuje minulost, dokonce i tu nedávno minulou, a odmítá se s tím smířit.“

„Není sám,“ poznamenal Tarphys.

„To vím, ale on je vždycky tam, kde nemá co dělat. Profesor Harl Mern, o kterého jste se postaral, se při svém bádání nikdy nerozptyloval. Věnoval se Zrzavcům a nešel dál ani o píď. Když přišel na to, že vysvětlení o genetických manipulacích…“

Zmlkla. Tarphys byl očividně nesvůj a ona si uvědomila, že k určitým informacím se nikdy nedostal. Příslušel pouze k třídě výkonných složek. Sice vynikající úrovně, ale to bylo všechno.

„Vydal jste ho Neokatolíkům, viďte?“

„Uposlechl jsem příkazy.“

„Nepřekvapilo vás to? Běžně s těmihle Neokatolíky žádné styky neudržujeme.“

„Narodil jsem se, abych sloužil Panamerické,“ řekl. „Naše rodina se úkolu zhostila skvěle. Důkazem je, že jsme bohatí, mocní a vážení. Víme také, komu za tohle výsadní postavení vděčíme, proto si nikdy neklademe podobné otázky. Harl Mern měl zmizet, proto zmizel. Ten, kdo nás upozornil na nebezpečí, které představuje, jistý Elyas, se pak dostal do rukou dočasného výboru pro osvobození, který založil Lien Rag, ale stejně nepromluvil. LKB ho pak musely zlikvidovat.“

„Budeme vás potřebovat, abychom získali velrybí a tulení olej, který Kid prodává. Je možné toho dosáhnout, aniž by padlo naše jméno?“

„Ví, že pro vás pracujeme, ale vytvoříme zprostředkovatelskou firmu, která bude podobné obchody sjednávat.“

„Ano, ale jak se k nám olej dostane? Nejkratší by to bylo přes Antarktidu, ale Kid bude proti. Objížďka přes západ, Afrikanii a pak po Atlantickém ledovci je nákladná a riskantní. Pojistné je dvojnásobné. Při ústupu z Kidovy koncese jsme mu zanechali skvělou Jižní síť. Zkuste s ním vyjednat, aby nám ji dejme tomu na třicet let postoupili.“

„Do jaké vzdálenosti?“

„Řekněme až k pětapadesáté rovnoběžce?“

Tarphys pokýval hlavou. Bude to skvělá operace, protože ve smlouvě se počítalo s jedním procentem za každý tunokilometr.

„Zůstanete u nás ještě nějakou dobu?“

„Tři dny. Pokud budete potřebovat jakékoliv podrobnosti, jsem vám k dispozici.“

„Kid Liena Raga nikdy nevydá, je to tak?“

„Nemyslím. Ten člověk mu jde často na nervy, vzdoruje mu, bere mu kus lásky ke Jdrienovi, ale zůstává pořád loajální. I když je Lien Rag členem vyšetřovací komise k událostem v Radar Station.“

„Škoda,“ podotkla.

Jehož večera svolala užší Správní radu složenou ze čtyř členů, kteří jako jediní měli přístup k pověstnému spisu. Při nástupu do funkce museli složit přísahu, seznámit se s ním a nikdy o něm nemluvit mimo přísně tajná zasedání. Ovšem za posledních čtyřicet let se žádné nekonalo. Přinejmenším si na ně nikdo z přítomných nevzpomínal. Člen uvedený do funkce jako poslední, ji zastával už deset let, nejstarší byl členem již v době, kdy se Lady Diana ujala předsednictví.

Všichni byli vážní, neklidní, obávali se, že poněkud zanedbali tuto temnou stránku jejich funkce. Vyslechli pozorně Lady Dianu a na minutu se rozhostilo ticho. Oproti svým zvyklostem nejevila tentokrát žádnou netrpělivost, nechala je přemýšlet, než se ujmou slova.

„Pořád ten Lien Rag,“ řekl nejstarší člen. „Jak k tomu mohlo dojít? Byl vaše pravá ruka, pak se proti vám vzbouřil a už se přehrabuje v nejožehavější záležitosti našich společných dějin. Nemůžeme ho jen tak nechat.“

„Je to opravdu náhoda,?“ zeptala se žena, která byla jako jediná přijata do čtveřice představenstva.

„To je správná otázka,“ řekla Lady Diana. „Spis bychom měli důkladně prostudovat. Protože to však zabere celé týdny, nemohu to zvládnout sama. Takže si ten úkol rozdělíme a za týden se sejdeme znovu. Napadlo vás mezitím něco?“

Ozvala se opět žena. „Pokud si dobře vzpomínám, existuje jakási dozorčí rada, která pro všechny Společnosti podobná zakázaná témata ukládá ad acta?“

„To je pravda,“ řekla Lady Diana. „Jde o oligarchickou radu, která Společnosti zastřešuje. Přinejmenším ty hlavní.

Jenom Australasijská se nikdy nestala členem a není to ani žádoucí. To, co bychom chtěli utajit, by se vzhledem k federativnímu uspořádání dostalo do desítek dalších hlav.“

„Takže jsme tam my, Transevropská, Sibiřská a Afrikania?“

„Tahle čtveřice měla dobré důvody, aby dohlédla na úplnou cenzuru podobných skutečností. Odehrály se na jejich území v nejrůznějších podobách.“

„Musíme požádat o svolání téhle oligarchické rady?“

„Chci vás varovat. Stanovy vyžadují, aby při sebemenším úniku informací či podobné hrozbě přešly všechny Společnosti pod její řízení. To znamená, že bychom se museli podřídit diktatuře trojice zbývajících. Určitě je vám jasné, že nastane pokušení využít toho i z jiných důvodů, než je záchrana planety.“

Znovu se rozhostilo ticho. Otázka byla skutečně vážná a všichni si žárlivě střežili svou nezávislost a svrchovanost. Nepřicházelo v úvahu ustoupit byť jen o píď ze své suverenity a moci.

„Můžeme zakročit sami?“ zeptal se nejstarší člen.

„Zatím ano. Jediné nebezpečí představuje Lien Rag. Bude nakonec zlikvidován. Chtěla bych ovšem, abychom společně přišli na to, proč se právě on a jenom on stává za nejrůznějších okolností rušivým prvkem. A často s úspěchem na dosah ruky. Proč?“

16

Městečko Val Station leželo v horské provincii. Musel sjet z hlavní sítě a vydat se po vedlejších tratích, které stoupaly do Alp. Bylo to jedno z mála míst, kde se led na kolmých stěnách občas neudržel, takže Lien s obrovským dojetím objevil skály a stopy vegetace. Bezpochyby to byl lišejník.

Val Station bylo důlním městečkem. Těžil se tu kámen, který se pro různé účely následně drtil a rozemílal na prach. Čtyři tisícovky obyvatel žily jen z této těžby. Jeho prapraděd Lienty Rag se v tomhle městě narodil v roce 2201. Před sto čtyřiceti devíti lety. Protože to muselo být v roce 2350. Už nějakou dobu panovaly ohledně datování mezi různými školami neshody. Jedni tvrdili, že se píše rok 2348 a že Velká Panika začala v roce 2048. Naproti tomu druzí, kteří si byli svými výpočty stejně jistí, tvrdili, že začal rok 2354. Lien Rag se i nadále domníval, že je rok 2350, a na tom trval. Stanice ležela v tak úzkém údolí, že skleněný poklop spočíval z každé strany na skále. Důlní šachty se nacházely v samotném městě, stejně jako drtiče. Když vystoupil z vagónu, hluk a prach mu hned znepříjemnily pobyt. Našel jen špinavý a neútulný hotýlek na konečné a dozvěděl se, že jídlo dostane v jedné z důlních kantýn. O něco později ho jakýsi bezpečnostní pracovník požádal o doklady.

„Pan Kleen?“

Slovo „pan“ pronesl s přízvukem, který Lien Raga zarazil.

„Vy mluvíte francouzsky?“

„Jenom se starými osobami a horaly z odlehlých končin. Tady všichni mluví anglicky, jako všude jinde.“

Pohlédl podezřívavě na Liena, jako by ho chtěl tenhle cestující na něčem nachytat. „Cíl vaší cesty?“

„Hledám svoje rodiče. Jeden z předků se narodil tady ve městě. Hodlám navštívit místní archiv.“

„Nikdy jsem jméno Kleen ve Val Station neslyšel.“

„Jde o rodinu Morinových…“

Policista se dal do smíchu.

„Tady v těch končinách je asi dobrá stovka Morinových. Proč tyhle lidi hledáte?“

„Jde o dědictví. Vracím se z války a potřebuji začít znovu.“

„Co jste dřív dělal?“

„Tiskaře.“

Důlní bezpečák nakonec odešel. Lien Rag se šel uložit do své úzké kabiny. Bylo tu jenom lehátko a sedací kout s příčkou, do které člověk vrážel koleny. Vagón skřípěl a k tomu se ještě rozléhal hukot. Zasunul ruku do spacího pytle a našel v něm písečný prach.

Před odchodem se ubytovatelky zeptal, jestli se drtiče někdy vypínají. Třeba na noc.

„Drtiče?“ hlesla překvapeně. Delší dobu už je vůbec nevnímala, ale řekla mu, že se práce v dolech nikdy nezastavují. Něco takového tušil.

Nenašel žádnou kantýnu, která by otvírala dřív než večer. Bloumal úplně pustým městem. Občasní chodci na něj podezřívavě civěli, až se u něj zanedlouho zastavila drezína, kterou řídil stejný bezpečnostní agent.

„Neměl byste se takhle procházet po peronech. Nerado se to vidí. Podněcuje to k lenosti a absentérství.“

Glaciolog se kolem sebe rozhlédl. Kdo by měl chuť toulat se tímhle pochmurným městem, zařízntým mezi dvěma skalami, tonoucím v hluku a prachu?

„Mohu vás do archivu dovézt. Aspoň si zkrátíte dobu pobytu.“

„Jinými slovy chcete, abych odjel co nejdřív?“ zeptal se Lien při nastupování do drezíny, což byla obyčejná elektrická plošinovka se zábradlím, aby se stojící člověk mohl opřít.

„Mohl jste radši hledat v Grand Star Station. Na genealogické matrice. U nás v archivu máme hlavně písemné doklady.“

Vypadalo to, že tímhle zpátečnickým využíváním papíru pohrdá.

„O Morinových toho najdete celé balíky.“

„A co Ragusovi?“

„Ragusovi? Myslím, že tu bývala jedna taková rodina… Ale museli z údolí odejít.“

Lien Rag úplně zkoprněl. Nikdy by si nepomyslel, že to půjde tak hladce.

„Byl jsem v té době kluk. Musí to být už dobrých patnáct let. Říkám si, jestli neměli nějaké potíže. Musím se na to pořádně podívat."

Nebýt s ním bezpečnostní agent, dělal by mu úředník v archivu potíže. Bděl nad ním, jako by se nějaký nepřítel snažil za každou cenu k němu dostat.

Lien našel doklad o narození svého prapraděda Lienty Raga, jehož přivedla na svět devatenáctiletá Ragus, která nepocházela z nádražního městečka Val, ale podle svého tvrzení se narodila v roce 2182 ve východní provincii, v nádražním městě Remo.

„V těch dobách to nebylo tak přísné," řekl úředník. „Člověk nemusel ukazovat svoje doklady. Stačilo říct vlastně cokoliv. Zvláštní jméno, Ragus. A proč tu není uveden otec, co? Zkrátila pak synovi příjmení na Rag, to bylo dovoleno…"

„Ale před patnácti lety tu byla rodina Ragusových," řekl bezpečák. „Matně si na to jméno vzpomínám."

Úředník pokrčil rameny. „Jsem tu teprve osm let. Železniční zaměstnanec druhé třídy, oddělení byrokratických pracovníků. Jdu, kam mě pošlou."

„Najděte tyhle Ragusovy… Někde v nedávné době…"

„Nemám na to právo. Neuplynula dostatečná lhůta, která je padesát let."

„Copak se ti lidi nenarodili víc jak před padesáti lety?" podotkl rafinovaně agent. Očividně chtěl, aby to Lien Rag šmahem vyřídil a co nejrychleji z Val Station odjel. Nechtěl mít žádné problémy.

„Ragus," řekl úředník a šel pro další složky.

Začal s hledáním a zároveň odmítl Lien Ragovu pomoc. Jeho podezřívavost neslábla. Svoje pátrání natahoval tak dlouho, až musel agent odejít, aby dohlédl na střídání stráží.

„Mluvíte francouzsky?" zeptal se zničehonic úředník tímhle jazykem a zvláštním pohledem ještě vyprovázel agenta, který nastupoval do drezíny.

„Rozumím lépe než mluvím."

„Ragusovi patřili k francouzským starousedlíkům, kteří se tu uchýlili do hor. Říkám vám to, protože k nim také patřím. Jmenuji se Cartier. Všichni jsme si uchovali jazyk i jména…"

„Ale Ragus přece…"

„Je to stejné jako Ragueu… nebo Rage… v tomhle kraji bylo celé hnutí odporu proti všeobecnému zavedení angličtiny. Moji prarodiče byli deportováni… Já se všemožně snažil, abych se sem mohl vrátit a pokusit se najít jejich stopy a ještě další lidi, kteří smýšlejí stejně."

„Mohli bychom se sejít," řekl Lien Rag.

„Ten Boss je nebezpečný. Bude vás sledovat… Lepší bude, když se sejdeme jinde. Od zítřka mám tři dny dovolenou a počkám na vás dole, v jiném údolí, Cerame Station. Budu v Zájezdním hotelu…"

„Víte, co se stalo s těmi Ragusovými?"

„Samozřejmě. Žili v odlehlém údolí, chovali myslím soby. Když se Správní rada rozhodla zakázat starou francouzštinu, vzbouřili se. Ujímali se pronásledovaných lidí. Poslali na ně milice. Farma byla vypálena. Spoustu jich deportovali až úplně na sever koncese."

„Byli tam i Ragusovi?"

„Všechny je pozabíjeli, kromě jednoho, který utekl s dalšími dvěma nebo třemi lidmi, byl mezi nimi i můj strýc. Popovídáme si o tom jindy."

Lien Rag pochopil, že se i on musí chovat obezřetně. Při návratu do hotelu se k němu připojil Boss.

„Máte vyhrazené místo, kde můžete pojíst. Radím vám, abyste tam zašel hned. Jinde byste měl potíže. Místní horníci pijí hodně piva a nesnášejí dobře oblečené cizince. Tahle kantýna je pro mistry. Budete tam v bezpečí."

„Děkuji, zvu vás na skleničku."

„Jsem ve službě," opáčil druhý rozmrzele. „Přišel jste na něco konkrétního?"

„Bylo už pozdě. A pak, ten úředník je hrozně striktní. Právě zavíral."

„Tím líp pro vás. Tihle Ragusové byli neřádi. Museli spáchat nějaké zločiny, protože pak poslali na jejich farmu v jiném údolí milice. Postavili se na odpor a nechali se pozabíjet."

„Opravdu," hlesl Lien ohromeně… „Tohle jsem nevěděl a děláte dobře, že jste mě upozornil. Nehodlám se dávat dohromady s lidmi, kteří měli tak společensky nepřijatelné předky. Půjdu povečeřet a pak se trochu vyspím, než zítra prvním vlakem odjedu."

„Výborně," řekl Boss o poznání radostněji. „To je rozumné rozhodnutí. Víte, tohle město nezná skandály. Lidi tu tvrdě pracují, pak jdou domů a do ničeho se nepletou."

17

Na sklonku dne se na televizní obrazovce, která střežila jihovýchodní zónu, objevil Aba, milicionář LKB. Se zvednutýma rukama se přihlouple usmíval a místo své kombinézové uniformy měl na sobě bůhví kde nalezený dlouhý tulení kožich a kožené kalhoty. Zastavil se před párou, vyvěrající z maličké trhlinky v mořské kře.

„Pustíme ho dovnitř?" navrhla Leouan. „Pomůže nám. Podle mě už pochopil, že ideály LKB vedou jenom k nihilismu."

„Možná to hraje na obě strany, dá pak zprávu těm svým soudruhům, že jsme jenom dva a že mohou bez obav zaútočit."

„Zkusme to. Potřebujeme pomoc, abychom dokázali odvést pryč ten vodní proud."

Zpočátku se spokojili s tím, že našli stavidla, a domnívali se, že jejich zavřením přeruší i proudění vody. Jenže

bezpečnostní systém si je znovu otevřel a vřící voda se opět valila pod mořskou kru. Ptali se Valgia, zavřeného na ošetřovně, ale zpola pomatený inženýr se dal do smíchu: „Se vším jsem počítal; v případě přehřátí a nahromadění páry poteče její přebytek dál pod město."

Bylo nutné obnovit starý bezpečnostní systém, který přebytečnou horkou vodu odváděl na různá místa pod mořský ledovec, kde byla vypouštěna do velké hloubky v oceánu. Sami dva by rozměrná tepelně izolovaná potrubí neodtahali.

„Tak a je to," řekl Gola, „jděte mu otevřít. Mám ho na mušce."

Aba vypadal, že se zblázní dětinskou radostí, když se konečně dostal do dobře vytápěného kontrolního sálu. Starostlivě a s úctou si prohlížel přístroje a manometry. Vysvětlil jim, že jeho bývalí druhové střílejí na obyvatelstvo, které prchá na sever města, aby uniklo katastrofě, ale lidé se postavili na odpor. Podařilo se jim najít zbraně a teď v celé severní části propukly pouliční boje.

„Mrtví jsou na obou stranách. Když jsem to uviděl, bylo mi jasné, že je to konec LKB. Zahodil jsem uniformu a vrátil se sem. Pomůžete mi, viďte? Vždycky jsem se k vám choval shovívavě a několikrát jsem vám i pomohl. Když jste se vracela svým vlakem z Jihu, bylo mi hned jasné, že se na palubě skrývá Lien Rag, ale neprozradil jsem vás."

„Teď se vám to pěkně mluví," poznamenala.

„Nelžu. Chovám k vám nemalé sympatie."

Gola ho natlačil k příčce a prohledal mu oblečení. Pak mu dali trochu najíst, rybu a sójovou mouku, což hltavě spolykal.

„Budete pracovat s námi. Instalujeme velmi těžká potrubí, abychom horkou vodu odvedli daleko od města. Musíme jednat rychle. Celou část, kde se odehrávají boje, můžeme ještě zachránit."

Nehledě na tmu přenášeli různě dlouhé trubky. Inženýr Valgio předtím na stovkách metrů přerušil bezpečnostní potrubí a vyhodil do vzduchu soustavu čerpadel, která odváděla horkou vodu. Používal tehdy drezínu s jeřábem, jenže teď už byla mimo provoz. Všechno museli dělat ručně. Aba byl naštěstí statné postavy a k půlnoci se jim podařilo napojit se na kanalizaci, která směřovala k jihu a vedla do hlubin oceánu. Gola se pokusil nahodit příslušné čerpadlo, ale nechal toho. Byla strašná zima a divoký vítr, srážený kopulí, která užuž padala do oceánu, do nich šlehal z boku. Museli se vrátit, odpočinout si a najíst se.

„Půjdeme na pár hodin spát," navrhl Gola.

„A co když kopule spadne?" špitl bázlivě Aba.

„Myslím, že ji za pár hodin roztrhá vítr. Opěrné struktury v tuhle chvíli strašně trpí."

Střecha vyluzovala nesnesitelný skřípot. Leouan prohlásila, že jde odeslat zprávu Kidovi o povstání obyvatelstva. „Jeho jednotky mohou milicionáře napadnout z boku. Za necelé dva dny by válka mohla skončit."

Vyslala po sobě několik zpráv, nedůvěřivý Gola mezitím bývalého milicionáře na noc zavřel. Pak se vrátil za ní.

„Nepotvrdili příjem," špitla zklamaně.

„Kopule může vlny odklonit… Ale to je jenom taková hypotéza."

„Anebo Kid nechce nic vědět, a nehne tudíž ani prstem, aby obyvatelstvu pomohl. Z barikád musí být světla spřátelených linií vidět na kilometry daleko. Jestli se vozidla směrem k nim nepohnou, propadnou zoufalství."

Několik hodin se prospala a vstala jako první, aby na různých frekvencích odvysílala svoje výzvy. Zachytila šifrovanou zprávu, určitě vojenskou, a řekla si, že to na druhé straně musí fungovat zrovna tak. Museli ji přece slyšet. A předat výzvy Kidovi. Hlásila se, vysvětlovala, kdo je, mluvila o Golovi, bývalém policejním veliteli, který teď pracoval na záchraně města. Prozatím se raději nezmiňovala o příčinách katastrofy. Jednou se všechny záhady objasní a zjistí se, kdo je za to odpovědný. Ponechávala tak Kidovi možnost, aby zareagoval a poslal techniky, kteří by rychle zastavili únik horké vody.

Objevil se zívající Gola: „Už vzhůru? Myslíte si, že vás někdo uslyší?"

„Určitě ano."

„Jsem si jistý, že vám to vysílání ruší… Třeba hned na východní síti, takže se vaše volání do Titanpolisu vůbec nedostane. Na severu jsou jenom vojáci, a ti se zrovna tak postarají o to, aby vysílání dál neprošlo."

„Nechce se mi tomu uvěřit," špitla.

Přinesl jí cosi teplého k pití, po kávě to chutnalo jen vzdáleně. Pražené obilí s trochou mléka. Pustila Abu, který si liboval, že se ještě nikdy tak dobře a v takovém teple nevyspal. Tepelná elektrárna fungovala normálně s alternátorem, ale mohla bez potíží obnovit dodávky pro celou jednu část města. Pokusili se spustit mrazicí okruh, jenže Valgio ho předtím poškodil a potřebovali nějakého inženýra, který by ho zase spravil. „Tak do práce," řekl Gola.

„Vrátím se za hodinu," řekla, „jdu odvysílat další výzvu."

Na severu pokračovaly přestřelky, střídané palbou z těžkých zbraní. „Automatická děla," řekl Gola. „Panameričané je museli LKB zanechat jako dáreček."

„Našli jsme jich opravdu asi tucet," potvrdil Aba.

Během dopoledne opravili další rozvodné potrubí, jenže bez čerpadel zůstával průtok slabý a nestačil odvádět větší část horké vody, která dál roztápěla mořskou kru.

„Musíme vyměnit čerpadla," řekla Leouan. „Jsou ve skladech."

„Nikdy je odtud nedokážeme vynést."

„Musíme někde najít zdvižné zařízení. Není tady poblíž nějaké překladiště zboží?"

„Je to nebezpečné… Budeme muset zároveň najít trať s nepoškozenými kolejemi."

„Půjdu já," řekla. „Pro mě to bude menší riziko."

Vzala si s sebou klasickou pistoli, kterou Gola našel v jedné zásuvce. Asi hodinu jí trvalo, než dorazila k překladišti zboží. Našla spoustu vozů, které tu byly odstaveny, protože došlo palivo. Musela povolit spoustu kohoutů, aby získala aspoň pár litrů a mohla je nalít do drezíny se zvedákem, která jediná byla jakžtakž v pořádku. Ale motor odmítl

naskočit, a tak musela olej vyměnit za jiný, se kterým se teprve plynule rozběhl. Zamířila na jih, jenže u výhybky, přes kterou musela přejet, se mezitím vynořila čtveřice Beltupsů.

18

Jen co Lien Rag vystoupil v Cerame Station, lekl se, že udělal chybu. Tenhle Cartier na něj možná nachystal pěknou past. Nikdy neslyšel o vzpurných jedincích, kteří by odmítali všeobecně zavedenou angličtinu a organizovaně by bránili vlastní jazyk i za cenu smrti. Řekl mu i o masakru, o posledním z rodiny Ragusových, který uprchl.

Nicméně zaměstnanec byrokratického oddělení ho skutečně očekával v hale Zájezdního hotelu a tvářil se, jako by to byla náhoda. Lien Rag si šel dát zavazadlo na pokoj a pak se spolu sešli v pustém baru v přízemí. Servírka jim lhostejně nalila pivo a odešla.

„Musím si teď dávat dobrý pozor," přiznal Cartier, „Boss se mě vyptával a dnes dopoledne viděl, jak nasedám do omnibusu."

Lien Rag tehdy odjel hned příštím vlakem. I na jeho odjezd Boss dohlížel. Dojde mu, že jsou oba muži ve spojení?

„Teď už vám svěřím úplně všechno," řekl znenadání Cartier nervózně. „Patřím k hnutí Obrana jazyka francouzského. Sice už neriskuji smrt, ale když mě prozradíte, budu propuštěn z úřadu a posedím si dva roky ve vězení."

„Je vás hodně?"

„Několik tisíc. Nějakou dobu nás měli za zaostalé burany… Pak si uvědomili, že naše tvrdohlavost má mrzutý dopad na jejich autoritu. Mohli jsme si číst v dávno zapomenutých dílech, vyprávět o starých událostech… A navíc většina Obnovitelů slunce ve Společnosti mluví francouzsky, tenhle jazyk jim slouží k vzájemné identifikaci."

Lien Rag bez většího překvapení konstatoval, že všechno souvisí se vším a že jako obvykle měl kus zázračného štěstí.

„Vaši Ragusové sídlili ve zdejší provincii dobrých sto let. Zajímal jsem se hlavně o vaši prapraprababičku, protože stála u zrodu rodové linie, odmítající celosvětovou angličtinu. Měla jediného syna. Vašeho prapraděda."

„Zemřela přece ve třiadvaceti."

„Ale kdepak. Naopak — dožila se požehnaného věku, ovšem pod jiným jménem, protože se vdala. Ale všechny děti se jmenovaly Ragus, Rague, Rag stejně jako vy, a taky Ragre. Vychovala vašeho předka, kterého měla s neznámým otcem. Pak si vzala nějakého Forta. Dost brzy zemřel a ona si vzala zpátky svoje dívčí jméno. Takhle vlastně založili v kraji chov sobů a zároveň i obec jazyka francouzského, která se neustále rozrůstá."

Lien Rag potlačil své zklamání. Historka o oddanosti jazyku mu byla k ničemu, hledal jiné vysvětlení pro svůj osud, myslel si, že ho najde v rodných kořenech.

„To je všechno?"

„Před patnácti lety se Společnost rozhodla, že jádro kulturního vzdoru rozpráší, no a zbytek znáte. Jedinému Ragusovi se podařila uprchnout, ale nevím, kde teď zrovna je. Zajímalo by mě to, protože ho na útěku doprovázel můj strýc. Jestli to takhle doopravdy bylo, jsme vlastně vzdálení příbuzní."

Glaciolog vyprázdnil svůj půllitr a mlčel. Představil se pod jménem Kleen a nikdy neřekl, že jeho původní jméno vzniklo zkrácením od Ragus.

„Zdá se, že nashromáždila tisíce knih, spisů a dokumentů, ale Společnost nechala její knihovnu spálit. Přijela z Jihu, ve zvláštním vagónu. Vlastně cestovala na sever, ale na nádraží Val Station na ni přišly porodní bolesti, tehdy se to ještě jmenovalo Nádražní město Val. Porodila tu a nakonec se i natrvalo usadila."

„Jak to víte?"

„Z pamětí, které po sobě zanechala."

„Z jakých pamětí?"

„Úžasných… Jeden exemplář vám dám."

„Jeden exemplář? Existuje jich snad víc?"

„Obrana jazyka francouzského jich před dvěma lety nechala vytisknout stovky, aby vysvětlila smysl svého boje. Samozřejmě, že se prodávají pod rukou, jako většina knih, které Společnost pokládá za příliš útočné nebo příliš sdílné k některým tématům… Vzpomínáte si například na ‚Šikmou trať' o původu Zrzavců?"

Lien Rag jen pokýval hlavou, nepřipadalo mu ani užitečné ani moudré prozrazovat, kdo stál za vydáním knihy o Vily Fukovi, údajném stvořiteli Zrzavců. Vlastně to bylo podvržené dílo, které dala do oběhu Neokatolická církev, aby zabránila dalšímu výzkumu na vědečtějším základě.

„Trochu se teď projedeme," řekl Cartier. „Pronajatou drezínou."

Vyjeli ze stanice a pustili se po ozubené trati, která je zavedla na náhorní rovinu obklopenou zasněženými vrcholy. Přímo na rozcestí byla malá stanička. Y Station s následným identifikačním číslem.

Na nádraží se setkali s náčelníkem stanice, byl to Cartierův přítel. Jmenoval se Lang, ale hned mu šeptem sdělil, že předtím, než mu poangličtili jméno, se jmenoval Langlois. Měl bednu plnou „Pamětí jedné Ženy o francouzském jazyce". Tak zněl název.

Lien Rag do ní zběžně nahlédl. Pak francouzsky probrali současnou situaci, konec války se Sibiřskou, životní problémy a Obnovitele slunce.

„Musí nejdřív zapůsobit na veřejné mínění," řekl Lang, „jinak je nikdo nebude chápat. Nejde přece jen tak vrátit slunce a nechat roztát ledovce. To bychom padli zadkem rovnou do vody."

Smál se. Zjevně vůbec nevěděl, co to přesně slunce je. Tihle lidé se především zabývali obhajobou francouzštiny, tahali se o slovíčka, jako třeba o přídavné jméno byrokratický, které se teď mělo užívat pro oddělení železniční správy.

„Kdysi," řekl Lang, „to byl nactiutrhačný výraz. Říkalo se, že byrokracie byla ve státě diktaturou, že měla neblahý

vliv na život občanů.“

„Na tom se nic nezměnilo,“ dodal Cartier.

„Dnes už tenhle výraz není tak pochybný. Když řekneš, že jsi byrokrat, lidi ti závidí tvoje stálé místo.“

„Ale my pořád jsme jistou diktaturou,“ dodal Cartier. „Tak jaký je v tom rozdíl?“

„Tehdy před Velkou Panikou, se úředníci museli obhajovat za to, že patří k byrokracii, případně se za to styděli. V tom je celý rozdíl.“

Lien Rag se ve své malé hotelové kabině v Cerame Station pustil do četby pamětí své prapředkyně, ale marně hledal nějaký náznak, nějakou zmínku, která by se ho přímo týkala.

Žena začala s vyprávěním o svém životě rokem 2201, když cestou na sever porodila dítě v důlním městečku a už odtud neodjela. Ani slovo, ani sebemenší náznak o minulosti, jako kdyby se její osud začal odvíjet až onoho prosincového dne, kdy přivedla na svět dítě, Lienova prapraděda. Všechno, co o ní věděl, bylo místo narození. Nádražní město Remo, Východní provincie.

Měl malý atlas, který prolistoval. Remo, to mohlo být jedině někdejší San Remo na břehu Středozemního moře, v zemi, která se jmenovala Itálie. Teď z něj byla Remo Station, na okraji Mořského ledovce.

Proč ovšem hájila francouzský jazyk, když vlastně pocházela z Itálie? Proč taková změna? Chtěla se skrývat? Byl si skoro jist, že by mu návštěva archivu v Remo Station nic nepřinesla. Zbytečná cesta.

Při obědě mu Cartier nabídl, že ho doporučí svým přátelům Obrany v Grand Star Station.

„Vřele vás uvítají a možná se vám naskytne možnost pokrajovat ve svém pátrání. I když příliš nechápu jeho přesný účel.“

Byrokrat začal být nedůvěřivý, možná už litoval, že nebyl Zdrženlivější.

„Zajímá mě moje babička Ragus. Třiadvacet let života, které jsou stále zahaleny tajemstvím.“

„Tak si zajeďte do Remo Station.“

Vysvětlil mu, proč si myslí, že by to bylo k ničemu. Cartier pokýval hlavou:

„Určitě jste její paměti nečetl dost pozorně. Přiznejte se, že jste je pouze prolistoval…“

„Začal jsem číst pečlivě, ale pak jsem, jak sám říkáte, přeskakoval stránky… Je to hrozně zdlouhavé.“

„Tak si je přečtěte. Nemohu vám k tomu nic víc dodat, ale čeká vás překvapení.“

„Zmiňuje se tam o svém původu?“

„To ne, ale vychází najevo, že… raději si závěry udělejte vy sám.“

V expresu, který ho vezl do Grand Star Station, musel potkat, než mohl zalézt na lehátko, zatáhnout závěs a otevřít knížku. Spolucestující byli příliš zvídaví, než aby to mohl udělat dřív. Pozorovali ho, jako by snad byl nějaký špion. Po letech prožitých v jiných Společnostech totiž získal jiné návyky, choval se jinak, než bylo zvykem v Transevropské. Vlastně se tak bez přestání prozrazoval.

Nakonec nad paměťmi usnul, probudil se až v noci a pokračoval dál ve čtení. Bylo to opravdu strašlivě nudné. Ragus vysvětlovala, jak založila tajnou školu francouzštiny pro žáky bez ohledu na věk a zároveň i chov sobů. Musela si obstarat chovné kusy a pak celá léta dbát na chovnou selekci. Byl to deníček úspěšného společenského uplatnění, do kterého se prolínala obrana a oslava francouzštiny jako jistá pikantérie.

Celé traktáty byly věnovány komolení francouzských slov poté, co byly převzaty do angličtiny.

Když po dvou dnech dorazili do Grand Star Station, pořád ještě nechápal, co dokázal Cartier vyčíst mezi řádky. Ragus se provdala za Forta, který podle jejích slov, žil pořád někde ve hvězdách. Mluvila o něm s láskou a shovívavostí. Jako o zranitelné bytosti, o snílkovi a romantikovi, který nakonec zemřel poté, co jí udělal tři děti, dva chlapce a jednu holčičku.

Na peroně v hlavním městě měl znenadání pocit, že je sledován, a svou domněnku si hned ověřil. Jakýsi blonďák ho nespouštěl z dohledu.

Pokusil se ho setřást, ale nebylo to tak snadné, jak se domníval, což dokazovalo, že dotyčný neznámý má velké zkušenosti. Nevěděl, co si počít, až si vzpomněl na adresu, kterou mu dal Cartier, na nějakého Manxuse, který vedl místní sekci Obrany.

Muž měl obchod s potravinami, proto se Lien musel nejdřív zbavit svého pronásledovatele, aby pak mohl v klidu požádat o útočiště.

„Víte, co znamená ve francouzštině slovo zítra?“

Tak znělo heslo. Manxus ho zavedl dozadu do obchodu a zeptal se, co je u Cartiera nového.

„Buďte tady jako doma,“ řekl mu.

„Potřebuji se zdržet pouze osmačtyřicet hodin.“

„Jak dlouho budete chtít.“

Poskytli mu příjemné kupé, okna ve třetím patře vedla na živou ulici. Celou věčnost pozorně pročítal jednu stránku pamětí, než se vůbec podíval z okna. Pojednou mu došla ohromující věc: babička Ragus byla telepatka.

19

Nejdřív ze všech mu telefonoval Stamw, velitel lovců tuleňů: „Nějaká Leouan vysílá z Kaempolisu. Říká, že milicionáři jsou obklíčeni obyvatelstvem, došlo k všeobecnému povstání. Žádá nás, abychom zaútočili. LKB tak budou sevřeni mezi obyvatelstvem a námi.“

„Je to léčka,“ řekl Kid suše. „Donutili ji k tomu pod pohrůžkou.“

„Možná, ale ona říká, že pod městem dochází k rozpouštění ledovce unikající horkou vodou. Žádá o zastavení vodního přivaděče.“

„Vidíte to sám, ne? Hnusný uskok. Kdybych to udělal, ohrozil bych hospodářský rozvoj malých stanic podél vodního potrubí.“

Zavěsil. I on zachytil vysílání a jeho spolupracovníci zrovna tak. Přikázal, aby se počínaje Round Station vysílání rušilo. Ale téhož rána mu Lichten, velitel Železniční policie, sdělil stejné zprávy.

„Rádio vysílá pravidelně.“

„Je to léčka,“ opakoval Kid.

„Hlas té ženy zní upřímně. Říká, že je s ní Gola, bývalý šéf policie, pokoušejí se společně nasměrovat proud vody jinam než pod město.“

„Gola je zrádce. Vzdal se gildě harpunářů jako zbabělec.“

„Nechtěl, aby pozabíjeli jeho muže.“

„Zradil,“ opakoval Kid zuřivě, protože nesnášel, když mu někdo odporoval. „Bude souzen.“

„Zavřeli ho tehdy do vězeňského vlaku.“

„Vykládá páté přes deváté, aby mu bylo odpuštěno, ale já to tak nenechám.“

Potřeboval ještě pár dnů. Nejmíň tři, i když nejlépe celý týden, aby to proklaté město konečně úplně a nenávratně zničil.

Přísahal, že to udělá, ale nemohl uskutečnit svůj plán se zapřažením celých čtvrtí za gigantické tahače a s jejich rozprášením do všech světových stran. Bál se odezvy a odsuzujících slov jeho blízkých. Lien Rag se rozhodl, že odjede do Transevropské, což byla jistá šance. Profesor Ikar a inženýr Olgarev nebyli tak otravní. Jejich vyšetřovací komisi k událostem v Radar Station chyběla šťáva. Tu mohl dodat jenom Lien Rag.

Yeuze bydlela hned vedle, a tak dvakrát denně navštěvoval Jdriena. Ale protože dítě mu četlo myšlenky, bylo takové pronikání skrz naskrz někdy nepříjemné.

Jeho uvažování bylo prosté. Tím, že zničí Kaempolis, donutí nežádoucí část obyvatelstva, aby z koncese odešla. Přinejmenším se již nikdy nebudou smět usadit v Titanpolisu. Předpisy byly přísné, přijímali se jen lidé užiteční. Ohledně zábavy a kultury nebyl Kid dosud rozhodnut. Kdokoliv se mohl prohlásit za umělce a pak rozvíjet svoje choutky v pochybných kejklích, hrách, prostituci a úpadkových představeních. Něco takového Kid nechtěl. Jeho město bude čisté jako křišťál, od toho neustoupí.

Přibližné odhady byly chmurné. Mluvilo se o tisícovkách mrtvých v bývalém hlavním městě Společnosti. A povstání tenhle počet ještě zvýší. Tragédie, kde hrozilo, že se obrátí proti němu. Přesto doufal, že rozkvět hospodářství pomůže na oběti zapomenout. Zase nastane období okázalosti s dostatkem tepla a jídla podle libosti. Lidé budou vydělávat peníze a při všeobecné honbě za společenským úspěchem zapomenou na všechna krvavá dramata.

Vypadalo to, že ho zatracuje i Glinda. Nikdy moc nemluvila, ale v poslední době zarytě mlčela. Sice jí o událostech nic neříkal, ale stejně uhádla, že se dějí strašlivé věci.

Lidé začali kritizovat nečinnost armády vůči Kaempolisu, žádali, aby Stamw a Lichten na milicionáře LKB zaútočili. Díky cenzuře v rozhlase, televizi i novinách se Kidovi dařilo, aby nebyli ještě víc dráždění zprávami o tom, k čemu tam dochází. Leouan nebyla sama, kdo tajně vysílal. Byly tu i další vysílače, které nařídil rušit. Velitelé tomu už vůbec nerozuměli a poslouchali rozkazy jen se sebezapřením. Riskoval, že tím posílí jejich pochybnosti a že se znovu ocitne v krajní opozici, jako se to stalo s gildou harpunářů, kde zcela zapomněl na jakoukoliv diplomacii.

Jediné příznivé zprávy se týkaly stoupajícího kurzu kalorií a akcií Společnosti. Prosperita se plnou parou vracela zpět.

20

Leouan už cosi slyšela o lumpech z periferií, kteří tu řádili pěkných pár let. Na začátku, v dobách plného lesku Kaempolisu, si vyráběli vozidla ze starých plošinových vagónů a vyřazených drezín, do nichž namontovali starý dieselový nebo parní motor, používali kožených klínových řemenů, aby uvedli nápravu do pohybu, a proto si říkali Beltupsové. Pořádali nájezdy proti Zrzavcům na skládkách, pak se přidali ke gildě a vzali si na starost pořádkové služby a represivní akce ve městě.

LKB je přijaly s výhradami, aniž by s nimi skutečně splynuly. A protože se obávali nebezpečné srážky s povstaleckým obyvatelstvem, radši opustili Sever a zkusili se uchytit v těchto končinách. Nejdřív je ani tak nezajímala Leouan, jako spíš její drezína.

S překypujícím sebevědomím zablokovali výhybku, proslulý řemen omotaný kolem zápěstí na obří rukavici z tulení kůže. Když za čelním sklem uviděli jednu jedinou postavu, věřili si. Leouan zařadila zpátečku. Kola se však protáčela a drezína nezadržitelně klouzala vpřed.

Beltupsové se jen šklebili. Neunikne jim. Ale tu rozžhavená okruží znovu zabrala a stroj začal couvat. Jeden ze čtveřice chlapů se v běhu zachytil levého zdvižného ramene. Vyhoupl se nahoru a vytáhl z kožichu obrovskou pistoli. Ale právě v okamžiku, kdy mocnými údery pažby roztříštil čelní sklo, ho Leouan chladnokrevně srazila ramenem nakládacího jeřábu.

Leouan otočila hlavu, aby viděla dozadu. Dojížděla k výhybce a musela se zastavit, aby ji mohla přestavit. Když tři zbývající Beltupsové viděli hrůzný konec svého svého druha, rozehnali se za ní s nelidským řevem.

Dívka uchopila oběma rukama revolver a pečlivě namířila.

Beltups, který byl nejblíž, chytil dva zásahy do prsou a bez hlesu padl na záda. Dva zbývající se prudce zastavili — vrhli se na výklopné vozíky a začali pálit po kabině.

Stroj znovu vyjel kupředu. Leouan střelbu opětovala, ale nemohla v klidu mířit. Snažila se je alespoň setřást pohybem zdvižných ramen.

Pak se ozvaly výstřely od jedné strážní věže. Beltupsům okamžitě došlo, že skýtají dokonalý terč, seskočili a odplazili

se do úkrytu.

Zachráncem byl bývalý milicionář Aba. Jel jí naproti, protože ho znepokojilo její zpoždění. „Poslal mě Gola, začíná mi důvěřovat. Kdo to byl?“

„Beltupsové, ti psi.“

Pokračovali v práci. Gola odkláněl roury, ale voda neprotékala dál, nebyl tu žádný přirozený spád, potrubí kopírovala terén, stoupala a klesala podle členitosti ledu.

„Musíme přitáhnout čerpadla.“

Než padla tma, usadili dvě z nich na místo a na pokraji vysílení pokračovali tak dlouho, až se alespoň jedno podařilo spustit. Aba zatím ostražitě hlídkoval kolem elektrárny. Zbytek Beltupsů, dezertéři z řad milicí, kdokoliv se mohl pokusit zmocnit zařízení, které bylo pevně ukotveno na silné kře. I když všechno kolem podléhalo zkáze, tohle místo pořád plulo podobno ledové hoře.

„Rozum do hrsti,“ řekl zničehonic Gola. „Jestli se znovu zpevní jižní čtvrti, zpráva se rychle roznese a první, kdo přiběhne, budou LKB, případně zrovna nepříliš žádoucí část obyvatelstva. Je tu riziko, že se staneme obětí své dobré vůle.“

„Budeme mít nejméně osmačtyřicet hodin času, než se ti lidé odváží uvěřit, že je s táním ledu konec. Kid nakonec přikáže svým jednotkám, aby na Kaempolis zaútočily.“

Gola se na ni díval a vrtěl hlavou, vůbec tomu nevěřil. Chrlila dál jednu zprávu za druhou, na všech frekvencích. Nikdo ale nepotvrzoval příjem. I když v každé stanici měli přijímací zařízení. Rozkazy zřejmě zněly přísně, nikdo se nesměl ohlásit. Kid používal psychologických zbraní, které mu poskytla občanská válka. Železniční policie udržovala přísnou cenzuru a obyvatelstvo z osvobozených oblastí se staralo jen o to, aby pokračovalo ve své někdejší činnosti z dob míru. Osud Kaempolisu nikoho nezajímal. Na město dřív všichni hleděli se závistí, nenáviděli jeho životaschopnost a úlety, a kdyby snad mělo být zcela zničeno, nikdo by nezvedl na jeho obranu hlas. Hot Station a Titanpolis se horlivě ucházely o funkci hlavního města stanice. Kid si vždycky přál expandovat směrem na východ, vytvořit jakousi rozsáhlou urbanizovanou trať v délce několika tisíc kilometrů. Když zjistil, že i síť na 160. poledníku přitahuje osadníky a podnikatele, začal plánovat rozšiřování směrem k Sibiřské.

V noci měl stráž Gola, který vypálil několik dávek na siluety, jež se pak ve světle reflektorů daly na útěk.

„Zatím mají ještě strach, jsou překvapeni vyvěrající párou, ale jak dlouho jim to vydrží? Možná bychom měli pomýšlet na ústup, stáhnout se za den za dva na východ. Ledaže by se Kid rozhodl zaútočit.“

Tomu už nevěřila ani Leouan. Měla strach, jak to všechno skončí. Nestali se náhodou všichni tři nepohodlnými svědky?

21

Teď už se Lien Rag od pamětí své prababy Ragus nedokázal ani na chvíli odtrhnout. Chtěl se v klidu pohroužit do četby a zjistit, co tenkrát vyčetla z myslí svých bližních. Protože se o své schopnosti nikde nezmiňovala, nebylo na první pohled nic zřejmé. Kdokoliv jiný přece mohl napsat: „Pochopila jsem, že nám všem lže a chce nás úkladně udat coby zpátečníky a zaostalce, odpůrce Dohod z NY Station a obecných předpisů zvykového práva.“ Člověk mohl přece kohokoliv podezřívat ze zrádných myšlenek, aniž by byl nutně telepatem. Ale Ragus se o něco dál podrobně rozepisovala, jak onen zrádce konkrétně hodlá naložit s penězi, které dostane za udání. Tento muž, přičemž jeho jméno nebylo vůbec důležité, se chtěl vrátit na sever Koncese a koupit si malý hotýlek na konečné zastávce jedné Stanice. Ragus znala dokonce i název, který hodlal dát na vývěsní štít. Muž jí něco takového nemohl povědět bez toho, že by jí zároveň neprozradil svoje nečisté záměry. Později byl popraven trojicí jiných členů obce. Ragus k tomu napsala: „Jeho poslední myšlenky znovu patřily vysněnému hotelu na kolejích. Dokazovalo to, že v posledních letech neměl jinou životní vášeň.“

Útržkovitý charakter pamětí způsobil, že si málem nevšiml tohoto výjimečného daru. Nadání, které se v dalších pokoleních už nikdy neprojevilo. Až do okamžiku, kdy jím byl obdařen Jdrien.

Obchodník Manxus, který u sebe Liena schovával, si s ním dvakrát denně přicházel promluvit archaickou francouzštinou. Měl z toho neobyčejné potěšení a přiznával, že je to jeho opravdová vášeň. I se svou ženou se oženil proto, že ji sdílela, třebaže na poněkud nižší úrovni. I své děti nutil, aby se zpaměti naučily jakýkoliv text, stránku básní nebo prózy. Hlavně z díla jakéhosi Victora Huga.

„Tohoto básníka obdivuji, zemřel asi před pěti sty lety. Přinesu vám sbírku jeho básní…“

„Prozatím jsem úplně pohlcen pamětmi od Ragus,“ řekl Lien Rag a poklepal na přebal knihy.

Manxus se zašklebil. „Uznávám, že má jistý význam pro dějiny našeho hnutí odporu, ale domnívám se, že místy přináší zklamání. Dost přízemní věc. Žila se svými druhy, manželem a dětmi. Dobře, to je jistě zajímavé, chce-li člověk poznat zvyky a mravy před sto padesáti lety, ale to je tak všechno.“

Lien Rag umíněně zavrtěl hlavou. „Je tu ještě něco jiného, podobně jako u staré knihy, kterou musíte přečíst desetkrát, abyste přesně pochopil její smysl.“

Manxus se shovívavě usmíval. Pokaždé s sebou přinesl něco k jídlu a pití. Vyznával, jak sám říkal, kult „gastronomie“ a vyžadoval, aby mu jídlo bylo připravováno postaru, složitými postupy. Za bláznivé ceny nakupoval vína a likéry, které hledači tajně vynášeli zpod ledovce.

„To je ale nektar, tohle portské, co? Každá kapka je slzou rozkoše.“

Potvrdil, že jeho vášeň k francouzskému jazyku a záliba k dobrému jídlu a pití jsou jen logickou součástí kultury, prodchnuté lidskostí.

„Náš svět je dnes příliš barbarský, příliš náročný. Patřím sice k privilegovaným, ale svoje peníze utápím v

nádherných lahvích a rafinovaných jídlech. Víte, omlouvám se, jestli je Ragus opravdu vaší příbuznou, ale ona tohle všechno přehlíží. Nikdy nepřišla s nějakým lahodným kuchyňským receptem, nikdy ani slovo o podobných vybraných rozkoších… Já ji považuji tak trochu za morouse. Jakmile některý člen společenstva dá příliš najevo svou touhu, hned se na něj zhurta osopí. Žádné povyražení s ní není, s tou vaší prabábou!… Podle mě to musela být krásná ženská. Škoda, že se nedochovala žádná podobizna."

„Tahle kniha je zašifrovaná," řekl Lien Rag. „Jsem o tom čím dál tím víc přesvědčený. Budu ji číst dokola tak dlouho, až na ten klíč jednoho dne přijdu, zjistím, co chtěla sdělit budoucím pokolením."

Manxus si nalil hlt portského a na krajíček chleba si namazal kachní paštičku. Znal se s jedním chovatelem, kterému radil, jak krmit drůbež. „Takže kouzla a čáry, něco jako alchymisté a černokněžníci?"

„Nepošklebujte se. Jednoho dne budete hodně překvapený."

Že byla jeho příbuzná telepatkou, si nechal pro sebe. Požitkářského muže se to netýkalo, vězel oběma nohama příliš hluboko v tomto bídném ledovém světě. Pro něj byla francouzština snobským přepychem, jehož měl plná ústa. Gurmánská, mastná ústa požitkáře.

„Á propos," pravil jednoho dne, když přinesl starou láhev Bordeaux a jemnou paštiku. „Jste tajně hledán Železniční policií. Ale pod jménem Kleen, nikoliv Lien Rag. Máme jednoho údržbáře, který nám předává informace."

„Proč mě hledají?"

„Čistě ověření totožnosti. A kvůli zdravotní prohlídce."

„Zdravotní prohlídce?"

Manxus obřadně otevřel láhev.

„No ano, kvůli zdravotní prohlídce. Bojí se radioaktivity. Obří mobilní pevnosti na jaderný pohon, které poškodily miny zamořily celé oddíly… Zrentgenují vás, udělají vám infračervenou spektrografii…"

„Ale já žádné takové riziko nehodlám podstoupit."

„Brzy už se bez těchhle dvou potvrzení člověk nehne. Průměrně jeden voják z deseti trpí hnusnou rakovinou. Jsou teď izolováni v pojízdných nemocnicích, které neustále objíždějí tratě daleko od lidských sídel."

„Rentgen a spektrografie? To nemám zrovna v lásce. Je to spolehlivý prostředek, jak lidi nenápadně špehovat."

„Pokusím se vám sehnat falešná potvrzení, ale bude to chtít trochu trpělivosti."

Manxus pozvolna slil víno do připravené karafy. Dělal to daleko od světla. Jeho krátký a zploštělý nos se chvěl netrpělivostí.

„Začínám věřit… Buket není zkažený. Jsou tu usazeniny, ale to je normální… Původcem pátrání musí být ten bezpečnostní pracovník z Val Station. Přítel Cartier tvrdí, že je vaší návštěvou značně zneklidněn. Neměl by si vás dát do souvislosti s vaším pravým jménem."

Nejdřív chtěl u Manxuse zůstat jen osmačtyřicet hodin, ale obchodník naléhal, aby si svůj pobyt prodloužil, na jak dlouho potřebuje. Bylo tu totiž dost místa, nevadil ani obchodu ani soukromému životu rodiny a mohl s pánem domu rozmlouvat francouzsky. K tomu Cartier poslal zprávu, že snad příště už najde svého strýce, který zmizel patnáct let po zničení farmy Ragusových z paralelní větve.

„Nebudu se už moci déle zdržet," řekl mu jednoho rána Lien Rag. „Jakmile mi seženete ta zdravotní potvrzení, okamžitě odjedu."

„Ale kam se vydáte?"

„Na Jih. Do Remo Station."

Bylo nutno pečlivě zvolit směr, třebaže Lien nepočítal s tím, že na něco převratného přijde. Zatímco vyčkával, čítal si pravidelně v Ragusiných memoárech, věnoval jim alespoň dvě hodiny denně. O telepatii této ženy teď už nebylo pochyb, glaciolog se teď ovšem začal zajímat o muže, kterého si vzala poté, co porodila svého prvního syna. Byl to nějaký Fort. S ním měla další tři děti.

„Zkusím navštívit matriku, aby mi vypátrali nějaké Fortovy stopy."

Manxus udivené hvízdl. Bylo to příliš nebezpečné. Pojede tam raději sám. Stačí, když ví, že se tenhle Fort s Ragus oženil v roce 2205. Do té doby si všichni mysleli, že dotyčného roku zemřela, jenže ona jen změnila jméno.

„Tenhle Fort figuruje v počítačových archivech," řekl mu jednou večer Manxus. „I on, jak se zdá, přišel z Jihu, narodil se ve Frontiera Station."

Železniční přístaviště, rozpoložené na vnitrozemském ledovci Sardinie, na okraji hraničního pásma s Afrikanií. Lien Rag tohle město znal, projížděl tudy. Bylo to kosmopolitní a velmi anarchistické město. V roce 2200 bylo určitě hračkou nechat si zde vystavit rodný list. Místní úředníci tu byli vždycky více či méně nakloněni úplatkům.

„Úmrtí je zaregistrováno ve Val Station," řekl Manxus. A jeho manželky Fortové zrovna tak. Ale další informace chybějí. Děti měly příjmení Ragus, chlapci se jmenovali Phil a Luz, děvče My. Je to příbuzenstvo v pobočné linii."

Cartier se ozval koncem týdne. Požádal o zvláštní dovolenou, aby se s Lienem Ragem mohl setkat.

„Víte, že mám v byrokratických službách slušný post, abych mohl vést svoje pátrání," řekl, jen co vstoupil do pokoje Liena Raga. „Na západě jsme našli Cartiera Mila. V jedné stanici na atlantickém ledovci. Tamní meteorologická stanice patří Společnosti. Můj strýc se jmenoval Mil Cartier, ovšem nebyl meteorolog. Ale nesmíme zanedbat žádnou stopu. Nemám dost času, abych mohl zajet až přímo na místo. Cesta tam a zpátky si vyžádá aspoň týden. A navíc ještě v případě, že všechno proběhne hladce. Expresy teď jezdí o něco lépe než za války, ale úplně bez problémů to ještě není. Přijel jsem vás požádat, abyste tam zajel místo nás dvou. Mil Cartier může třeba vědět, kam se poděl poslední z Ragusů."

Lien Rag se skoro rozčílil nad podobnou drzostí. On má cestovat celý týden za nějakou mlhavou stopou a ještě podstupovat taková příšerná rizika?

„Já vás chápu," řekl byrokrat chlácholivě, „ale já zas nemohu státní správu příliš pokoušet. Nakonec se jim bude zdát divné, proč hledám strýce, obviněného z anarchie."

„I já vás chápu," řekl Lien Rag, „ale šance, že tenhle meteorolog je vaším strýcem, není velká. A navíc, i kdyby to byl on, nepochybně by vůbec nic nevěděl o osudu Raguse, jediného, kdo z celé rodiny přežil."

„Čtete si pořád ještě v pamětech? Už jste přišel na to, co nám v nich dává najevo?"

Lien Rag z toho byl úplně ohromený. Cože, tak tenhle bezvýznamný a svým způsobem prostoduchý úředníček také objevil telepatické nadání Ragus?

„Chcete tím říci, že mohla…"

„Mohla být odjinud, samozřejmě. Nenarodila se v Remo Station, jak nahlásila. Na straně dvě stě čtyři to stojí úplně jasně."

„Ano, samozřejmě," řekl pořád ještě vyjevený Lien. „Ano, jistě, strana dvě stě čtyři."

„Píše tam, že si vybrala název téhle stanice proto, že ji uviděla na nějakém vagónu. Že na svůj původ nezapomněla, ale musela se tvářit, jako by jejím rodištěm byl Středozemský ledovec."

„Vy si myslíte, že byla…"

„Panameričanka… To je jisté."

„Ano, určitě, já o tom také začínám být přesvědčen."

Zase jeden odstavec, který mu unikl. Nečetl tu knihu stejným způsobem jako Cartier a byl si jistý, že si v ní každý čtenář objeví něco osobního. Cartier pro změnu nepřišel na telepatii. Jako by tahle kniha odhalovala každému čtenáři jen jednu nepatrnou část pravdy. Další důkaz, že je šifrovaná, ne-li přímo magická.

„Kus dál, myslím, že na straně 289, se dopouští více či méně úmyslné indiskrétnosti. Píše tam asi tohle: Můj otec, který měl silný kanadský přízvuk… Jeden by se domníval, že jde o tehdejší evropskou zemi… Jenže já vím, že se nacházela v Americe."

Otevřel knihu a našel příslušnou pasáž.

„Kanadu obývalo dvojí rozdílné obyvatelstvo. Jedni mluvili anglicky, druzí francouzsky…"

Jak mohl Lien tuhle větu přehlédnout? Ta kniha si s ním pěkně zahrává. Až si jeden říká… Ano, jeden si říká, jestli se některé stránky neobjevují jen v určitém okamžiku, podle toho, nač si čtenář vzpomene. Je to opravdu knížka vytištěná klasickou technologií?… Pomyslel na neznámé vyzařování, na auru, která odhalovala utajené texty podle toho, kdo do díla nahlédl.

„Ta stanice na atlantickém ledovci se nazývá G. T. Station. Dá se k ní bez potíží dostat. Mám dočista předtuchu. Určitě to bude můj strýc. Když uprchl, bylo mu pětadvacet let. Mohl ještě získat vyšší vzdělání. Můj otec se s ním pohádal kvůli jeho zálibě ve staré francouzštině. Otec chtěl být bezúhonným úředníkem."

„Budu o tom přemýšlet," řekl Lien Rag, „ale nic vám neslibuji."

Po Cartierově odchodu se podíval na stránku 204. I tady si byl jistý, že předtím nečetl tentýž text.

22

Stamw očividně chodil kolem horké kaše a nevěděl, jak celou záležitost Kidovi vysvětlit. Generální ředitel Společnosti Mořského ledovce prováděl inspekci na frontě jižně od Hot Station. Slovo fronta bylo ostatně absurdní, protože za linií už nebyl žádný nepřítel. Milicionáři LKB měli plné ruce práce se vzbouřeným obyvatelstvem Kaempolisu.

„Chci, aby všechno bylo připravené," opakoval Kid a nejasně tím naznačoval, že by sice mohl dát rozkaz k útoku, ale prozatím chce, aby si vojska po těžkých bojích s Panameričany odpočinula.

„Co se děje, Stamwe, nějaké problémy?"

„Radiová stanice z tepláren u Kaempolisu. Pořád volá o pomoc. Lidem to začíná docházet, reptají."

Kid se díval jinam, vypadalo to, že neposlouchá, ale velitel štábu ho natolik znal, aby věděl, že se jen tak tváří.

„Ta žena, Leouan, hlásí, že se jim podařilo přesměrovat proud horké vody, která teď odtéká hluboko do oceánu. Že se kra znovu uzavírá a zaceluje. Že se obyvatelstvo může vrátit zpátky k troskám a je nejvyšší čas, aby pravidelné jednotky zajaly milicionáře LKB. Všechno lze prý zvládnout během několika dnů."

Kid pokrčil rameny. „Léčka. Stejná, jakou jsme nastražili na Lady Dianu. Naše technika se tam proboří do oceánu. Musíme být nadále nadmíru opatrní. A pak, LKB se ukryjí ve městě a je tu gerila, která může trvat věčně. Nic takového nechci. Chci je sesbírat vyčerpané, rozleptané hladem, zimou a nemocemi."

„Jenže stejným trpět bude i obyvatelstvo. Už teď jsou hlášeny tisíce mrtvých."

„Kdo je hlásí?" vyprskl Kid. „Zase nějaká tajná rádiová stanice? Vy nechápete, že nás otravují falešnými zprávami a že s námi manipulují, abychom vyrazili a padli do léčky? Ti lidé dozajista obrátili vodní přivaděč jen kvůli tomu."

„Mohli bychom tam nicméně poslat například lehké průzkumné složky na palubě obrněných vozů za podpory doprovodných vozů, které by se držely opodál. Byl by to skvělý tah k posílení silné vůle obyvatelstva, které bojuje proti milicionářům LKB. Tak bychom pomohli Mikadovi vyčistit Amertume Station. Záležitost bude raz dva vyřízena."

Kid se dal zničehonic do smíchu. „To se podívejme, vrací se nám válečnická slina. Chcete dobýt zbytek světa? Podrobit si Amertume Station? Co si o nás asi řeknou, když to uděláme? Že jsme lační dobyvatelé! Tohle je Mikadova věc a my do ní nebudeme zasahovat."

Stamw pak mlčel až do konce inspekce. Teprve když osaměli ve vagónu, který jim sloužil jako pracovna, vytáhl svůj trumf. „Žádám vás, abyste přijal mou demisi."

Kid pohlédl na velitele Syndikátu lovců, jako by špatně slyšel.

„Chci se vrátit ke své práci. K tomu, abych udržoval jednotky ve vojenské pohotovosti, nepotřebují mě. To zvládne každý. A když ostatní Společnosti uvidí, že se vracím do civilu, hodnota kalorií znovu vzroste."

Řekl to naprosto klidně, s lehkou ironií, která Kida rozzuřila. Musel se ovládnout, aby Stamwa neudeřil. „Výborně, demisi přijímám. Od této chvíle vás nahradí Lichten."

Opustil ztichlého Stamwa a odkráčel do svého soukromého vlaku. Zavřel se v pracovně a čekal, až ho přejde hněv. Pak si zavolal Lichtena. „Přebíráte velení armád. Stamw se podělal."

Lichten vypadal spíš znepokojeně než nadšeně. „Žádný z lovců tuleňů mě nebude poslouchat."

„Vezměte si do prvních linií svoje železniční policisty. Lovci zůstanou vzadu na méně nebezpečné úkoly."

„Budou zuřit."

„Polovinu z nich můžeme klidně oželet."

„Ale v Kaempolisu jsou tisíce milicionářů LKB s dokonalou výzbrojí, kterou jim tu zanechala Lady Diana. To nejsou Beltupsové… Mají automatická děla, přenosné raketomety."

„Vyšlete malou průzkumnou hlídku, ať se tam trochu porozhlédne. Pak rozhodnu."

„Provedu," ucedil Lichten.

23

Mořská kra děsila obyvatele Vnitrozemského ledovce tak, že by se na ní za žádnou cenu nevydali. Lien Rag už měl etapu v Cross Station za sebou. Protivenství mezi lidmi z vnitrozemí a těmi z moře ho nepřekvapovalo.

„GT Meteo?" řekli mu na železničních informacích. „Tam jezdí jen dva vlaky za týden. Jedete lovit tresky?"

„Ne tak docela," řekl, „proč?"

„Je tam hotel pro lufťáky… Zaplatíte paušál a přijedete zpátky s pytlem mražených tresek. Zrovna v tuhle dobu si tam lebedí fůra demobilizovaných vojáků."

Lien musel počkat do dalšího dne, než mohl nasednout do starličké nepohodlné soupravy, která se odvážila vyjet na Mořskou železniční síť.

Předvídavě se vybavil jak potravinami, tak teplým oblečením. Ledový vichr pronikal do starých dřevěných vagónů a vyháněl teplo z prastarých žebrových radiátorů ven z vozů.

Do GT Station dojel po sedmdesáti hodinách úmorného cestování. Našel tady jediný, téměř zaplněný hotel, který tvořila souprava vagónů pod dómem z matně prosvítající umělé hmoty. Sousední meteorologická stanice se krčila pod nově zřízenou skleněnou polokoulí.

Dovnitř se ovšem nedostal, protože hotel byl přísně střežen. Než odjel z pevninského ledovce, měl si prý zažádat o povolení.

„Dozvěděl jsem se, že je u vás jistý Mil Cartier. Domnívám se, že jde o mého starého známého, se kterým jsme se už dlouho neviděli."

„Jediný Cartier, co tu je, se stará o kantýnu… To je taky jediné místo, kam se můžete dostat bez propustky."

Cartier se nejasně podobal svému synovci a tvářil se nedůvěřivě. Lien Rag mu vysvětlil, co ho sem přivádí a pro jistotu řekl pár slov francouzsky.

„Pojďte do kuchyně."

Čpělo to tu rybinou a přepáleným olejem.

„Kam odešel Ragus, když policisté přepadli chovnou sobí farmu?"

„Nevím, rozutekli jsme se každý jinam."

Nalil mu pivo s obilnou kořalkou a strašlivě se mu při tom třásly ruce. Lienovi došlo, zeje notorický alkoholik. Odulý obličej a kalný pohled prozrazovaly, že jeho organizmus je nenapravitelně poškozen otravou.

„Vy mi moc nevěříte, co?"

Cartier nic neřekl a šel pro další pivo. Lien Rag rundu odmítl.

„Byla klika, že jsme se z toho dostali. Takže chápete, že celá tahle historie… Prostě, pro mě to skončilo. Našel jsem si flek tady v tyhle Společnosti jako kuchař. Nikdo nechce na Mořský kře dělat. A to máme prémie a všelijaký výhody."

„Ragus tady taky sehnal místo?"

„Ne. On cestuje."

Lien Rag nabídl Cartierovi euforizující doutníky a ten se zatvářil tak spokojeně, že mu glaciolog nechal celou krabici.

„Jsem si jistý, že víte, kde je. Poslouchejte, oba patříme do jedné rodiny…"

„Jak že se to jmenujete?"

Lien Rag mu ukázal svoje falešné papíry a druhý vybuchl smíchy.

„Blbce ze mě dělat nemusíte. Kleen nemá nic společnýho s jménem Ragus."

„Tak dobře," řekl Lien Rag. „Moje skutečné jméno je taky Ragus, ale teď se musím skrývat. Mám nějaké problémy s Železniční policií, s Bezpečností."

„Esli tomu dobře rozumím, tak není moc dobrý se s vámi ukazovat. V takovým případě si tady dopijte a nashle. Já sem fakticky teď v klidu a…"

„Ragus je taky v klidu jako vy?"

„Ten je jinej… Ten nepřestal. Ale nemyslete si, že ho prásknu."

„Nejde o to ho prásknout. Kdyby tu byl váš synovec…"

„Já na synovce kašlu. Jeho otec se na všechno vykašlal ještě přede mnou a prošlo mu to. Já chci jenom, aby mi všichni dali svatej pokoj."

„Tak jo, řekněte mi, kde najdu Raguse a už mě tu v životě neuvidíte."

Kuchař si nalil pivo, smíchal si ho s notnou dávkou tvrdého a začal lačně pít. Seděl na kanystru s rybím olejem, díval se na Liena a pokyvoval hlavou.

„Musíte jet daleko na sever. Tam co je Malý polární kruh… Neni to žádná sranda. Ragus znovu založil sobí chov. Aspoň si myslim, že tam pořád je. Už jsme se neviděli pět let."

24

Leouan odložila sluchátka a ani se neodvážila na Golu podívat. Nic, stále nic.

„Teplota klesá, už bude skoro v normálu. Alespoň to bychom měli."

„Teď jsou z nás nezaměstnaní," přeháněl Aba, který využíval situace k zahálce a snažil se přitom pochopit smysl všech knoflíků a kontrolek.

Leouan se šla podívat ven. Prakticky veškerá pára, tryskající z trhlin zmizela a samotné trhliny jakbysmet. Zbylo jen pár fumarol, horkých výronů, způsobených velkými teplotními rozdíly. Před očima měla rozsáhlé pole stalagmitů, vysokých někdy i tři metry. Některé z nich byly silné jako stehno. Dokonce prorostly i kolejemi. Přirozená překážka pro nezvané hosty.

Čerpadla hnala vařící vodu do hlubin oceánu a Mořská kra Kaempolisu nabírala zase na své obvyklé síle. Ale k čemu tohle všechno? Na jižním cípu to vypadalo hrozně. Nejtěžší mobilní domy klouzaly po tajícím ledu a většina z nich skončila nadobro v Pacifiku. Ty, co zůstaly, už nebyly obyvatelné. Ale směrem na sever se tu a tam vyskytly mobily, které směrem k městskému obzoru sahaly do větší a větší výšky. Daleko, kam až oko dohlédlo, byla ještě sem tam vidět pára. Válečné dunění sem doléhalo jen tlumeně, kromě výstřelů z velkých automatických děl, které prořezávaly mrazivý vzduch. Několik zbloudilých raket dopadlo nedaleko tepelných zařízení, čtyři nebo pět set metrů odtud. Ještě než rakety vybuchly, prořízly mořskou kru. Vystříkl gejzír, který rychle ztuhl. Pitoreskní ledové květenství pomalu nahrazovalo městskou zástavbu. „Pozor, na obou severních obrazovkách pohyb siluet!" Přicházeli všichni ze stejné strany. Lidé, prchající před válčením, Beltupsové a dokonce i milicionáři, kteří vyměnili svou uniformu za krajně nesourodé oblečení. Byli snadno k poznání. Na cestě k elektrárně jim překáželo pole ledových stalagmitů. Zamířili tedy jižněji, aniž by jim bylo divné, že se mořská kra znovu zpevnila. Kopule už neexistovala, zůstaly jen vyčnívající linie opěr. Nezbývalo než doufat, že uprchlíci rychle dorazí do některé stanice na východní síti.

Leouan by sice velice ráda zřídila nějaké středisko pro běžence, ale Gola jí vysvětlil, nakolik je podobná charitativnost neopatrná.

„Nahrnou se sem a my je nebudeme schopni všechny uložit a nakrmit, napadnou nás a hrozí, že všechno zničí. Naším úkolem je zabránit tomu, aby horká voda zničila mořskou kru, nic víc. Když se nám podaří vydržet až do příchodu Kidových jednotek, myjeme si ruce."

Někdy se největší odvážlivci z řad uprchlíků pokoušeli přiblížit až k instalacím v naději, že se dostanou do tepla nebo k potravě. Tehdy museli začít s výstražnou střelbou do vzduchu a oni se obvykle stáhli a dál už se o nic nepokoušeli. Nicméně tři dobře vyzbrojené milicionáře, kteří na ně zaútočili raketometem a odpálili jeden z alternátorů elektrárny, museli zabít.

Leouan chytala informace z Hot Station. Nemluvilo se už vůbec o válce, natož o Kaempolisu. Řešily se hlavně ekonomické otázky, stále rostoucí produkce velrybího a také tuleního oleje, kurz kalorie a akcií, obchodování s ostatními Společnostmi. Kid se měl v blízké budoucnosti setkat s Mikádem, aby spolu vyřešili některé přetrvávající problémy, ale o Amertume Station nepadla ani zmínka.

„Pomalu ale jistě nás vymývají z paměti lidí," říkal k tomu Gola, když jeho rozhořčení vzrostlo. „Oni si klidně obětují nějakých dvě stě tři sta tisíc lidí? Nad tím zůstává rozum stát."

Až jednou zachytili konečně krátkou zprávu, ze které měli bláznivou radost: „Hlavní štáb se rozhodl vyslat směrem ke Kaempolisu průzkumné vozy. Jen co skončí pozorování, bude přijato důležité rozhodnutí, týkající se vyslání budoucí expedice."

„Tentokrát už se věci hýbou," řekl Gola. „Kid se nakonec přiřítí na pomoc vzbouřencům. Nechal je vydusit, aby je trochu vytrestal za jejich zradu, ale došlo mu, že svou zatrpklost nemůže hnát příliš daleko."

„Ale neuvedli žádný termín, žádnou lhůtu," poznamenala Leouan, když opadlo jejich nadšení.

„Kid může během čtyřiadvaceti hodin LKB donutit, aby se vzdaly. Jsou teď mezi dvěma ohni."

25

Právě v River Station Lien Raga kontrolovala Vojenská bezpečnostÍ. Byl s to předložit svoje osobní doklady, potvrzení o demobilizaci a obě vysvědčení o svém zdravotním stavu. Něco se ale muselo jednomu z policistů nelíbit, protože ho odvedl do kanceláří přímo na nádraží, v doprovodu několika bývalých vojáků, kteří začali důrazně protestovat.

„Kleen? Pojďte sem!"

Domníval se, že ho vedou do místnosti na výslech, a málem se dal na útěk. Nicméně jakýsi zdvořilý policista ho zavedl na ošetřovnu.

„Vaše spektrografie není úplná," řekl mu tamní zdravotník. „Za pár minut to napravíme. Svlékněte se, zavolají si vás."

Uklidnilo i znepokojilo ho to zároveň, začal si sundávat část oblečení a ptal se sám sebe, jestli není náhodou naivně důvěřivý. Spektrografie umožňovala, aby ho následně identifikovali, pokud už ho budou někdy hledat. Věděl dobře, že tahle nová metoda pomáhala odhalit kohokoliv i po plastické operaci. Na druhé straně si říkal, že jen co dostane autentické potvrzení, nebude se už muset žádných podobných kontrol obávat.

Všechno proběhlo hladce, za necelých deset minut. Řekli mu, že se může znovu obléknout a počkat si na svoje papíry v čekárně. Jakmile se ocitl mezi ostatními demobilizovanými vojáky, opět se ho zmocnily nové pochybnosti. Nikdo je vlastně nehlídal, mohl se nepozorovaně ztratit a sednout na vlak, jenže tím pádem by neměl potvrzení o

spektrografii — ani falešné, ani to nové. Možné je i to, že právě teď provádějí porovnání na počítači, anebo pátrají po místě, kde došlo k prvnímu vyšetření. Štěstí, že je teď v provincii, která je pro G. S. S. soupeřem.

Po hodině už jeho neklid rostl každým okamžikem, užuž pomýšlel na útěk, když ho zavolali do sousední kanceláře. Předali mu potvrzení a poukázku na jídlo do vojenské kantýny jako odškodné. Pospíchal, aby co nejrychleji zmizel, jenže jeho vlak zrovna odjel. Co mohl dělat. Nasedl aspoň do omnibusu, protože v téhle stanici už nechtěl zůstat ani minutu. Celé dva dny cestoval nepohodlným, ale bezpečným prostředkem. V maličkých stanicích neměli dost policistů a na demobilizované vojáky by si stejně nikdo netroufl. Obyvatelstvu by se podobná nemístná horlivost, uplatňovaná u mládenců, kteří jen o vlas vyvázli z vůbec nejhorší války, nemusela totiž zamlouvat.

Dojel do Chapel Station, města transevropských Neokatolíků. Do jednoho z mála míst, kde se tyčila ledová katedrála, a to navzdory zákonům, daným Dohodami z NY Station. Stejná svévolnost, které se dopustili znovu Neokatolíci, stála v Novém Římě. Tohle pohrdání obecnými zákony vadilo hlavně těm

Neokatolíkům, kteří zcela obrátili kabát a hájili Dohody se stejným fanatismem jako svou víru.

Podařilo se mu nasednout spolu se zbožnými rodinami do poutního vlaku. Doufal nejdřív, že tu potká Mounu a bude si příjemně užívat v její kabině, ale ta sloužila na pravidelné expresní lince.

Sdílel kupé s pětičlennou rodinou, a protože neotevřel ani jednu zbožnou knihu, ani se každou chvíli nekřižoval a nemumlal modlitby, podezřívavě si ho měřili. Navíc si v restauračním vagónu dopřával maso a pivo, ačkoliv se po návratu z Chapel Station měl člověk týden postit. Naštěstí celá rodina po třiceti hodinách jízdy vystoupila, takže byl na konci putování k malému polárnímu kruhu dočista sám. Musel znovu projet přes Knot Station a několika dalšími městy, kde každou chvíli hrozilo, že ho někdo pozná.

K chovateli sobů Ragusovi nehodlal jít přímo. Byl nesvůj, měl totiž dojem, že je sledován. Všichni tihle lidé mu byli svou ochotou příliš nápadní. Chtěl si promluvit o Cartierově synovci, strýci, i o Manxusovi, který obchodoval s potravinami. Ano, všichni byli hrozně milí, úslužní a ochotní spolupracovat. I největší mrzout Mil Cartier mu stejně nakonec adresu svého kamaráda Raguse dal. A k tomu ještě ta záležitost se spektrografii, kterou zatím nestrávil. Chtěl se řádně ujistit, zda je opravdu pod kontrolou a proto si hodlal dát na malém polárním kruhu načas, i kdyby měl před konečným rozhodnutím vážit cestu třeba dvakrát.

V novinách se občas mluvilo o Společnosti Mořského ledovce, hlavně o tom, že kalorie prudce stoupá a že se obnovil vývoz velrybího oleje. O Kaempolisu a konci občanské války ani půl slova. Ostatně ani o komisi, která vyšetřovala tragédii v Radar Station.

26

Bakterie zcizené v Hot Station začaly krátce po návratu dvojice do kolonie tučňáků vyměšovat svou průhlednou pavučinu. Expedice byla nakonec značně komplikovaná, museli se totiž napojit na síť na 160. stupni, protože přípojka k nim byla zčásti úmyslně zničená, aby se neprozradil jejich úkryt. Měli štěstí, že vyrazili na jih spolu s velkým počtem konvojů, které odvážely uprchlíky do osvobozených oblastí, ale i zajaté Panameričany, které Kid předával Mikadovi a představitelům Australasijské, aby je pak vrátili do jejich Společnosti přes Antarktickou síť. Greog a Anna Subaovi tak mohli nepozorovaně projet, dostat se do velké zemědělské stanice a zmocnit se souprav s baktériemi. Návrat byl horší, na sever teď cestovalo málo lidí a policejní složky kontrolovaly totožnost. Přesto projeli zátarasy bez potíží. Přenosná výhybka a ultralehké kolejnice jim umožnily, aby zmizeli ze sítě bez jediné stopy a veškerý materiál pak ukryli v díře v ledu.

Greogův aerostat měl mít tvar dlouhého zašpičatělého válce. Staré řiditelné vzducholodi, které létaly například ve třicátých letech, nebylo možné rekonstruovat úplně přesně. Potíže by nastaly s vyztužením.

Válec by se skládal z několika desítek menších balonetů, pospojovaných v řadách k sobě. Stroj měl stoupat i klesat bez vnějšího pomocného zásahu či použití zátěže. Vyráběl by si své vlastní helium pomocí filtru, jakým byly vybaveny velryby. Greog nakonec sestrojil důmyslný aparát, schopný vyrábět kubík helia každých pět minut. Doufal, že se mu napříště podaří dosáhnout ještě lepšího výkonu.

„Balonety budou mít kapacitu tisíc kubíků. Ale já naženu helium i pod vnější plášť, abych získal větší rezervu. Uvažoval jsem také o zabudované gondole, ale zatím nemám dost technických prostředků a zkušeností. Mým snem bylo ji umístit na obou koncích s centrální spojovací chodbou, mít skladovací prostory, kabiny…“

„Ale co motor,“ podotkl Julius Ker, jenž rukama ohmatával plášť vzducholodi, která pomalu nabývala zamýšleného tvaru.

„Zrovna vyndávám jeden z odstavené drezíny. Počítám ale především s využitím vzdušných proudů a motor zapojím jen při nadouvání balonetů.“

Chybělo jim úplně všechno, hlavně lehké slitiny. Projekt si vyžádá celé měsíce a Greog se domníval, že by měli navštívit pár měst ve Společnosti, aby si nějaký materiál opatřili.

„Jednoho dne začnou tušit, že kdesi existuje kolonie tučňáků,“ říkával Greog. „Pátrají po dalších živočišných zdrojích. Tuleni a velryby už nestačí. Padesátikiloví tučňáci jsou měchy plné oleje. A Kid chce tohohle paliva vyvážet čím dál víc.“

„Co máte v plánu?“ zeptal se znepokojeně Julius Ker.

„Oficiálně se přihlásíme jako první vlastníci. Zřídíme tu výrobu tuku a rybolovnou farmu. Dostaneme dotace a budeme si moci cokoliv kupovat, aniž bychom na sebe upozornili.“

„Ale potřebujeme zaměstnance, a ti budou vyzvídat a nakonec zjistí, co tu děláme.“

„Všechno je to otázka výběru. Nejlepší by bylo, kdyby se poblíž tučňáků usadil nějaký kmen Zrzavců a pomohl nám je lovit. S nimi problémy nebudou. Nikdy je moc nezajímá, co lidé dělají.“

Julius Ker zakroutil hlavou.

„Projevujete totální neznalost chování těchto tvorů. Loví, jen aby se uživili, a nepochopí, proč mají zabíjet tučňáky, které ve skutečnosti nepotřebují."

„Ale na skládce přece vyráběli olej z velryb, výsekové maso a kostní moučku?"

„Dostávali kostry, které pak zcela zužitkovali. Byli to Zrzavci zvyklí žít v naší blízkosti, měli prostě některé věci rádi. Neměli nic společného s primitivními kmeny."

„Musíme si to rozmyslet. Jednoho dne nějaký filuta postaví první odlehlou trať až sem, protože se bude podle dostupných informací domnívat, že tu najde kolonii tučňáků. Nezapomeňte, že Zrzavci podobné informace šíří, a od chvíle, co jsme tady, už kolem prošlo několik kočovných kmenů."

„Nemám chuť opakovat zkušenost z Jarvis Station. Byl to tragický omyl."

Před několika lety se usadili na staré síti 160. poledníku, ještě než se Kid pustil do její rekonstrukce. Bylo jich osm, čtyři smíšené dvojice vědců, všichni patřili k Obnovitelům slunce, pevně rozhodnutí skoncovat s nadvládou ledu. Po několika více či méně přesvědčivých experimentech se jim podařilo prorazit jakýsi vikýř ve vrstvách měsíčního prachu, takže se na osm dní objevilo slunce. Vzkříšení přineslo katastrofu. Lidé nedokázali sálající hvězdu snášet, mořská kra tála, docházelo k hromadným obětem. Nakonec se začali hádat mezi sebou o účelu svých výzkumů a rozešli se ještě dřív, než Kid, podněcován Lady Dianou, vyslal Liena Raga, aby je vyhledal. Zničili svá zařízení a všichni zmizeli. O dvou zbývajících párech nic nevěděli, mysleli si, že se ztratily někde na severu mořské kry nebo že se jim podařilo dorazit k někdejším asijským velehorám. Před tím, než došlo k roztržce, měli totiž v plánu usadit se někde ve skalách.

„Tohle není totéž," pravil trpělivě Greog. „Se vzducholodí upozorníme na to, že koleje nejsou jediným výkonným dopravním prostředkem. Aby lidé dostali chuť uvidět znovu slunce, musíme zničit železniční tyranii."

„Pořád vás to drží," poznamenala Ma Ker, Juliova manželka.

„Musíme přesvědčovat, ne vnucovat. Obětovat téhle propagandě celá léta, možná i celé generace. Nechci lidstvo vystavit hrůzám nové potopy. Po třech stoletích ledovců by to lidstvo nepřežilo."

Výroba balonetů byla spojena s mnoha potížemi, musel vyplýtvat spoustu čtverečních metrů látky, než se naučil svařovat a než získal nepropustný obal. Několik balonetů nafoukl a pak vypustil s letáky, odsuzující hegemonii železničních společností. Doufal, že vzhledem k obvyklému směru větru poletí balonety k Severní Panamerické. Ale balonety brzy splaskly a letáky se rozlétly jen s nepatrnou nadějí, že dosáhnou obydleného území.

„Potřeboval bych dokonalejší systém, který by zprávy rozhodil v jednom určitém bodě. Ale to je pořád stejný problém, nemáme materiál."

„Panamerické úřady rychle přijdou na to, že balonety přilétají ze západu a že byly vypuštěny ze středu Mořského ledovce."

„Kdepak! Ti než se dovtípí…" prohlásil Greog sebevědomě.

„Lady Diana se každopádně na Kida ještě pár měsíců neobrátí. Pořád ještě nestrávila ponížení od toho trpase."

Julius Ker zůstával nadále zachmuřený. Příliš dobře znal moc Lady Diany a její nenávist ke všemu, co se jí postaví na odpor. Od svého příchodu do Správní rady pronásledovala zuřivě Obnovitele slunce, ať už patřili k vědeckému směru nebo k přívržencům černé magie. Ale zrovna tak útočila proti všem pochybovačům, proti Hnutí dělnického odporu, kulturním seskupením. Zakázala studium dějin, pátrání po minulých událostech. Dějiny její Společnosti byly napsány znovu, byly přizpůsobeny a přikrášleny a nikdo už nedokázal zpochybnit jejich věrohodnost.

„Ta žena je nebezpečná. Nejsme dosud připraveni. Lepší by bylo zatím neprovokovat."

„Je to jen pár balónků," prohlásil Greog, rozradostněný tím, že vystoupaly tak vysoko a nabraly směr na východ. „Žádnou revoluci nenadělají, ale mám z nich radost."

Zepelín se den ze dne protahoval, soukán neúnavnými formacemi malých jednobuněčných bytostí. Greog si říkal, že by možná měl zdvojnásobit její kapacitu, aniž by sahala příliš do výšky či do délky, a posloužila tak jako zkušební plavidlo.

Těžkosti se vyskytly s heliovým filtrem, musel se znovu podívat do svých poznámek o biologickém filtru, vyjmutém z těla mláděte velryby. Znovu prováděl korekce na velmi jemné osmotické membráně. Její propustnost bylo nutno stanovit s maximální prozíravostí.

„Na membráně by nás mělo pracovat aspoň dvanáct. Něco mi zřejmě uniklo. Získávaný produkt musím znovu filtrovat přes uhlík, abych dostal opravdu čisté helium."

Dny utíkaly a oni se stále více obávali příchodu dobrodruhů, lovících tučňáky.

27

Jdriena už delší dobu trápily děsivé vidiny. Jeho otec v nich mířil k jakési propasti, plné nepopsatelných oblud. Předával telepaticky své halucinace Yeuze, která se stále častěji o osud Liena Raga strachovala, protože neměla žádné zprávy. Bylo to tak domluveno po jeho „zmizení" u mořského jezera na kře. Nepřicházelo v úvahu, aby se dopustil podobné chyby teď, když cestoval po Transevropské, pátraje po svých předcích.

Říkala si, že Dítě moc čte a pak do své zjitřené mysli vkládá všechno, co si z knih zapamatovalo. Dítě se také dívalo na televizi, která vysílala ve dne v noci. Yeuze se nedomnívala se, že je to jediná příčina jeho potíží, ale určitě to k nim přispívalo.

Jednou večer dostala pozvání ke Kidovi a svěřila se mu s halucinacemi Dítěte.

„Možná je Lien opravdu v nebezpečí," řekl. „Jisté je, že ho v Transevropské mohou klidně poznat, zatknout a soudit."

„Jdrien vidí propast a obludy, žádné policajty…"

Kid už dávno pomýšlel na to, že do Grand Star Station pošle zvláštního vyslance. Zatím jeho zájmy reprezentoval australasijský chargé d'affaire, ale to znamenalo přistoupit na nulový vliv, na druhořadou roli. Velvyslanec by mohl informovat o Společnosti, výrobcích, získávat trhy a dohody o spoustě věcí.

„Musím tam nasadit někoho, kdo by se zároveň diskrétně vyptal na Liena. Nemohl jsem mu v odchodu zabránit, i když jsem se domníval, že je to obrovské riziko."

Yeuze ho měla za pokrytce. Byl totiž štěstím bez sebe, když Lien Rag odešel. Bez něj vyšetřování komise k událostem v Radar Station nepokročilo ani o píď, Ikar byl vyjma výzkumu Zrzavců neškodný zmatkař, kvůli němuž ztráceli čas všichni zbývající členové komise, takže Kid mohl mít klidné spaní.

„Máte nějaké zprávy o Leouan?" zeptala se o chvíli později.

„Prý mluví do rádia v Kaempolisu, ale obávám se, že ji k tomu mohou násilím nutit LKB. Jsou toho schopni. Chtějí nás vlákat do pasti, ale my v ní neskončíme."

Pořád stejná písnička, takže nikdo už ani nevěřil, že Lichtenovy oddíly jednoho dne vniknou do částečně zničeného města. Průzkumné vozy, které byly vyslány na periferii Kaempolisu, nezveřejnily získané informace o odporu obyvatelstva a násilí, které LKB páchaly. Nikdo netušil, jak dalece je situace závažná, a popravdě řečeno, když zavládl znovu mír nad Kidovou koncesí, moc lidí to ani nezajímalo. Každý byl opojen štěstím. Všichni usilovně pracovali ve snaze vydělat kalorie a utratit je za dovážené zboží. Prodej oleje bleskově vzrostl a objevilo se množství rozmanitých potravin, přičemž stanice, které byly znovu dobře vytápěny, se proměnily v opravdové rajské skleníky. Pěstovaly se tu okrasné květiny, stromy, stavěly se nové, nadmíru pohodlné mobilní domy z křemíkatého skla, které se po zbarvení dalo používat na stěny i příčky. Město Titanpolis, které především zaznamenalo nejvýraznější rozmach, se nikdy tolik neskvělo. Přibývaly nové kopule, stavěly se nové široké ulice, po nichž mohly jezdit proudy vozidel. Každá křižovatka byla vybavena otočnou rampou a nadjezdy. Budovy mohly dosahovat čtyř někdy až pěti metrů, aniž by se porušily Dohody z NY Station. Každou stavbu bylo možné snadno přemístit pomocí výkonných tažných strojů. Navíc se dalo jezdit z jedné čtvrti do druhé podle libosti, navštívit přátele v jižním Zahradním městě nebo vyrazit do intelektuálské satelitní čtvrti, která zabírala tři kopule na východě.

Jen velmi málo osob, snad vyjma vzdělanců, se zajímalo o osud Kaempolisu. Divoká metropole se svými divadly, operou, kinosály, ale také s podsvětím, tajnými kluby a prostitutkami obou pohlaví bylo zapomenuto.

Hot Station nedokázalo překonat svůj zemědělský původ. Bylo to město bez života. Lidé chodili brzo spát a časně vstávali, pěstovali obilí, zeleninu, chovali zvířata, žili stejně jako kdysi dávno zemědělci, snad měli navíc jen pár televizních filmů, které se zalíbením konzumovali. Kid v nich měl svoje nejlepší spojence. Ale Titanpolis bylo příliš daleko, dva dny jízdy nejrychlejším vlakem, čímž trpěla veškerá administrativa. Kid se obával, aby mu tady nezačal bujet jistý regionalismus a aby obyvatelstvo nezačalo vůči Titanpolisu cítit hlubokou nedůvěru, kterou si udržovalo ke Kaempolisu. Město na Východě strašilo svými patnácti odvážnými kopulemi z průhledného křišťálu a především populací, složenou z vědců a intelektuálů příliš svobodných mravů.

Prostitutky tu nebyly, ale šířila se sexuální svobodomyslnost, se kterou Kid nepočítal. Vyprávěli mu historky, které ho příliš nerozesmívaly. Věděl, že čisté a křišťálové město je a zůstane pouhou utopií, že muže ani ženy nezmění, že se bude muset celý dlouhý život vyrovnávat s jejich vášněmi a slabostmi. Smyslnost zdejší atmosféry ho děsila. Dokud byl jen kabaretním šaškem, parodoval sexuální akt, vystavoval na odiv svůj pyj z kartonu a vedl oplzlé řeči. Diváci se dohadovali, zda se pod tímto přemrštěně velkým údem neskrývá stejně monstrózní skutečnost. Od dětství byl předmětem nezdravé zvědavosti. Všichni si chtěli ověřit, je-li jeho přirození taky zakrslé, anebo zda odpovídá obecné představě, že každý trpaslík dostal v tomto směru od přírody náležitou satisfakci. Kid měl strach z žen, i když po nich vlastně toužil, a nazýval je kreaturami.

Ženy, slabší polovičky inženýrů a intelektuálů, jejich dcery a přítelkyně vnášely do tohoto města s patnácti kopulemi jemnou erotiku, která se linula z jejich vystupování, oblečení i dvojsmyslných řečí. Atmosféra bývala až příliš lechtivá a rozesmátá, příliš nasycená pochybnými narážkami a zvráceným spiklenectvím. Raději by viděl v emocích více střídmosti a noblesy, snil o oblečení, které by zahalovalo tělo bílou zřasenou látkou a dodávalo tak chování a pohybům andělské graciéznosti.

28

Ragusovu chovnou farmu znala spousta obyvatel Y Station, ale nikdo neměl chuť tam Liena Raga odvézt. V miniaturním hotelu, kde dostal postel ve společném kupé, mu řekli, aby počkal. Občas sem prý někdo z farmy zajede pro zboží. Zašel za velitelem stanice, který se podíval do rozpisu a potřásl hlavou: „Nevím, jak byste se tam mohl dostat. Je to dobrých padesát kilometrů… Navíc nejsou nijak zvlášť pohostinní… Pod záminkou, že se k nim stahují vlci, mají lehký prst na spoušti."

Lien tedy musel zajet do sousedního Cross Station a najmout si opuštěný vrak, samozřejmě jen na elektrický pohon. V Transevropské byly páry a diesely rezervovány jen pro privilegované a majetné. Zbytek se musel spokojit se špatnými dodávkami proudu a pomalými tratěmi.

Vozidlo bylo v zoufalém stavu. Musel řídit zachumlán do kožichů a návrat do Y Station mu trval celé čtyři hodiny. Velitel stanice dělal chvíli potíže, než mu přidělil vedlejší trať, vedoucí k Ragusově farmě. „Jen na vaše riziko a nebezpečí," řekl nakonec. „Napájení stojí za starou belu. Riskujete, že uvíznete na polovině cesty v nějaké sněhové bouři."

„Ale farma je elektřinou zásobena dobře…"

„Co začala válka, měli hromadu výjimečných povolení. Společnost nebyla schopna zajistit dodávky, tak si tam nainstalovali tlakové kotle na sobí lejna a vyráběli si elektrickou energii a plyn sami, včetně tepla z fermentačních kádí."

Lien Rag si nakoupil nějaké zásoby, spací pytel s aluminiovým potahem a pak projel výhybkou. Motor sténal už při dvacetikilometrové rychlosti. Po hodině zmlkl, protože přerušili dodávku proudu. Lien odhadoval, že ujel asi polovinu celkové vzdálenosti. Jak se dalo čekat, zvedl se vítr a pokryl koleje silnou vrstvou krupek.

Už si myslel, že tu bude muset strávit noc, ale vtom se na primitivní palubní desce rozsvítila kontrolka a motor opět naskočil.

V neuvěřitelné vánici, která ze závějí strhávala ledové hřebeny, dorazil do chovného střediska, ze kterého spatřil jen ledové vybouleniny na sebe navazujících rozměrných iglú. Trať se větvila ve tvaru vidlice, vybral si prostřední cestu, protože tím směrem byla nastavena výhybka. Zastavil před prosklenou vyrovnávací komorou, bliknul reflektory a zatroubil. Za sklem objevil jakýsi zarostlý obličej. Dotyčný něčím máchal, vypadalo to jako automatická puška. Jasně tím neznámému pocestnému naznačoval, aby vypadl. Lien Rag však mačkal tlačítko klaksonu tak dlouho, že se nakonec komora otevřela. Popojel dvacet metrů a vystoupil. Vousáč v kožešině z šedého vlka vyštěkl: „Vlezte si zase do tý svý káry a zmizte. Nic nepotřebujeme."

Lien Rag zamával pasem. Vousáč se nedůvěřivě přiblížil. Blizard svištěl kolem komory a do všech směrů cloumal skleněným krytem. Na opačné straně mohl Lien Rag spatřit poklidné prostranství, kde pod modrozeleným světlem, padajícím z průsvitného stropu, rostla napohled normální přírodní louka. Konec iglú nezahlédl. „Co chcete?"

„Raguse, přítele Milá Cartiera. Ten mě taky posílá." Vousáč vzal telefon, zavěšený na jednom pilíři, a řekl něco do mikrofonu. Pak Lienu Ragovi naznačil, aby šel před ním.

V rozměrném iglú, které mělo stěny z ledu a střechy z tlusté umělé hmoty, panovala příjemná teplota. Ve vzduchu stála kyselá vůně hlíny. Všude rostla hustá, bledě zelená tráva. Vousáč ho naložil do elektrického vagónku a ihned vyrazil kupředu. Minuli nejméně čtyři propojená iglú s loukami, po nichž následovaly pastviny a na každé z nich asi stovka sobů. Pak mobilní obytné vozy a zařízení na recyklaci hnoje. Vešli do komplexu nízkých a širokých vagónů z lakovaného dřeva. Uvnitř to krásně vonělo zeleninovou polévkou a kůží. V největší místnosti ho očekával jakýsi muž na invalidním vozíku uzpůsobeném tak, aby mohl v případě potřeby vyjet i na koleje. Statný chlap se zarudlou tváří a bílými vlasy neměl nohy, jen stehenní pahýly.

„Jméno Milá Cartiera není žádným doporučením," řekl panovačným tónem. „Je to hajzl, kterého jednoho dne sejmou. Kdo jste vy?"

„Jmenuji se teď Kleen," řekl Lien opatrně, „ale měl jsem dřív jiné příjmení. Rag. Mojí prapraprabábou nebyl nikdo jiný než Ragus, která se prý narodila v roce 2182 v Remo Station. Porodila mého prapraděda, Lienty Raga. Ten už měl příjmení zkrácené. Pak měla ještě další děti s nějakým Fortem, dva chlapce a děvče. Pokud jste Ragus, budete jejich potomkem." Mrzák na něj civěl neproniknutelným pohledem. Za Lienovými zády stál vousáč s odjištěnou zbraní.

„Mám ve svých zavazadlech Ragusiny paměti. Hledám své kořeny, svoje příbuzné."

„Proč?"

„Protože některým věcem nerozumím."

„Jakým?"

„Divným náhodám, do kterých bývám zavlečen. Stal jsem se mužem na útěku a nevím proč."

Invalida škubl hlavou a Lien Rag, pořád ještě ve střehu, zaslechl údery holínek. Vousáč opustil místnost. Mrzák se za tichého vrčení motorku přiblížil. „Takže vy byste měl být Ragus?"

„A vy?"

„Lienty Ragus."

Glaciolog se zachvěl.

„Vy jste si ponechal nezkrácené příjmení?"

„I já jsem četl paměti. Měl jsem několik výtisků z různých edicí. Během dvou tisíc dvou set let měla každá generace svoje vlastní vydání. Celkem tedy šest. Vy byste měl mít poslední z nich. Sundejte si ty kožichy a helmu. Odkud přijíždíte?"

„Z pořádné dálky. Jsem původem Transevropan, ale musel jsem tuhle Společnost opustit. Prolezl jsem všechny kouty tyhle planety. Dokonce i oba póly a zapletl se do podivných událostí. Na Jihu, cestou k Antarktidě jsem našel vlak plný mrtvol. Celá rodina, vyvražděná před dvaapadesáti lety. A to už nebyla žádná náhoda. Jsem o tom vnitřně přesvědčen. Hluboce."

„Pojďte za mnou."

Invalidní vozík jel pěkně rychle a Lien Rag musel klusat až do rozlehlé místnosti s dřevěným obložením, v níž se činilo půl tuctu žen nejrůznějšího věku.

„Chcete se něčeho napít? Nebo si počkáte na večeři?"

„Prosím jenom kávu."

Byla skutečná, žádná kukuřičná zrna či pražený ječmen. Pil ji s velkou chutí.

Pak vešli do pracovny vybavené obrazovkami, ovládacími pultíky a počítačovým terminálem.

„Produkujeme tisíce tun sobího masa ročně a taky vlnu. Vybraná chovná zvířata produkují hrubší vlnu než ovce, ale pořád je přijatelná… Posaďte se. Takže jste tady…"

„Vy jste mě očekával? Cartier vám…"

„Ne, už čtrnáct dní se mi o vás zdá a předevčírem se mi vaše silueta zjevila i za bílého dne. Vždycky jsem byl na určité vlny přecitlivělý. Ty vaše mi musely být odedávna důvěrně známé, určitě je mám uloženy hluboko v mozkových závitech."

„Dojel jsem až do Val Station. Setkal jsem se tam s nějakým Cartierem, Milovým synovcem."

„Mil je špinavec, který by mě zaprodal, kdybych ho nedržel pod chřtánem. Utekli jsme společně před patnácti lety.

Měl jsem gangrénu, museli mi uříznout nohy. Jsem si jistý, že prásknl všechny.“

„Věděl jste, že existuje vedlejší příbuzenská linie Ragusů nebo Ragů?“

„Ano. V roce dva tisíce dvě stě osmdesát a něco nějaké kontakty existovaly… Váš praděd se bez veškerých pochyb vrátil do údolí, kde moji předci chovali soby. Mám o tom setkání doklady. On také pátral po některých věcech.“

„Mohli bychom spolupracovat, pokud i vy máte občas dojem, že vás řídí… silnější vůle, než vaše vlastní.“

Lienty Ragus potřásl hlavou.

„Možné to je. Přečetl jsem hodně starých knih. Slyšel jste mluvit o jansenismu? Ne? Je to křesťanské učení, které hlásá, že lidé jsou předem vyvolení. Mám z náboženství děs.“

29

Ragusovi byli velká rodina. Lienty si k sobě vzal vzdálené bratrance a oženil se s ženou, která mu dala čtyři děti. Všichni se zabývali chovatelstvím. Sobi, kteří se popásali na umělých pastvinách, dostávali doplňkové krmivo ve formě různých přísad, hlavně sójových mouček. Zvířata dávala průměrně až pět set kilogramů masa. Ragusovi každý den zabíjeli v dobře vybavených jatkách asi deset kusů. Využívali všechny části zvířete a maso ukládali ve chladících vagónech. Když se jich naplnilo deset, souprava byla odtažena do sousední Y Station a vyexpedována na jih.

„Nikdy jsme neměli žádné potíže a když byla vyhlášena válka, zavázali jsme se, že budeme dodávat maso navíc.“

„Železniční policie vás nechávala na pokoji?“

„Nevěděli, že jsem členem Obrany — naštěstí. Usadil jsem se tu bez problémů. Pět let to šlo hodně ztuha. Soby jsme krmili hydroponicky pěstovanými kulturami. Teď jsme tu zřídili skutečné louky. S humusem, přírodním hnojem, skrytým potrubím k vyhřívání orného podloží. Vozíme celé vagóny humusu a rašeliny, které těžíme z hlubokých studní. Používáme přírodních hnojiv a rybí moučky.“

Lien Rag čekal na chvíli, kdy mohl rozhovor stočit k tomu, co ho zajímalo nejvíc, ale Lienty s tím začal sám. „Tahle naše společná prabába Ragus pocházela z Panamerické, myslím, že z provincie Ontario. Tam se naučila chovat soby, proto také začala v tom odlehlém údolí bývalých Alp, nedaleko Val Station. Nikdy Remo Station neviděla.“

„Proč opustila provincii Ontario?“

„Protože patřila k lidem, kteří mluvili francouzsky a tvrdohlavě stáli na svém. Ale byl tu prý ještě jiný důvod, jak napsala Ragus. Podle ní jsme prokletá rodina, kterou obviňují z držení materiálů, které by mohly ohrozit organizaci Společností, ustavenou Dohodami z NY Station. Ale ve skutečnosti je to celé jen záležitostí naší kultury, úcty k vlastním dějinám dějin a vůle vzdorovat jakékoliv vládnoucí autoritářské moci.“

Napřáhl svou silnou ruku směrem k Lienu Ragovi.

„Víme například, že naše planeta není sférická. A že strupaté nebe je výsledkem exploze Měsíce, naší oběžné planety. Že kus dál za tím je slunce, planety a ještě několik dalších sluncí, hvězdy a galaxie. Většina lidí neví tyhle prosté věci a Slunce, které vídají ve starých filmech, jim připomíná ekologickou katastrofu, něco, co ohrožuje jejich život. Jenom tímhle se lišíme od většiny ostatních.“

„Nejsme jediní, kteří vědí, co je to slunce,“ poznamenal Lien Rag.

„To je pravda, ale v tom spočívá naše originalita a není jediná. Vždycky jsme zataženi do prapodivných dobrodružství. Třeba pokud jde o mě, jsem zadobře s kočovnými kmeny Zrzavců.“

„Jsou mírumilovní.“

„Všichni ne. Někteří, co pocházejí ze západní zóny, vytvářejí komanda, která rabují odlehlé farmy. Já byl vždycky ušetřen a jsem obviňován z toho, že se s těmihle tvory paktuji. Vím, že to není pravda. Když bylo třeba, poskytoval jsem jim potravu, ale to nehraje roli. Zrzavci mi jednou pomohli najít pár sobů, kteří uprchlí. Tato zvířata jsou schopna snášet nízké teploty, ale nevydrží víc jak týden bez žrádla. A aby se dostali k žrádlu, museli až na Pevninskou kru a pak na východ, kde se v důsledku vulkanické činnosti dal najít asi pod padesáticentimetrovou vrstvou ledu lišejník. Kmeny Zrzavců tehdy vytvořili rozsáhlou rojnici a donutili je postupovat směrem k nám.“

Invalida zapnul další monitory — dělníci právě zřizovali další louku. Led byl až do hloubky pěti metrů odstraněn, do prohlubně se uložilo štěrkové podloží. Kamení pocházelo z Jihu, snad z Val Station, kde se drtila skaliska vytěžená v dolech. Následovala silná vrstva hlíny, humusu a hnoje se soustavou trubek, zajišťujících cirkulaci teplé vody.

„Za měsíc už budeme moci kosit. Pak se ještě musí nějakou dobu počkat, než tam vypustíme soby. Kopyta, uzpůsobená k hrabání v ledu a hledání lišejníku, se jim musí opilovat, aby neponičili podloží. Tímhle směrem také orientujeme selekci chovu. Měli by mít měkká „chodidla“, jako kdysi velbloudi.“

Pak invalida vytáhl mapu. „Tady je v ledu propast, která jde až pod povrch původní pevné půdy.“

„Nějaká důlní šachta?“

„Nevím. Ale žijí tam divné bytosti. Kdysi jsme našli kousek odtud jednu jejich mršinu.“

Podal mu fotografii a Lien Rag nadskočil. Zmíněnou bytostí byl vlkodlak. Tělo ženy s medvědí hlavou.

„Tahle bytost měla na zápěstí tetování. Podívejte.“

Lien Rag zíral nevěřícně na obrázek.

„To není možné,“ šeptl.

30

Bylo to holé šílenství, odjet jen tak s jediným spolucestujícím, který byl navíc upoután na vozík. Lien Rag na to radši ani nemyslel. Jejich drezína kodrcala po vedlejší trati, která se podle Ragusova tvrzení měla napojovat na významnější železniční síť. Museli všelijak kličkovat, aby se vůbec dobrali cíle.

Lien Rag, ačkoliv viděl fotografii tetování, si pořád říkal, že půjde třeba jen o zručnou montáž, ale uvnitř si byl jist. Tělo vlkodlaci ženy bylo pohřbeno hluboko do ledu, aby ho nikdo nespatřil. Jediný důkaz, samozřejmě…

„Mám jenom tenhle plánek… Nakreslil mi ho jeden starý lovec vlků. Objevil kdysi propast a chtěl do ní vlézt, protože pátral po stopách minulých věků a snad i po nějaké kořisti. Když o tom všem mluvil, nepřestávaly mu lézt oči z důlků. Na to, co v hloubce uviděl, už nikdy nezapomene. Jsou jich tam desítky, žijí si zalezlí pod zemí jako ta zvířátka z dávné minulosti. Myslím, že se jim říkalo krtci."

„Do propasti nevedou žádné koleje?"

„Co vás vede! Poslední končí několik kilometrů odtud."

Ragus bude tedy muset zůstat v drezíně a udržovat rádiové spojení s Lienem, který se do propasti vydá pěšky, čímž opět poruší obecný zákon. Jenže Lien nebyl s to zapomenout na tetování. Vlkodlaci žena s medvědí hlavou měla jemná zápěstí a elegantní ruce. Vytetovaná fialová písmena se táhla přes celou jejich šířku.

„V naší ústní tradici existuje legenda o propasti. V rodinách se tím strašily děti. Když zlobily, měla si pro ně jednoho dne přijít Babice propast, před kterou se nedalo schovat," začal Lienty Ragus a pokračoval. „Je docela možné, že jsme naprogramovaní. Když jsem prchal z onoho alpského údolí, vedlo mě to přímo sem, k pověstné propasti. Pomalu mi docházelo, že tu v okolí někde je a že se k ní dříve nebo později musím vypravit. Byly tu i jiné předzvěsti — mlhavá vyprávění místních obyvatel, pak ten lovec vlků a nakonec tetovaná medvědí žena. Myslel jsem si, že až bude syn o pár let starší, pojedu s ním."

Na počítači zakreslil Ragus trasu, kterou uložil do elektronické paměti drezíny, protože by se jinak ze všech těch odboček a výhybek, z nichž bylo nutno občas odstraňovat ledový krunýř, nikdy nevymotali. Trasa vypadala jako křivolaké putování nějakým labyrintem.

Ragus nachystal i všechny podklady, týkající se propasti, nejlepší přístupové trasy po kolejích, časový plán, potřebné materiálové vybavení. Nechal postavit jakési saně, na nichž Lien Rag poveze horolezecké vybavení, zásobu potravy, zbraně a oblečení.

„Lovec vlků říkal, že propast vydechuje horký vzduch, ale myslím, že byl příliš vyděšený a přeháněl. Jestli vede průrva až na původní zemský povrch, může docházet k výronu přirozeného tepla. V dolech, které se zařezávají až pod ledovcovou vrstvu, je příjemná teplota, která s hloubkou roste."

„Jak se tenkrát dostal dolů?"

„S primitivní výbavou — měl kožené šňůry, olejové lampy. Vy budete mít přece jen kvalitnější materiál, který si střádám už celá léta. Nic jsem neponechal náhodě, protože slanit dolů měl původně můj syn."

Dojeli do místa, ležícího nejblíž k propasti, která se nacházela na jihozápadě. Zbývalo překonat posledních deset kilometrů. Čtyři hodiny úsilí. Při teplotě minus třiašedesát stupňů, naštěstí bez větru. Předpověď počasí nehlásila pro tuto noc žádné bouře.

„Radiové spojení se mnou navážete každou čtvrthodinu," řekl Ragus. „Stačí jediným slovem."

„Poradíte si tu v drezíně sám?"

„Počítalo se s tím, že bude sloužit mojí osobní potřebě, nestrachujte se o mě, ale o sebe. Jestliže budete mít pocit, že vám jde o život, vraťte se. Připravíme nový pokus. Bratranci, které tu mám, nejsou tolik motivovaní jako vy nebo já. Musel bych je nutit, aby šli s vámi, a to nechci."

Lien Rag naložil saně. Měl na sobě zcela dokonalou kombinézu, která musela Raguse stát neskutečné peníze. Pot byl dobře odsáván a nestékal ve formě vody k chodidlům, kde mohl zamrzat.

Lien Rag odcházel zvolna, otočil se jen jednou, aby zamával. Ragus přes čelní sklo drezíny pozdrav opětoval. Pak glaciolog zmizel v ledovém vzduchu.

„Všechno v pořádku," znělo jeho první hlášení. „Budu mít za sebou první kilometr."

„Jdete moc rychle," krotil ho Ragus. „Trochu zvolněte."

„Jsem v dobré kondici."

Uplynula další čtvrthodina.

„Osmnáct set metrů. Viděl jsem polární lišku. Jak tu může přežít?"

„Žere krysy. Jen tak dál, Ragu."

Uplynula hodina a Lien Rag měl za sebou třetinu cesty. Jeho hlas byl stále klidný, do vysílačky se vůbec nezadýchával. Zastavil se, aby snědl kus sladkého, energeticky vydatného želé. Jen málo lidí bylo dnes schopno kráčet tak dlouho a nikdy to nebylo mimo báně, kopule a ochranné tepelné kryty. K opuštění kolejí musel mít jedinec nadlidskou odvahu. Lien Rag už měl běžně ve zvyku co chvíli porušovat Dohody z NY Station a invalida mu to záviděl.

„Základno, za chvíli budu za polovinou. Necítím únavu."

„Nic podezřelého?"

„Vůbec. Tep mám sice o trochu vyšší, ale dýchá se mi velmi dobře."

Po chvíli se Lienův hlas změnil. „Vidím sloupec kouře… Páru. Víc napravo… Nejspíš to bude ústí propasti."

„Nepochybně."

„Nedivím se, že byl lovec vlků v šoku. Vypadá to, jako by pod ledem odfukoval obr."

„Musíte se zastavit, dát si čas na pořádnou obhlídku. Použijte přístroje na biodetekci. Tahle ztráta času se vám může vyplatit. Snažně vás prosím o co největší obezřetnost."

„Jistě."

O dvacet minut později zavolal Lien Rag znovu:

„Nic zvláštního, jdu dál. Sloupec stoupá k nebi a potom se snáší zpátky v podobě sněhových vloček. Hrdlo propasti tvoří strmý kužel, který budu muset zdolat. Lienty, chci se na něco zeptat."

„Ano?“
„Řekněte mi ještě jednou, co měla ta vlkodlaci žena vytetováno na zápěstí, dodá mi to kuráž.“
„Jméno nás obou, příteli. Ragus.“

31

Jak mohl lovec vlků v té mlze, která v hustých kotoučích stoupala k nebi, vůbec něco zahlédnout? Lien Rag nejdřív došel až ke kráteru, kde našel převis, klesající nejprve zvolna a vzápětí překotně do útrob země. Dost dlouho mohl táhnout za sebou i saně, dokud nedorazil k přečnívající plošině. Tady už musel použít Ragusovu výbavu — lana, vrátek a rafinované kladkostroje, které i při ovládání jedinou rukou dovolovaly rychlý pohyb nahoru a dolů.
Zkoumal vyvěrající páru. Byla vlahá, složená jen z vodních kapének. Bez chemických příměsí či radioaktivity. Sestoupil o patnáct metrů níž a hned bylo pouhých minus dvacet. Za chvíli tu už nebude ledovec, ale země, pomyslel si. Upoutal se do postroje a na záda vzal batoh. Vrátek pevně zatloukl do ledové stěny.
„Ragusi?“
I když nechal nahoře retranslační stanici, invalidu slyšel už jen slabě.
„Jdu dolů, je tu klid.“
„Buďte opatrný.“
Spustil se o padesát metrů níž a stále ještě nenašel rovnou plochu. Všude jen led, teplota kolem minus osmi stupňů. Přitiskl se ke stěně a ukotvil další vrátek speciální pistolí. Dalších čtyřicet metrů. Led začínal nepravidelně mizet, stále častěji se objevovala černá skála. Byl necelý jeden stupeň pod nulou a z ledovce crčela kaskáda potůčků, které se musely slévat někde hluboko dole. Bude mít vůbec dost dlouhé lano?
Najednou se dotkl země — v úplné tmě, protože svítilna vypověděla službu. Naštěstí šlo jen o špatný kontakt. Když ji znovu rozsvítil, zjistil že tu končí první část propasti. O kus dál tvořil potok nádherný vodopád, který vzápětí mizel v jeskyni. Viděl i další úzké průchody.
„Ragusi? Jsem v hloubce asi devadesáti metrů. Není tu žádný led, jen potok a průlezy.“
Odpověď nepřišla. Chvíli čekal, pak zamířil k jedné úzké chodbě a brzy se dostal do slepé uličky. Vyzkoušel ještě další tři než našel jednu, která se prudce nořila pod zem. Byla souměrná a hladká, jako kdyby ji vyhloubil nějaký stroj. Právě v tu chvíli je vyplašil svým reflektorem na prsou. Černý hustý mrak, který se chvěl svým frenetickým tlukotem, vlhkost k zalknutí. Lien Rag o nich slyšel povídat, ale nikdy je neviděl, ani v důlních šachtách ani v podledovcových lesích. Tisíce netopýrů. Najednou se cítil uvězněn mezi blanitými křídly, zpanikařil a rval se dopředu, dokud se z té živoucí hrůzy nevymanil. Dutina před ním závratně klesala dolů a on se musel při sestupu jistit.
Teplota teď byla tak příjemná, takže mohl při sestupování zvednout hledí přílby. Vysílal Ragusovi zprávy aniž tušil, zda může invalida jeho vysílání zachytit.
„Myslím, že tahle prohlubeň svažující se pod úhlem asi třiceti stupňů nevznikla přirozeným způsobem, ale mohl ji vyhloubit stroj, třeba buldozer. Nějaký obr. Pára dál stoupá, je stejná jako ta u ústí. Dolů pořádně nevidím, ale občas mám dojem, že něco pableskuje. Jsou tam i netopýři, pár těch potvor krouží kolem mě. Podél stěny roste jednoduchá vegetace, lišejníky, mech. A všude mračna komárů.“
Svah už nebyl tak příkrý, takže se přestal při sestupu jistit. Litoval, že nahoře zanechal část výbavy od saní a hlavně že tam zapomněl zbraň.
Zastavil se, aby se trochu najedl a zhodnotil situaci.
Normálně by se pára měla tvořit ve studených horních vrstvách, ne tady dole. Bylo asi deset stupňů tepla. Bělavý sloupec byl pořád stejně mohutný, plný proudů a vírů. Spolkl cukr a sušené maso. Postavil stan a zalezl do spacího pytle. Jen co se probudí, vyleze nahoru až k saním a snese si zbytek věcí.
Asi po dvou hodinách klidného spánku vypil teplý nápoj a zjistil, že mu chutná. Cítil se fit, ale usoudil, že teď k saním nepoleze. Zvědavost byla silnější.
Už hodinu kráčel podél stěny, pára řídla. Náhle měl pocit, že v mlze zahlédl temnou siluetu. Zastavil se, napínal zrak, ale temný stín zmizel. Šel dál a hledal příhodné místo, kde by si postavil úkryt.
Najednou se před ním vynořil. Seděl na zadních a opíral se o hnáty, zakončené lidskýma rukama. Obří vlkodlak cenil z rozšklebené tlamy ostré tesáky.

32

V Lienovi byla malá dušička. Vlkodlak si ale lehl na zem a zahradil svým tělem cestu dál. Překvapený glaciolog stáhl světlo lampy a uvědomil si, že v jeskyni není úplná tma. O něco níž musí být nutně nějaký zdroj světla, jehož paprsky se pak odrážejí na lesklých stěnách.
„Jmenuji se Ragus,“ zašeptal. „Ragus, Ragus…“
Zvíře napřímilo uši. Jméno muselo znát, ale mělo se nadále na pozoru. Čekalo snad na něco, na rozkazy svého pána?
Nelitoval, že svou zbraň nechal v saních. Mohl zabít vlkodlaka, pokračovat v sestupu, ale co pak? Potkat další obludy, postupně je likvidovat, až by byl na konci zbrocen jejich krví. Radši toho nechal. Takhle je jasné, že přišel spíš jako přítel než dobyvatel.
Z mlhy se vyhoupla další silueta. Vlkodlak, kterému na jeho hranaté tlamě zůstalo cosi lidského. Vystouplé čelo se zapadlýma očima, ohrnutý nos, černé pysky. Ovšem tělo psa bez lidských končetin. I on se uvelebil v posvátně strnulém postoji.
Sfinga. Bájné zvíře ze Starověku. Řecká a egyptská Sfinga.

Obával se, že z mlhy vystoupí další stejně bájná zjevení, jiná hrůzná stvoření, která se snad dosud ostýchala ukázat.

„Ragus," opakoval pořád dokola jako nějaké heslo.

Odpovědí mu bylo zavrčení prvního vlkodlaka. Připomínalo to smluvený signál, jako by si smečka předávala informace. Nezbývalo mu než čekat.

Pomalu si položil vak mezi nohy, otevřel ho a vytáhl trochu jídla. Hodil kus masa mezi sebe a dva psy, ale oni se spokojili s tím, že na potravu jen civěli, aniž by se hnuli o píď.

Čekání pokračovalo a on ještě víc ztlumil reflektor, aby šetřil baterie. Nehledě na mlhu, dopadalo na stěny pořád ještě dost světla, aby se daly rozpoznat vlkodlaci siluety.

„Ragus," opakoval dokola.

Chtěl, aby myslící bytosti, které tam někde dole musely být, poznaly, že toho nenechá, že ho nic neodradí. Rozbalil svůj spací pytel, vlezl si do něj a pokoušel se usnout.

Dva psi byli o něco později nahrazeni dvěma jinými. Jeden měl lidský, ženský zadek a elegantní nohy. Nepodařilo se mu zjistit, jestli je to doopravdy samice. Druhý byl obrovský hlídač s jemnými lidskými ústy. Lien Rag se dokonce domníval, že zahlédl, jak se melancholicky usmívá.

„Ragus," zařval, „Ragus!"

Nakonec ho přemohl spánek.

Probudil se z hrozným leknutím, zdálo se mu, že cítí něčí horký dech na tváři. Ale oba hlídači se ani nepohnuli.

Zásoby mu dovolí vydržet ještě osmačtyřicet hodin. Pak bude muset dřív, než úplně zeslábne, vylézt zpátky na povrch a dojít za Lientym v drezíně. Deset kilometrů, možná i ve sněhové vánici.

Dva původní strážci přišli vystřídat svoje druhy. Ten s ženským zadkem se vyzývavě natřásal — byla to samice s ohanbím schovaným v temné srsti. Liena zachvátil neurčitý zmatek.

Mlha jakoby houstla a všechno bylo o něco jasnější. Zdroj páry totiž vyzařoval zároveň světlo. Ale proč? Co je to, proboha? Možná podzemní sopka. Nebo spíš vřídlo? Ne, vřídlo to nebude, je tu přece ono záření. Že by láva tekoucí pod ledovcem?

Usnul uprostřed svých úvah. Když usoudil, že už si dost odpočinul, vylezl pod dohledem dvou vlkodlaků ze spacího pytle, složil ho a připravil si čaj, který naráz vypil a zajedl výživnými keksy s umělým medem.

„Ragus," opakoval v pravidelných intervalech a heslo jakoby se vrčením a ňafáním přenášelo do velké dálky.

Spočítal si, že nejpozději do dvanácti hodin musí začít s návratem. Potřeboval být při síle, aby zvládl navíjení kladkostroje. Nahoře na něj čekal ukrutný mráz a problémy. Expedice tedy skončí fiaskem. Žádný jednotlivec se dál zřejmě nedostane.

Sedl si ke stěně a zkusil přemýšlet, ale neustále ho fascinovala kamenná nehybnost obou oblud. Kolik jich v hlubinách propasti ještě je? A jak tu vlastně přežívají? Jsou mezi nimi vyspělejší druhy, inteligentnější, schopné mluvit, uvažovat, používat nástroje? „Ragus… Ragus…"

Je tu přes devět hodin. Už na heslo, které donekonečna opakoval, nevěřil. Ale nic jiného dělat nemohl. Žena s medvědí tváří ho měla vytetované na zápěstí. To nebyla náhoda.

Na chvíli usnul, už žádný strach nepociťoval. Nesnažil se ke dvěma vlkodlakům přiblížit. Opodál se v mlze míhaly další nezvyklé formy života, se kterými by se nikdo nechtěl potkat. Až se vrátí k invalidovi, promluví si s ním o možné příští expedici. S objemnější výbavou, možná s pevnějšími skafandry, které by je chránily před těmihle stvůrami. Zbraně se tu zdály být zbytečné. Každopádně ale přinese zpátky svědectví — vytáhl kameru a oba dva vlkodlaky vyfotografoval. Stejně tak i propast se všemi detaily. Ragus tu může nechat vystavět spojovací trať, aby příští expedice postupovala v mezích zákona a materiál bylo možno dovézt co nejblíž k místu sestupu. Přípravy, shromáždění zásob, najmutí zkušených lidí, schopných posléze udržet jazyk za zuby, to všechno si vyžádá měsíce, možná roky práce. Až se vrátí ke Kidovi, pokusí se sestavit menší skupinu.

Začal zavazovat batoh, protože se rozhodl, že za hodinu místo opustí. Tehdy došlo opět ke střídání hlídačů a vrátil se pes-žena. Nezastavil se ale na obvyklém postu a pokračoval směrem k Lienovi, který cítil jak se mu ježí vlasy. Rozjitřeným mozkem mu prolétly nejabsurdnější myšlenky. Dokonce ho napadlo, že ho bájné zvíře donutí k perverznímu spojení.

Vlkodlak nakonec stanul necelý metr před glaciologem, sklonil se a opatrně položil na zem nějaký předmět. Předmět veliký asi jako dlaň.

Lien Rag pochopil, že jeho trpělivost přinesla nakonec ovoce.

33

Kidovy oddíly zaútočily před svítáním. Všechny těžké vozy, ukořistěné Panameričanům, se daly na cestu ke Kaempolisu a pálily salvy z lehkých zbraní. Bez raket a granátů. Malé jednotky napadly ze všech stran milicionáře LKB, kteří se pak v panice probíjeli přes pozice povstalců a následně i dav uprchlíků, čekajících v nepopsatelném zmatku, aby mohli opustit město vystavené živlům napospas. Lidé si vůbec nevšimli, že uměle vyvolaná obleva ustala a led opět pozvolna promrzal. Riziko proboření bylo jen minimální.

Kolony LKB se za dunění z automatických děl a těžkých kulometů nořily do masy lidí. Kidovy oddíly, které tuhle směsici milicionářů a obyvatelstva vytvářely, střílely i do davu, takže masakr nabýval hrůzných rozměrů. Radiostanice vysílaly tísňová volání a ponížené prosby, ale na příjmu jim naslouchali s podezřením, že je vysílají milicionáři.

Novému veliteli štábu Lichtenovi, náčelníkovi Železniční policie, nakonec došlo, že se před ním odehrává neslýchaná tragédie. Díky kameře, umístěné na průzkumném vozidle, které operovalo v přední linii, mohl na obrazovce rozpoznat tváře železničářů, které dobře znal. Co vůbec dělali tihle úředníci ve válečném pásmu? Vzápětí spatřil mrtvoly

výhybkářů a strojníků — všichni byli neozbrojení, bezbranní. Poznenáhlu pochopil, co se před jeho očima děje. Rozkaz k zastavení palby byl ovšem splněn až po dvou hodinách. Upozornil Kida, že se obyvatelstvo ocitlo až za povstalci a milicionáři se vmísili mezi ně, aby tak obrátili město v trosky, a že by se ještě před stíháním LKB mělo všech dvě stě tisíc dosud živých občanů evakuovat na sever.

Kid odmítl. Vymlouval se, že by znovu vznikla panika a zmatek, totální dezorganizace pomalu se obnovujícího hospodářství. Dá pokyn, aby k hlavnímu městu vyjely prázdné vlaky. Obyvatelé do nich mohou nasednout, dostanou najíst a počkají, až se záležitosti vyjasní.

Mezitím se LKB zabarikádovaly v troskách centra města, protože zjistily, že už jim nic nehrozí. Ze svých nových pozic ostřelovaly uprchlíky, kteří se ocitli v tlačenici a lovci tuleňů je nemohli do doby, než přijedou spásné konvoje nijak zadržet. Znenadání kordon z oddílů povolil a desítky tisíc lidí běžely úprkem na sever, zaplavily jednotky Kidovy flotily, dožadovaly se kožešin a ochrany před mrazem a hladem. Obsadily síť v celých chuchvalcích, takže první záchranné vlaky nemohly vůbec projet.

Lichten, ortodoxní zastánce zákona, hodlal zatím odzbrojit povstalce ve městě. Jenže ti nevěděli, co po nich Kid chce, obávali se jeho nenávisti kvůli kolaboraci s gildou, a odmítali proto složit zbraně. Podporovala je většina vojáků, hlavně bývalých lovců.

Celých třicet hodin vládla nepředstavitelná panika. Lidé mřeli na kolejích jak mouchy, takže nakonec bylo nutno použít rádla, aby se trať uvolnila. Povstalci bojovali současně proti LKB i Lichtenovým mužům. LKB využívaly zmatku k útokům na konvoje, rabovali zásoby a zbraně.

Tehdy napadla jednoho prostého poručíka geniální myšlenka. Došlo mu, že momentální hrozbou jsou LKB, které kvůli nedostatku dopravních prostředků zůstanou posléze ve vypleněném městě a nebudou moci uprchnout do Amertume Station. Dostal od Lichtena sice jen pár vetchých lokomotiv, ovšem s tendry naplněnými olejem, a tak je vyslal k nepřátelským liniím. Lest vyšla. Milicionáři se domnívali, že dosáhli drtivého vítězství, zmocnili se automatických lokomotiv, zapřáhli za ně vagóny a začali postupně opouštět Kaempolis. Nejdřív pomalu, ale nakonec jich byly celé vlaky. Ve stejné době se podařilo vytvořit kyvadlové spojení pomocí drezín a lokomotiv, které převážely uprchlíky k dlouhým soupravám, čekajícím na severu. Kilometry pohodlných vagónů s lehátky a fungujícím vytápěním připadaly lidem jako zázrak.

Povstalci opustili město jako poslední, dlouho po posledním milicionáři.

V teplárně byli Leouan, Gola a Aba připraveni spustit vytápění a dodávku proudu do několika málo zbylých mobilů, které tu dosud stály.

34

Při výstupu kladkostroj selhal. Lien proletěl deset metrů volným pádem, ale naštěstí ho zastavil pojistný brzdný systém. Zavěšen nad propastí, v syčivém proudu horké páry, musel celý složitý mechanismus rozmontovat a znovu složit. Oprava zabrala celé hodiny. Byl nakonec tak unavený, že usnul hlavou dolů. Když se zmátořil, pomalu vystoupal až na ledovec a uprostřed noci dorazil k saním. Marně se pokoušel poslat Ragusovi uklidňující zprávu, ze sluchátek se ozývalo jenom slabé pískání.

Zapražen do saní tedy vyrazil na pochod, ale dostal se do takové vánice, že musel znovu hledat útočiště ve vyhřátém kráteru. Uvízl tu na celých třicet hodin. Pak se počasí přece jen uklidnilo a glaciolog odeslal další rádiovou depeši. Překvapením sebou trhl, když uslyšel klidný Ragusův hlas: „Věděl jsem, že se vrátíte. Máte asi problémy s počasím, ale to bude podle meteorologického hlášení za úsvitu v pořádku. Čekám vás, zlomte vaz!“

I přes příznivé atmosférické podmínky trvalo Lienovi celých šest hodin, než se dostal na základnu.

Beze slova vstoupil do drezíny a zhroutil se do křesla. Lienty mu přistrčil mocnou sklenici vodky, kterou do sebe glaciolog s vděčným výrazem v horečnatých očích naráz obrátil.

„Zvládl jsem to jen částečně.“

„Hlavně, že jste se vrátil. Příště nás bude víc.“

„Mám fotky. A pak…tohle.“

Zašátral ve vaku a vytáhl z něj předmět, připomínající tvarem misku či polovinu škeble. Ragus si ho s dojetím prohlížel. „Je to uměle vyrobené. Ze zvláštní keramiky, velmi tvrdé, tvrdší než jakákoliv ocel nebo slitina. Myslím, že tady na zemi nic podobného nenajdeme.“

Chvěly se mu ruce. „Tyhle tmavší stopy dokazují, že věc kdosi vystavil pekelnému žáru. Víte, co to znamená?“

Lien Rag zavrtěl hlavou.

„Že pochází odjinud. Ze strupatého nebe, z vesmíru. Důkazem je i to, žes to nalezl na dně propasti.“

„Věčný oheň,“ hlesl Lien. „Hlídaný sfingami.“

Potom v mžiku usnul.